

Giới thiệu Cặp Đôi Cưới Gấp

Khi đọc truyện Cặp Đôi Cưới Gấp của tác giả Lại Tiểu Thất, bạn đọc sẽ cảm nhận được cái cảm giác bị bạn trai và cô bạn gái thân nhất phản bội, sau đó cô bị mẹ ép buộc phải đi xem mắt. Trong khi anh muốn tìm kiếm người anh yêu thì cha của anh lại thúc giục anh sớm lấy vợ để sinh con nối dõi. Ngày 14 tháng 2, đêm Valentine, anh và cô gặp nhau, và qua đêm bên nhau. Bởi thế, Anh mới nói: Hay là anh và em kết hôn đi có được không? Cô đáp lại: Được, em sẽ lấy anh. Và rồi, Chưa tới một tuần quen nhau, cả hai nhanh chóng đi đăng ký kết hôn. Sau khi lấy nhau, mới nhận ra rằng tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhất chính là tình yêu ngôn tình hiện đại, bếp lửa căn nhà luôn rực sáng chính là cuộc sống. Mời bạn đón xem truyện hay này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 01

Editor: Bơ

Ngay góc đường có một quán cà phê với khung cảnh lãng mạn ấm áp, không gian vô cùng tĩnh lặng, rất thích hợp cho các cặp đôi đến đây tâm sự.

Ngồi ngay chiếc bàn kê sát cửa sổ là một cặp đôi một nam một nữ.

Chàng trai uống một ngụm cà phê, suy tư một lúc rồi mới mở miệng nói: “Cầm Y, em đừng trách Diệc Nhu, dù sao chuyện này hoàn toàn không phải là lỗi của cô ấy, huống hồ, cô ấy lại là người bạn thân nhất của em.”

Cô gái ngồi đối diện với chàng trai, cười lạnh lùng, cao giọng: “Bạn thân nhất của tôi á? Bạn thân coi nhau như chị em mà lại đi cướp bạn trai của tôi, sao tôi có thể coi như chẳng có chuyện gì xảy ra? Nếu tôi không nhìn thấy tận mắt anh và người bạn thân nhất của tôi đẩy hủ hỉ với nhau thì chắc hai người còn nghĩ tôi là đứa con gái ngu ngốc nhất trên đời có phải không? Ô ồ, phải nói là cô bạn thân của tôi cũng rất là có trách nhiệm đó nha.”

“Diệc Nhu muốn giấu em bởi vì cô ấy sợ em không chịu đựng nổi, cô ấy vẫn luôn tự trách chính mình. Nhưng mà trong chuyện tình cảm không thể gượng ép được, em cũng sẽ không vì chuyện này mà để mất một người bạn như cô ấy chứ”.

Cô gái cười khẩy: “Sao nào? Cô ta gạt người yêu của người khác còn mong được làm hòa với tôi nữa hả?”

“An Cầm Y!” Chàng trai có vẻ thiếu kiên nhẫn, lớn tiếng, “Cô dựa vào đâu mà mở miệng ra là trách Diệc Nhu, cô không cảm thấy bản thân cô cũng phải chịu một phần trách nhiệm cho chuyện đã xảy ra à?”

An Cầm Y liếc mắt nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Lưu Hạo Dương, điều tồi tệ nhất với tôi lúc này chính là đã từng coi cô ta như người bạn tốt nhất của mình và đã tin vào những lời đầu môi chót lưỡi của anh!”

“Đủ rồi!” Lưu Hạo Dương cắt ngang, “An Cầm Y, cô nghĩ cô không liên quan gì tới chuyện đã xảy ra sao? Tôi nói cho cô biết, tôi chọn Diệc Nhu bởi vì cô ấy dịu dàng đáng yêu hơn cô, cô ấy hiểu tôi hơn cô.”

“Lưu Hạo Dương, đừng có biện hộ bất kỳ lý do gì với tôi!” Giọng An Cầm Y càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. “Cho dù tôi không hoàn hảo, nhưng tại sao anh lại cùng cô ta phản bội tôi? Anh không biết à? Đến con thỏ nó còn chẳng ăn cỏ gần hang.”

“An Cầm Y, tôi không ngờ cô cũng biết lý sự đấy?” Lưu Hạo Dương không nhẫn nại thêm được nữa, anh ta đứng bật dậy, rời khỏi quán cà phê, bỏ mặc An Cầm Y một mình với tách cà phê bốc hơi nghi ngút.

An Cầm Y ngồi thẫn người một lúc sau đó nhìn dòng người bên ngoài ô cửa sổ, cảm thấy bản thân cô rất hợp với hoàn cảnh bi đát lúc này, bị người cô từng yêu vứt bỏ. Cô cười khẩy, sau đó đứng dậy rời khỏi bàn.

Bầu trời chiếu xuống những tia nắng rực rỡ nhưng An Cầm Y lại cảm thấy thật chói mắt, giống như nắng sẽ làm đau mắt cô. Cô nhẹ nhàng khép mắt lại, khóe mắt ươn ướt, không biết có phải do nắng hay là vì lý do gì khác.

Hoàng hôn về trên khu phố, đèn nê ông bật sáng lóa mắt, An Cầm Y lang thang trên đường, trong lòng buồn thảm, cô muốn tìm ai đó để nói chuyện, lúc mở điện thoại nhìn hai dãy số quen thuộc, cô càng thấy nực cười với chính mình.

Nếu không nhìn thấy tận mắt, có lẽ cô sẽ không bao giờ tin rằng hai con người mà cô tin tưởng nhất lại có thể phản bội cô, và cô sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc hai người đó cùng diễn kịch trước mắt cô.

Cô bấm số gọi cho Lâm Mộ Dung Hiểu, cô ấy cũng là một trong những người bạn thân từ nhỏ.

Lúc Lâm Mộ Dung Hiểu nghe thấy giọng cười mà như khóc của An Cầm Y, “Tớ thất tình rồi,” không nói gì nữa, liền chạy ra ngoài tìm An Cầm Y.

An Cẩm Y cười cười: “Chỉ có cậu là tốt với tớ.”

Lâm Mộ Dung nhìn thấy bộ dạng này của cô nàng, không dám rủ cô tới quán bar, dù sao cả hai cũng là con gái, mà quán bar là chỗ toàn đàn ông, đến đó rồi chẳng biết sẽ gặp phải chuyện gì, cho nên kéo cô nàng đến một quán nướng bên đường.

Lúc cả hai ngồi xuống, An Cẩm Y kêu trước mười hai chai rượu. Lâm Mộ Dung liền nhủ mảy: “Y Y, cậu định mượn rượu giải sầu hả?” Sau đó, cô nhìn ông chủ, cười cười, đổi mười hai chai thành hai chai.

Sau khi đổ rượu vào hai cái ly, , Lâm Mộ Dung lo lắng hỏi: “Y Y, cậu và Lư Hạo Dương tại sao lại như thế? Tự nhiên hai người lại chia tay hả?”

“Do không hợp nhau thôi.” Uống cạn ly rượu, An Cẩm Y cảm thấy lòng âm áp đi nhiều.

“An Cẩm Y, trời lạnh lắm đấy, tớ đang uống trà với cả nhà liền phải chạy tới đây với cậu thế mà cậu chỉ nói với tớ ‘do không hợp nhau’ thôi à?” Lâm Mộ Dung cảm thấy bất nản, bực tức cắn một miếng thịt dê.

Uống cạn hai ly rượu, An Cẩm Y cảm thấy choáng váng hết cả đầu, trước giờ tư lượng của cô không được tốt cho lắm, từ nhỏ tới giờ cũng chẳng bao giờ uống rượu với ai, lúc còn học Đại học, cho dù là tụ tập hội họp gì đi nữa, cô không bao giờ đụng tới một giọt rượu, và cũng bởi vì cô là con gái, nên chẳng ai ép được cô uống. Thế nên, không một ai biết được tư lượng của cô như thế nào cả.

An Cẩm Y rót thêm một ly rượu nữa, cười nói: “Đề tớ nói cho cậu biết lý do thực sự tớ và Lư Hạo Dương chia tay.” Cô uống một ngụm rượu rồi nói tiếp. “Đó cậu biết người tình của Lư Hạo Dương là ai?”

“Là ai vậy?” Lâm Mộ Dung cảm thấy hào hứng, biết là bạn của cô đang đau khổ nhưng cô thật sự rất tò mò, nếu là người khác thì họ cũng tò mò giống như cô thôi.

An Cẩm Y lúc này đã ngà ngà say, không trả lời Mộ Dung, mà chỉ ngồi cười đau khổ.

Lâm Mộ Dung nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của cô bạn, biết chắc là khó mà hóng hót được điều gì, liền “tập trung vào chuyên môn” ăn thịt nướng.

An Cẩm Y uống cạn ly rượu, hai chai rượu trên bàn trống không, đầu óc quay cuồng, cô nhìn cô bạn đang cầm đầu gấp thịt ăn, cười ngật ngèo rồi thì thầm: “Người đó, hai bọn mình đều quen...”

“Tớ cũng biết cô ta à?” Lâm Mộ Dung nghe An Cẩm Y nói, máu tò mò lại nổi lên. “Ai vậy trời? Tớ rất muốn biết nè, rốt cục đó là ai mà lại dám làm chuyện kinh khủng như vậy.”

Cô liếc mắt nhìn An Cẩm Y một cái, sau đó bữu môi uống một ngụm rượu.

“Mạc-Diệt-Như” An Cẩm Y nhìn cô bạn, môi nở nụ cười, chậm rãi phun ra ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 02

Editor: Bơ

Nghe được cái tên đó, Lâm Mộ Dung phun luôn ngụm rượu trong miệng.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Lâm Mộ Dung rút ngay một tờ giấy ăn che miệng, “Khụ khụ... Nó ... Khụ khụ khụ khụ... Không thể tin được... Khụ khụ khụ...”

An Cẩm Y nhếch môi cười: “Sao vậy? Cậu không tin hả? Thực ra, tớ cũng không thể tin được... Cậu nói thử xem, tình bạn giữa tớ và cô ta tốt như vậy, vậy mà cô ta lại làm thế với tớ?”

Lâm Mộ Dung gục gặc đầu nhưng về mặt vẫn không thể tin được: “Y Y, cậu chắc chắn chứ? Có nhầm lẫn gì không?”

An Cẩm Y vừa cười vừa phóng ánh mắt sắc lẹm: “Tớ cũng không thể tin được, nhưng đó là sự thật. Hiểu Hiểu à, cậu nói xem, sao tình tiết li kỳ như trên phim lại xảy ra với tớ chứ?”

Lâm Mộ Dung nhìn vẻ mặt đau khổ của An Cẩm Y, không biết nên an ủi cô như thế nào, thực ra, ban đầu cô không thích Lư Hạo Dương. Anh ta tự xem mình là nhị thiếu gia của một gia đình khá giả. Anh ta có vẻ ngoài điển trai sáng chói, lúc còn đi học khá nổi bật, nhưng Lâm Mộ Dung không có

cảm tình với anh ta, cảm thấy gã này giống một tay công tử ăn chơi.

Nhưng nhìn bộ dạng của An Cẩm Y lúc này, cô cảm thấy không đành lòng, chỉ có thể an ủi rằng: “Y Y, cậu đừng đau lòng vì anh ta, Lưu Hạo Dương là một kẻ trắng hoa, gã ta có gì tốt chứ? Trên phim truyền hình chẳng phải nữ chính đều gặp rất nhiều anh chàng đẹp trai tài giỏi sao? Biết đâu chẳng bao lâu nữa cậu sẽ gặp chàng hoàng tử bạch mã của đời cậu thì sao?”

Uống xong ly rượu, cô liếc mắt nhìn An Cẩm Y thì thấy cô nàng gục mặt xuống bàn ngủ khì.

Lâm Mộ Dung Hiểu nhẹ nhàng lay Cẩm Y dậy: “Này Y Y, cậu dậy đi... Này, An Cẩm Y...” Nhưng người đang say rượu không thể có nổi một chút tỉnh táo nào, Lâm Cẩm Y nấp máy môi nghĩ ngợi, cô không ngờ từ lượng của An Cẩm Y lại kém như vậy, thế mà lúc đến lại còn lớn tiếng gọi 12 chai rượu.

Lâm Mộ Dung Hiểu không còn cách nào khác, đành phải cầm khăn choàng, mũ, gọi một chiếc taxi đưa An Cẩm Y về phòng trọ của mình.

Sau đó cô gọi về nhà cho ba mẹ An Cẩm Y nói rằng con gái họ sẽ ngủ lại nhà cô một đêm để ba mẹ An Cẩm Y không phải lo lắng.

Nhìn An Cẩm Y đang ngủ say trên giường, Lâm Mộ Dung Hiểu thở dài, tắm rửa qua loa rồi nằm xuống giường đánh một giấc.

Lúc này phố xá về đêm, hàng vạn ngôi nhà sáng đèn.

“Thưa ba, con đã về.” Người đàn ông bước vào cửa, đặt lẵng hoa quả xuống sàn.

“Ừm.” Một người đàn ông đi từ trong phòng ra, cười nói. “Mộ Phong, khuya rồi sao con còn đến đây?”

Thẩm Mộ Phong cười nói: “Không sao thưa ba. Hết giờ làm việc, trên đường về nhà nhìn thấy dưa hấu và cam rất ngon nên con mua về biếu ba.”

Lúc này, trong phòng lại có một người nữa bước ra nhìn lẵng hoa quả vẻ mặt tươi cười: “Mộ Phong, con tới nhà chơi là được rồi bây về làm gì?”

Thẩm Mộ Phong gật đầu chào, hỏi thăm xã giao: “Dì vẫn chưa ngủ ạ?”

“Ừm, ba của con bật đèn đọc sách sao đi ngủ được?” Người phụ nữ mỉm cười.

Thẩm Niệm Phương ngồi xuống ghế, mở miệng chậm rãi nói: “Mộ Phong này, con đã ba mươi tuổi đầu rồi đó, chuyện vợ con của con tính sao? Con đã có bạn gái chưa? Nếu có rồi thì hãy dẫn con bé về nhà cho ta và dì con gặp mặt, con đến tuổi lấy vợ rồi đấy...”

Người phụ nữ ngồi bên cạnh chen vào: “Đúng vậy, Mộ Phong à, nếu như con vẫn chưa có bạn gái, dì sẽ nhờ người mai mối cho con. Dì có đứa cháu con một người họ hàng xa, ngoại hình cũng được lắm, đang du học nước ngoài, khi nào có dịp, dì sắp xếp cho hai đứa gặp nhau, con thấy sao?”

“Không cần đâu dì, chuyện này con tự lo được.” Thẩm Mộ Phong nghe vậy, nhẹ nhàng từ chối.

Thẩm Niệm Phương sắc mặt tối sầm, lớn tiếng: “Mộ Phong, thái độ của mày thế này là sao? Mẹ mày cũng là muốn tốt cho mày...”

Không để cho Thẩm Niệm Phương nói hết câu, người phụ nữ cắt ngang, cười nhỏ nhẹ: “Được rồi, Niệm Phương, thằng bé vất vả đến đây thăm mình, anh đừng trách mắng con nữa.”

Thẩm Mộ Phong khẽ nhủ mày, đứng dậy, nói: “Giờ không còn sớm nữa, thưa ba, con xin phép ra về để ba và dì nghỉ ngơi.”

Thẩm Niệm Phương đang bọc bọc, nghe con trai nói vậy liền lên tiếng: “Đã thế mày cứ về nhà đi.”

“Vâng, vậy con xin phép, ba không cần phải tiễn con đâu.” Nghe vậy, Thẩm Mộ Phong cũng không muốn ở lại lâu, nói lời chào ngắn gọn sau đó rời khỏi phòng khách, đến một ngum trà anh cũng không uống.

Mùa đông, đường phố vắng vẻ, lác đác vào chiếc xe qua lại, nhưng con đường được chiếu rọi thứ ánh sáng vàng phần nào sưởi ấm được cái rét gắt gao của thời tiết.

Bước vào trong căn phòng quanh quẽ, Thẩm Mộ Phong bật điện, căn phòng với những bức tường trắng bóng chói sáng choang bởi thứ ánh sáng màu trắng.

Thẩm Mộ Phong cởi áo khoác, pha một ly mì, bật TV, trong căn phòng trống trải, âm thanh của những đoạn quảng cáo khiến anh thấy chán, Thẩm Mộ Phong nghĩ, hay là anh nên đổi các bóng điện chiếu ánh sáng vàng để căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Rồi anh phì cười, cảm cúi ầu, sau đó bấm nút chuyển kênh thấy không có kênh nào hay liền tắt TV, tắm rửa đi ngủ.

Ở thành phố này, hầu hết những người độc thân đều cảm thấy rất cô đơn, và họ không thể biết được khi nào bản thân mới tìm được một nửa còn lại.

Sáng sớm, ánh mặt trời len lỏi qua rèm cửa chiếu xuống giường, người con gái nằm trên giường cảm thấy đầu óc choáng váng, nằm lật người lại thì nhìn thấy đồng hồ chỉ tám giờ sáng. Cô cảm thấy khó chịu, lúc lắc đầu rồi đột ngột sực nhớ ra, ngồi bật dậy, cuống cuồng tìm giày, miệng rên rí: “Xong rồi, xong rồi, trễ giờ rồi, bà già tiền mẫn kinh chắc chắn sẽ không tha cho mình...”

Người con gái khác trùm chăn nằm trên giường bị đánh thức liền tung chăn ra tức giận nói: “An Cẩm Y, cậu dậy thì dậy đi còn la lối om xòm!”

Lúc này An Cẩm Y mới nhận ra trên giường còn có một người nữa, liền la lớn: “Trời ơi, Hiểu Hiểu, tớ muộn rồi, tại sao cậu không đặt báo thức hả?”

Lâm Mộng Hiểu bước xuống giường, cô vẫn còn cảm thấy rất bức mình: “Cô Hai à, bữa nay Chủ Nhật mà, cậu bị muộn giờ làm hả? Mới sáng sớm đã phát bệnh thần kinh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 03

An Cẩm Y nghe thấy thế, mới sực nhớ ra hôm nay là ngày cuối tuần, cô không cần phải đi làm, mới chọc ghẹo Lâm Mộng Hiểu, “Này, tám giờ rồi đó, mặt trời lên cao chót vót rồi, sao cậu còn chưa chịu dậy?”

Cứ tưởng sẽ được yên ổn ngủ không ngờ lại bị An Cẩm Y chọc ghẹo, Lâm Mộng Hiểu tung chăn ngồi dậy, phẫn nộ: “An Cẩm Y, cậu không cảm thấy xấu hổ à, tối qua ai uống say khiến tớ phải khổ sở một phen mới đưa được cậu về nhà, mới sáng ngày ra lại còn la lối om xòm... Cậu tệ thật đấy!”

An Cẩm Y day nhẹ hai bên thái dương, mơ màng nhớ lại buổi tối hôm qua, hình như đúng là cô có đi uống rượu với Hiểu Hiểu, hình như cô đã uống vài ly, và thật xui xẻo, cô đã say, tiết lộ một số chuyện.

Nghĩ ngợi một lúc, nhìn thấy Lâm Mộng Hiểu lại nằm uòn xuống giường, chỉ khẽ lay cô nàng một cái, dịu giọng: “Này Hiểu Hiểu, tối qua tớ đã nói những gì?”

Lâm Mộng Hiểu vẫn còn bức dọc, giọng khó chịu: “Tỷ tỷ à, xin tỷ tỷ đấy, để tớ ngủ được không? Tối qua cậu uống say, nằm một đồng, tớ vất vả lắm mới đưa được cậu về nhà...”

An Cẩm Y nghe vậy, vừa bức mình vừa buồn cười, nhỏ giọng cáit ngang: “Được được được, tớ không gọi cậu nữa, cậu ngủ tiếp đi.”

Lâm Mộng Hiểu thấy Cẩm Y bỏ cuộc mới trùm chăn lên đầu, ngáy khò khò.

An Cẩm Y khẽ lắc đầu, rót cho mình ly nước rồi nhìn cô bạn thân đang nằm ngủ trên giường phì cười.

Không giống như cô, Lâm Mộng Hiểu vẫn đang là sinh viên học viện Mỹ thuật. Dù cha mẹ phản đối chuyện cô theo học hội họa, nhưng cô nàng vẫn cứng đầu bỏ trường Đại học để theo đuổi con đường nghệ thuật, đến khi giấy báo trúng tuyển được gửi về nhà thì ba mẹ cô nàng mới biết, nhưng dù cho họ có đánh nằng thế nào ép Lâm Mộng Hiểu năm sau thi lại thì cô vẫn kiên quyết làm theo ý mình, nhị vị phụ huynh đành chịu thua, để cô nàng theo học học viện Mỹ thuật.

Nhưng suốt mấy năm theo học ở đó, Lâm Mộng Hiểu chỉ được ba mẹ cho một ít tiền tiêu vặt, không hề chu cấp cho cô học phí, ý của họ là nếu không có điều kiện tài chính thì cô con gái cứng đầu sẽ không thể tốt nghiệp mà từ bỏ ý định. Thế nhưng, cô gái này dường như khá gặp may đã gặp được một người tốt, để Lâm Mộng Hiểu làm việc ở phòng triển lãm, rất ưu ái cô ấy.

An Cẩm Y nhìn tác phẩm Lâm Mộng Hiểu vẽ trên tường, mỉm cười, thật lòng vẫn phải công nhận tài năng hội họa thiên bẩm của cô nàng.

Cô cảm ly nước, ngồi trên ghế sofa, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài ô cửa sổ, ký ức độc ngọt ùa về, trong đầu bỗng dừng lại nghĩ tới Mạc Diệc Nhu, cảm thấy xót xa.

Thực sự mà nói, An Cẩm Y không dám đối mặt với chuyện thất tình, là bởi vì cô không ngờ người đẩy cô vào tình cảnh này chính là người bạn thân nhất của mình. Trước giờ cô luôn coi trọng tình bạn, cho nên khi chuyện này xảy ra cô cảm thấy rất đau đớn.

Khi Lâm Mộng Hiểu thức dậy thì đã là giữa trưa, cô thay quần áo bước vào trong phòng khách thì nhìn thấy An Cẩm Y ngồi một mình trên ghế sofa, vẻ mặt buồn bã.

Cô bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh choàng tay qua vai An Cẩm Y để cô tựa đầu vào vai mình, không nói gì cả, chỉ lắng lắng ngồi một bên. Giống như lúc cả hai còn là những cô bé nữ sinh, dù lặng im nhưng vẫn có thể sẻ chia những nỗi niềm.

Một lúc lâu, Lâm Mộng Hiểu than thở: “Y Y, tớ đói rồi...”

An Cẩm Y nghe vậy, phì cười: “Cậu muốn ra ngoài ăn không?”

“Ừ!” Lâm Mộng Hiểu đứng dậy, sắp xếp một vài thứ, rồi sực nhớ ra một chuyện, cô áy náy nói với An Cẩm Y, “Y Y à, tớ đột nhiên nhớ ra, chú hện gặp

tớ ở phòng tranh, tớ không thể ăn cơm với cậu được.”

“Chú nào?” An Cẩm Y ngạc nhiên hỏi, thực ra chủ của gallery tranh người đã giúp đỡ Lâm Mộ Dung Hiểu cô đã từng gặp mặt, rõ ràng anh ta còn rất trẻ, khoảng chừng ba mươi tuổi, cũng chỉ lớn hơn Lâm Mộ Dung Hiểu mười tuổi thôi, nhưng cô không hiểu lý do tại sao Lâm Mộ Dung Hiểu lại gọi anh ta là “chú”.

Nhìn Lâm Mộ Dung Hiểu cuống quýt sửa soạn đồ ra ngoài, An Cẩm Y cười nói: “Hiểu Hiểu à, nếu cậu bận thì tớ đi trước nhé, ra ngoài rồi mua gì ăn lót dạ nha.”

“Ừ, Y Y, hẹn cậu lần sau nhé.” Lâm Mộ Dung Hiểu không ngần đầu lên đi nhanh vào trong phòng để lấy đồ.

Ra khỏi nhà Lâm Mộ Dung Hiểu, tự nhiên An Cẩm Y muốn đi shopping.

Đứng giữa trung tâm mua sắm rực rỡ sắc màu, An Cẩm Y tự nhủ sẽ mua sắm thỏa thích để giải tỏa nỗi buồn trong lòng.

Nhưng ông trời thật tệ, người cô không muốn gặp lúc này nhất lại để cho cô gặp cô ta.

Người con gái vừa bước ra khỏi quầy nữ trang nhìn thấy cô liền bước ngay lại, dịu giọng hỏi: “Y Y hả?”

An Cẩm Y không còn cách nào khác đành phải xoay người lại, cố nặn một nụ cười: “À, Mạc Diệc Nhu?”

Mạc Diệc Nhu đứng trước mặt cô, cười duyên dáng: “Y Y, cậu đi mua sắm một mình hả?”

“Ừ, bữa nay tâm trạng tôi rất tốt nên tôi muốn đi mua đồ.” Giọng An Cẩm Y lạnh lẽo.

Mạc Diệc Nhu có vẻ như không nhận ra, cười nói: “Y Y, hay là tụ mình đi cùng nhau nha? Dù sao hai đứa mình lâu rồi không đi shopping chung, đợi tớ một lát, Hạo Dương đang mua một số thứ, chút nữa ba người bọn mình đi ha.”

“Ồ ồ, Mạc Diệc Nhu, hóa ra cô rất muốn khoe với tôi rằng cô đang hạnh phúc hả? Cô và anh ta tình cảm thâm thiết đến thế sao?” An Cẩm Y cười lạnh nhạt, “Nhưng mà xin lỗi cô, tôi chẳng rỗi rãi tới mức đứng đây để cho cô khoe khoang. À, còn nữa, nếu đi ăn chung với hai người, tôi sợ mình ăn bất kỳ thứ gì cũng sẽ ọe ra hết cho coi. Vậy nên, tôi đi đường lớn, cô hãy cứ đi cầu độc mộc, không ai xâm phạm đến ai ha!”

Nghe xong những gì An Cẩm Y nói, mặc Mạc Diệc Nhu trở nên khó coi, cô ta cười buồn: “Y Y, tớ biết tớ như vậy là sai trái nhưng tớ yêu Hạo Dương thật lòng, tớ đâu còn cách nào khác? Y Y, tha thứ cho tớ đi, hai chúng ta đã từng rất thân thiết mà, tớ không muốn đánh mất một người bạn như cậu.”

An Cẩm Y liếc mắt, lạnh lùng trả lời: “Tôi thật vô phúc khi kết bạn với loại người như cô. Cướp bạn trai của người khác còn tỏ vẻ ngoan hiền, từ trước tới giờ tôi chưa thấy ai trơ trẽn như cô, tôi nói cho cô biết, Mạc Diệc Nhu, từ nay về sau đừng có nói là quen tôi nha!”

Sắc mặt Mạc Diệc Nhu càng tối thui, cô ta không cười nữa, nhếch môi: “An Cẩm Y, cô có tư cách gì mà chỉ trích tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 04

An Cẩm Y không ngờ Mạc Diệc Nhu đến lúc này rồi vẫn còn to mồm được.

Mạc Diệc Nhu cười lạnh nhạt: “Sao nào? An Cẩm Y, bây giờ cô làm bộ làm tịch đau khổ tới đây để chửi mắng tôi hả? Nếu cô và Hạo Dương tình cảm sâu đậm thì làm sao tôi xen vào giữa hai người được? Rõ ràng mối quan hệ giữa hai người đã rạn nứt, cho nên cô chẳng có tư cách gì để chỉ trích tôi cả? Tôi không phải là đứa hiền lành để cho cô bắt nạt nhé!”

“Hừ.” An Cẩm Y hừ một tiếng. “Này Mạc Diệc Nhu, cô đang nổi giận với tôi vì cảm thấy xấu hổ à? Tôi đang cảm thấy rất kỳ cục, sao trước đây tôi có thể kết bạn với người như cô được nhỉ? Mạc Diệc Nhu, tôi đâu có coi mình là người bị hại, cũng chẳng cần làm bộ làm tịch. Trái lại, tôi thấy người đáng thương là cô, Lưu Hạo Dương vì cô mà chia tay tôi, ai biết được sẽ có một ngày anh ta vì người phụ nữ khác mà bỏ rơi cô cũng nên.”

“Cô...” Sắc mặt Mạc Diệc Nhu trắng bệch, cho dù cô ta đã trát cả lớp phấn dày cũng không thể che dấu được sắc mặt nhợt nhạt của mình.

“An Cẩm Y.” An Cẩm Y liền nghe ai gọi tên mình sau lưng, giọng nói đầy phẫn nộ. “Cô đang nói gì vậy hả?” Lúc người đàn ông đó bước lại gần Mạc Diệc Nhu, anh ta ân cần choàng tay ôm eo cô ta.

An Cẩm Y nhìn vẻ mặt tức giận của người đàn ông đó, cười lạnh nhạt: “À, Lưu Hạo Dương, tôi cũng nên nhắc anh một chuyện chứ nhỉ? Có một người bạn gái như cô ta, anh sẽ rất bất hạnh. Ai mà biết được một ngày không xa nào đó, cô ta sẽ lại cướp bạn trai của người khác, và anh sẽ trở thành người

đến trước”.

Không để cho Lưu Hạo Dương mở miệng phản bác lại, An Cẩm Y nói tiếp: “Nhưng hai người ở cùng một chỗ cũng hay, nòi nào úp vung nấy, miễn đừng có gây tai họa cho người khác!”

Đây là lần đầu tiên, An Cẩm Y kêu căng lớn tiếng trước mặt hai người đó; Đây cũng là lần đầu tiên An Cẩm Y phun hết ra những gì mình muốn nói; Và đây là lần đầu tiên An Cẩm Y tự tin xoay người bước đi, giống như nữ hoàng uy nghi, ưỡn ngực ngẩng cao đầu. .

Bước ra khỏi trung tâm thương mại, An Cẩm Y mới thở phào nhẹ nhõm, nhấn ngay cho Lâm Mộ Dung Hiểu một tin nhắn: Hiểu Hiểu, hôm nay tớ rất tự hào về bản thân mình, tớ đã dạy dỗ hai người đó một trận, tâm trạng khá hơn rất nhiều. . . Nhắn xong tin nhắn, cô há miệng cười toe toét, tinh thần phấn chấn hẳn.

Nhưng cô không biết rằng, ngay đằng sau có một ánh mắt chăm chú nhìn mình.

Ánh mắt chăm chú đó là của Thẩm Mộ Phong. Thẩm Mộ Phong rất thích uống trà trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại này, những lúc rảnh rỗi, anh thường đến đây, pha một ấm trà, ngồi thư giãn đầu óc.

Hôm nay, vừa bước vào trung tâm thương mại, anh chứng kiến một màn khá hay. Nghe họ nói chuyện với nhau, anh cũng đoán ra được những chuyện đã xảy ra với nhân vật chính, nhưng không giống như những gì anh nghĩ, không có màn khóc lóc om xòm hay về bị thương khổ sở, khiến anh thấy lạ.

Thế nên anh rất muốn ngắm nhìn cô gái kia kiêu ngạo kia, rồi mỉm cười, đi vào trong thang máy lên tầng cao nhất.

Hôm nay tâm trạng của An Cẩm Y rất tốt, ít ra là trên gương mặt. Mặc kệ ai nói gì thì nói, cuối cùng cô cũng đã xả được con giận của mình.

Sau khi mua một con vịt quay, cô tung tăng trở về nhà.

“Ba, mẹ, con về rồi nè!” An Cẩm Y bước vào nhà xỏ dép lê, đi thẳng vào trong phòng khách.

Ông An đang ngồi trong phòng khách xem tin tức, nhìn thấy con gái liền cười tươi: “Y Y, con về rồi à, mệt lắm phải không, ngồi xuống nghỉ ngơi đi con, sau đó ăn cơm.”

“Dạ.” An Cẩm Y cười cười, “Ba nè, con mua một con vịt, lát nữa cả nhà mình ăn, giờ con đi phụ mẹ dọn cơm.”

“Đi đi con.” Ông an cười hiền.

An Cẩm Y đi xuống bếp, thấy bà An đang bận rộn xào nấu, khẽ gọi: “Mẹ!”

Bà An tắt bếp nấu nướng, đáp lại: “Về rồi à!”

An Cẩm Y rửa tay, đặt con vịt quay trên đĩa bê tới bàn, sau đó cô quay lại nhà bếp bê tiếp những đĩa thức ăn mẹ cô bày sẵn.

“Con gái à, đi chơi với bạn vui không?” Bà An bưng nồi canh ra, cười hỏi.

An Cẩm Y cảm thấy áy náy, cô đã đi chơi suốt đêm không về, nếu mẹ mà biết cô không có đi chơi với bạn, chắc mẹ sẽ cho cô một trận như tử. Không muốn kể với mẹ về mọi chuyện, cô chỉ trả lời qua quýt: “Mẹ biết Lâm Mộ Dung Hiểu chứ? Tối qua con đi chơi là chơi ở nhà cô ấy. Con thề, con không có làm chuyện gì đâu ạ.”

Thấy bà An muốn nói nữa, An Cẩm Y liền kêu lên: “Mời ba ăn cơm.”

“Ừm!” Ông An bước tới, ngồi xuống bên cạnh bà An, An Cẩm Y liền đặt trước mặt ông một chén cơm.”

“Cái con bé này, toàn đánh trống lảng!” Bà An bắt mồm nói.

Ông An lên tiếng: “Ăn cơm trước đi, còn chuyện gì ăn xong hẵng nói.”

Bà An trừng mắt lên với chồng: “Con bé nha đầu kia cứng đầu như vậy là do ông quá nuông chiều nó!”

“Con gái tôi không nghe lời khi nào mà bà nói thế? Con gái tôi là đứa rất biết điều.” Ông An ăn đồ ăn An Cẩm Y gấp cho, trả lời.

Nhìn ba mẹ nói chuyện, An Cẩm Y cười hí hí, thực ra, cô rất ngưỡng ba, cô luôn ước ao sẽ tìm được một người đàn ông chung thủy giống như ông. Trong đầu chợt thoáng qua những kỷ niệm đã có với Lưu Hạo Dương, mặt An Cẩm Y tối sầm lại.

Bà An đột nhiên hỏi: “Y Y nè, con cũng lớn rồi, lo lấy chồng đi. Con định khi nào thì dẫn bạn trai về cho ba mẹ xem mặt?”

An Cẩm Y ngập ngừng, rồi cười nói: “Mẹ, con mới hai mươi lăm tuổi mà, sao mẹ cứ bắt con phải lấy chồng?”

“Con nói gì vậy hả?” Bà An phản bác, “Chẳng mấy chốc con sẽ ba mươi tuổi, đến lúc đó, đàn ông tốt đều có người lấy hết rồi, chừng đó con tính sao? Thời buổi bây giờ gái già đầy ra đó còn chưa đủ à? Sao con không nhân lúc còn trẻ, tìm một người nào đó tử tế, ưng đi cho mẹ nhờ!”

An Cẩm Y định lên tiếng thì ông An đã nói trước: “Y Y à, mẹ con nói đúng đó, con phải lấy chồng đi thôi. Với lại, sau khi kết hôn, con sẽ sinh con, lúc đó ba mẹ vẫn còn khỏe để chăm cháu cho con.”

An Cẩm Y mấp máy môi, kết hôn là chuyện trọng đại, nhưng bây giờ đến cả chuyện sinh con ba mẹ cũng lo lắng cho mình.

Bà An lại mở miệng nói: “Y Y, nếu con không nghĩ đến chuyện kết hôn thì cũng nghĩ cho nhà trai đi con. Ai biết được không chừng nhà bên đó thúc giục, con vất chân lên cổ chạy không kịp.”

An Cẩm Y nghe vậy, hít sâu rồi trả lời: “Mẹ, tụi con chia tay rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 05

Ông An và bà An nghe An Cẩm Y nói xong đều sững sờ.

Bà An lên tiếng trước: “Y Y à, con đã làm gì, hai đứa thân thiết như thế, tại sao lại chia tay?”

“Mẹ à, ở bên nhau quá lâu sẽ biết được tính xấu của người ta.” An Cẩm Y ngây ngô cười, “Hai đứa tụi con cảm thấy không hợp nhau nữa thì chia tay. Mẹ không cần lo lắng cho con đâu.”

Bà An cảm thấy sắc mặt con gái không được tốt, giống như những lời nói ra khiến cô không thoải mái, rất muốn an ủi cô con gái vài câu nhưng thấy ông An nháy mắt với mình nên lại thôi.

Ông An nhìn con gái, cười cười: “Y Y à, công việc của con thế nào rồi? Mọi chuyện vẫn tốt chứ?”

Nghe ba nói xong, An Cẩm Y liền nhớ tới bà trưởng phòng hơn bốn mươi tuổi ở công ty: “Sao tốt được ba à? Trưởng phòng của con, ba không biết đâu, bà ấy đang ở thời kỳ tiền mãn kinh, nếu bà ấy không tìm con gây rối thì con thật lòng cảm tạ Trời Phật!”

Ông An khuyên như: “Sao con lại nói về người ta như vậy? Dù cho có chuyện gì đi nữa thì bà ấy vẫn là cấp trên của con, chắc chắn bà ấy không phải là người vô duyên vô cớ gây khó dễ cho con. Y Y, nếu con chăm chỉ làm việc, thì dù bà ấy có bới lông tìm vết cũng không thể bắt nạt con được, không phải vậy sao?”

An Cẩm Y nghe ba nói xong, gục gặc đầu, cảm thấy nên nghe lời ông: “Ba, con biết rồi ạ, con sẽ không để cảm xúc xen vào chuyện công việc nữa đâu ba.”

Ông An mừng rỡ cười.

Ăn xong bữa tối, cả nhà ăn món tráng miệng, xem TV một lát rồi về phòng riêng.

Lúc bước vào phòng, bà An đóng cửa lại, hỏi ông An đang ngồi trên giường: “Khải Thành, sao lúc này ông không để tôi hỏi chuyện con bé Y Y? Ông không nhìn thấy vẻ mặt của nó à, làm sao không có chuyện gì được, tôi chắc chắn những gì con bé nói đều không đúng sự thật”.

An Khải Thành là tên của ông An.

Ông An nghe bà An nói xong, gấp cuốn kinh, đáp lại: “Ngọc Đình, bà cũng thấy tâm trạng con bé không được vui rồi đấy, còn muốn tra hỏi nó làm gì? Y Y không định nói dối tôi và bà đâu, chẳng qua con bé không muốn để tôi và bà phải lo lắng, bà ép con làm gì?”

Bà An ngồi xuống bên cạnh ông An, tiếp lời: “Ôn gnói cũng phải, nhưng nếu không biết được rốt cục đã có chuyện gì xảy ra thì làm sao an ủi được con bé? Y Y từ nhỏ đến lớn đều không muốn để hai chúng ta lo lắng cho nó, nhưng nếu con bé cứ giữ chặt trong lòng như vậy tôi càng lo hơn.”

Ông An không đồng tình với cách nghĩ của bà An, “Y Y nhà chúng ta đã trưởng thành rồi, sao bà không để con tự quyết định chuyện của nó?”

“Không được, Y Y là con gái của chúng ta, tôi không thể để nó tự quyết định mọi chuyện?” Bà An ngồi bật dậy, “Ngay ngày mai tôi sẽ gọi điện hỏi người ta về cái hội Làm quen gì đó, xếp cho Y Y một chỗ để con bé có thể gặp được chàng trai tốt nào đấy!”

Ông An vội nói: “Bà đừng có bắt buộc con bé, đến lúc nó tức giận, bà nói gì nó cũng không nghe theo đâu”.

Bà An đáp lại: “Ông thì biết cái gì? Tôi sẽ giúp nó gạt hết những nỗi buồn thất tình. Để nó đi coi mặt không chừng sẽ gặp được người đàn ông đích thực

muốn lấy nó làm vợ. Chuyện này có thể gọi là một mũi tên trúng hai đích!”

Ông An nhìn thấy vẻ mặt phẫn chấn của bà An liền không nói gì nữa mà chỉ thờ dài: Y Y à, con tự cầu phúc đi con à.

Trong một căn phòng khác, An Cẩm Y đang ngồi lướt web, cô không hề biết rằng mình sắp được mẹ sắp xếp một buổi đi xem mặt.

Thứ hai là ngày đầu tuần và cũng là ngày bắt đầu chuỗi ác mộng với cô nhân viên văn phòng.

Vừa mới đến công ty, An Cẩm Y đã bị trưởng phòng gọi vào trong phòng làm việc.

Nửa tiếng sau, An Cẩm Y mới đẩy cửa bước ra ngoài. Đồng nghiệp Tô Tinh lại gần hỏi: “Cẩm Y, bà ta tìm cậu làm gì vậy?”

“Khí thật.” An Cẩm Y uể oải ngồi xuống ghế. “Chị Lưu muốn nghỉ việc để sinh con. Bà ấy liền giao hết công việc của chị Lưu cho tớ. Nhưng công việc của tớ còn đang chất đống đây này.”

Tô Tinh đồng tình cười nói: “Chắc là bà ấy coi trọng năng lực của cậu nhưng như vậy thì có hơi quá đáng, cậu đâu phải siêu nhân?”

An Cẩm Y nghe thế, liền bĩu môi, cắm mặt vào đống tài liệu.

Buổi tối, An Cẩm Y trở về nhà.

Bà An rót cho cô một ly trà cười hỏi: “Y Y, ngày mai con rảnh không?”

“Có ạ”. An Cẩm Y mệt mỏi dựa người vào sofa.

Bà An ngồi xuống bên cạnh cô, cười nói: “Tối mai, có hội những người trẻ như con tụ tập đấy, con đi đi!”

An Cẩm Y nhìn thấy ẩn sau nụ cười tươi rói của mẹ có mùi của một âm mưu đen tối nào đó, liền cười nói: “Mẹ à, con bận trăm công nghìn việc, không có thời gian rồi.”

Bà An nghe An Cẩm Y nói như vậy liền cau mày: “Chỉ là một buổi gặp mặt thôi mà, không mất nhiều thời gian đâu.”

An Cẩm Y nhìn ông An tìm kiếm sự giúp đỡ thì chỉ nghe ông An ho khan vài tiếng rồi nói: “Mẹ con đã nói như vậy thì con nên đi đi.”

Nếu ông An đã nói như vậy thì An Cẩm Y hết cách, bà An cười tươi rói: “Tối mai 6:30 ở KTV Bình An, phòng 3019 tầng 3 con nhé!” Nói xong, bà liếc mắt nhìn An Cẩm Y, nghiêm mặt: “Con nhất định phải đi, không đi không được, nghe rõ chưa?”

An Cẩm Y gật gật đầu, khóc không ra nước mắt.

Trong một căn hộ đơn giản, có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Người đàn ông nhìn màn hình điện thoại rồi nhấc máy: “Thưa ba, trẻ thể này ba gọi con có chuyện gì vậy?”

Trong điện thoại phát ra một giọng nói: “Mộ Phong, tối mai con rảnh không?”

“Có, ba có việc tìm con à?” Thẩm Mộ Phong đáp lại.

Thẩm Niệm Phương nói: “Mẹ con luôn quan tâm tới con đó, bà ấy nghe nói tối mai hội độc thân tổ chức gặp mặt, muốn nhờ ta nói với con một tiếng.”

Thẩm Mộ Phong im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Ba, con biết rồi.”

“Ta không cần biết thế nào, ngày mai con phải đi đến đó, 6 giờ rưỡi ở KTV Bình An”. Thẩm Niệm Phương nhấn mạnh trong điện thoại. “Đừng để mẹ của mày phí công vô ích.”

Im lặng một lúc, Thẩm Mộ Phong thờ dài rồi trả lời: “Vâng, con biết rồi. Ngày mai con sẽ đi!”

Thẩm Niệm Phương cười hài lòng: “Cứ vậy đi, không có chuyện gì nữa, ta cúp máy đây!”

“Vâng, thưa ba, ba nghỉ sớm đi!”. Nói xong, Thẩm Mộ Phong tắt điện thoại.

Anh đưa mắt nhìn quanh căn phòng lạnh lẽo, cười khẩy một cái, rồi ngồi trên ghế sofa suy nghĩ: Có lẽ mình nên tìm ai đó kết hôn thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cười Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 06

Sáng thứ hai, bầu trời rất đẹp.

Ngày hôm nay, thái độ của An Cẩm Y rất kỳ lạ, cô ước ao thời gian trôi chậm lại, càng chậm càng tốt. Nhưng trời không chiều lòng người, thời gian trôi nhanh như một cái máy.

Thấy đồng nghiệp Tô Tinh sốt ruột mong hết giờ làm việc để đi hẹn hò lễ tình nhân với bạn trai, An Cẩm Y càng cảm thấy buồn bực, cô không muốn đi xem mặt vào cái ngày 14 tháng 2 này.

Giờ nghỉ trưa, An Cẩm Y tranh thủ gọi điện cho Lâm Mộng Hiểu. Kết bạn với Lâm Mộng Hiểu từ nhỏ, cô rất hiểu cô ấy, từ bé đến giờ chưa từng yêu ai, cho nên cô muốn tối nay Mộng Hiểu đi cùng với mình.

Nhưng Lâm Mộng Hiểu lại ngượng ngùng từ chối, còn bảo là phải hoàn thành công việc “chú” giao cho.

An Cẩm Y cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Hiểu Hiểu, tối nay là Valentine, ông chủ của cậu thật quá đáng, đến một ngày nghỉ cũng không cho cậu nghỉ? Lỡ như trì hoãn chuyện trọng đại cả đời của cậu thì sao? Hay anh ta muốn gây khó khăn cho cậu cả đời?”

Lâm Mộng Hiểu nói trong điện thoại: “Y Y, chú ấy lo cho tớ giống như cha mẹ tớ vậy, cậu đừng nói chú ấy như vậy.”

An Cẩm Y đành phải đáp lại: “Được rồi, Hiểu Hiểu, cậu cố gắng nhé.” Không thể dụ được Lâm Mộng Hiểu đi xem mặt cùng với mình, cô cảm thấy bản thân mình thật thất bại.

“Y Y, hẹn cậu sau nhé! Chúc cậu Valentine vui vẻ và gặp được chàng hoàng tử bạch mã của mình.” Lâm Mộng Hiểu nói xong không để cho An Cẩm Y kịp nói gì, cúp máy ngay sau đó.

Người đàn ông lịch lãm ngồi xem tranh bên cạnh Lâm Mộng nghe được những lời cô nói, khóe miệng hơi cong lên trông anh càng đẹp trai.

Rốt cục, thời khắc mà An Cẩm Y thầm cầu mong dường như đã đến. Vấn đề đau đầu nhất mà cô phải đối mặt trong ngày đó chính là – giờ tan tầm.

Cô vốn hy vọng bà trưởng phòng của mình sẽ bộc lộ bản chất tàn ác thường ngày, hét vào mặt cô và bắt cô phải ở lại tăng ca. Thế nhưng, người phụ nữ đang-trong-thời-kỳ-tiền-mãn-kinh đó lại rời khỏi công ty từ sớm.

An Cẩm Y không còn cách nào khác, lẻ mề thu dọn đồ đạc, uể oải đi tới KTV Bình An, với mong muốn sẽ kéo dài thêm ít thời gian.

Nói thật chuyện đi xem mặt là chuyện rất bình thường, nhưng với An Cẩm Y, cô lại thấy chuyện này thật mâu thuẫn. Hai người ngồi đối mặt với nhau, hỏi anh có xe không, có nhà không, sau khi kết hôn chừng nào sẽ sinh con, toàn hỏi những chuyện buồn cười.

Dĩ nhiên, cô rất thích mối quan hệ nảy sinh sau thời gian dài ở bên nhau, giống như cô và Lưu Hạo Dương...

Nghĩ đến Lưu Hạo Dương, An Cẩm Y lắc mạnh đầu, nghĩ đến gã đó làm gì, cái tên lăng nhăng đó, thật không hiểu sao ông trời lại để cho hắn tồn tại trên đời.

An Cẩm Y trong lòng thầm nguyện rửa Lưu Hạo Dương, chẳng mấy chốc cô đã đứng trước KTV Bình An.

Cô thở dài thườn thượt rồi đi lên lầu ba.

Đúng lúc đó, có một người đàn ông đẹp trai từ bãi đỗ xe đi đến. Anh ngược nhìn KTC cao tầng, nở nụ cười bất đắc dĩ rồi cũng đi lên trên lầu.

Trong phòng 3019, có khá đông đàn ông và phụ nữ, bầu không khí nóng nực nhưng lại khiến buổi gặp gỡ xem mặt trở nên cứng nhắc. An Cẩm Y chẳng nói gì, thời buổi bây giờ vẫn có những người ở tuổi trung niên đi xem mặt.

Một anh chàng tóc nhuộm bước lại gần, tươi cười: “Này cô, tôi ngồi cùng được chứ?”

Lúc anh ta đến gần, An Cẩm Y ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, liền bước lùi ra sau: “Thôi khỏi đi”.

Anh chàng dường như không nhận ra sự từ chối của An Cẩm Y, cười toe toét: “Cô cũng đi một mình giống tôi à? Xin chào, tên tôi là Chu Kinh Thiên, tôi rất muốn được làm quen với cô.”

“An Cẩm Y.” An Cẩm Y cảm thấy hết cách với anh chàng này, thôi đành vậy, người ta cười với mình mà mình không cười lại thì thật bất lịch sự.

Thẩm Mộ Phong đi vào trong phòng thì nhìn thấy An Cẩm Y và anh chàng đầu nhuộm tóc. Anh liếc mắt nhìn cô, nhận ra cô quen quen.

Bước lại gần hơn, anh mới nhớ ra cô chính là cô gái anh gặp ở trung tâm thương mại. Trước giờ anh từng gặp vô số người nhưng riêng cô chỉ mới gặp

một lần, liền buột miệng chào: “Hi!”

An Cẩm Y nhìn người đàn ông vừa chào mình, không nhớ ra được đã từng gặp anh ở đâu, vừa muốn hỏi anh là ai vừa muốn thoát khỏi gã nhuộm tóc liền cười nói: “Trùng hợp thật! Đã lâu không gặp anh?”

Anh chàng tóc nhuộm thấy cô là hoa đã có chủ, liền né qua một bên.

An Cẩm Y nhìn thấy anh chàng nhuộm tóc đi khỏi, thở dài nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông đứng trước mặt, ngượng ngùng hỏi: “Xin lỗi, anh là...”

Thắm Mộ Phong lúc này mới nhận ra anh biết cô nhưng cô lại không biết anh, cảm thấy bản thân có hơi đường đột, áy náy nói: “Tôi là Thắm Mộ Phong, tôi và cô từng gặp nhau một lần, có lẽ cô không nhận ra tôi rồi?”

“Tôi là An Cẩm Y, hân hạnh được gặp anh”. An Cẩm Y cười nói.

Cả hai tìm một nơi yên tĩnh rồi ngồi xuống nói chuyện, An Cẩm Y cười hỏi: “Anh Thắm đến đây là để... À, anh Thắm cũng tham gia hội Độc thân à?”

“Đúng vậy.” Thắm Mộ Phong An Cẩm Y cười trả lời: “Hai chúng ta rất có duyên với nhau, hay cô gọi tên tôi, tôi cũng sẽ không gọi cô là cô An, được chứ?”

“Được.” An Cẩm Y gật gù đầu, “Anh Thắm... Mộ Phong, tôi thấy anh cũng không đến nổi nào, thế thì tại sao... anh lại đi xem mặt?”

“Là chuyện xem mặt sao?” Thắm Mộ Phong không quan tâm lắm, cười trả lời, “Bởi vì tôi vẫn chưa gặp được người thích hợp, nên tôi đi thử một lần xem sao. Còn cô?”

“À, do mẹ tôi bắt tôi đến đây”. An Cẩm Y lí lắc lè lười.

Thắm Mộ Phong phì cười trước dáng vẻ đáng yêu của cô.

An Cẩm Y cảm thấy hơi khát nước, tiện tay cầm ly cocktail trên bàn, uống vào thấy không tệ, có vị ngọt liền uống luôn mấy ngụm.

Hai người ngồi được một lúc, An Cẩm Y lại cầm ly cocktail uống thêm mấy ngụm nữa.

Không khí trong phòng karaoke đã bắt đầu trở nên nồng nhiệt hơn, anh chàng tóc nhuộm đang song ca cùng với một cô gái. “Ngày mai em phải gả cho anh”, những người ngồi bên dưới chuyện trò ồn ào.

Uống hết một ly cocktail nữa, An Cẩm Y cảm thấy đầu óc choáng váng, loạng choạng đứng dậy nhưng xém té. Thắm Mộ Phong thấy vậy liền chạy nhanh lại đỡ cô, dịu giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

An Cẩm Y khoát tay, cảm thấy trong người khó chịu: “Vâng, ở đây ồn ào quá, tôi muốn ra ngoài.”

Thắm Mộ Phong biết cô đã say, “Giờ cũng không còn sớm nữa, hay để tôi đưa cô về nhà?”

“Được, phiền anh rồi!” An Cẩm Y không từ chối, mỉm cười gục gặc đầu.

Thắm Mộ Phong cởi áo khoác choàng lên vai An Cẩm Y, sau đó lớn tiếng nói với tất cả mọi người: “Các vị ở lại vui vẻ, hai người chúng tôi xin phép về nhà trước.”

Anh chàng tóc đỏ nhìn cả hai cười nói: “A, hai người nhìn trùng nhau rồi à, vậy là bọn tôi phải cố gắng hơn rồi!”

Dứt lời, tất cả mọi người đều cười vang, Thắm Mộ Phong không khẳng định cũng không muốn phản đối.

Anh chàng tóc đỏ quay sang cười nói với cô gái kế bên: “Hai người đó giờ đã là một đôi, chúng ta hãy để họ được riêng tư đi ha!”

Mọi người lại cười ầm, Thắm Mộ Phong mỉm cười ôm lấy An Cẩm Y rồi khỏi đó.

Bước vào trong thang máy, Thắm Mộ Phong nhớ lại lúc nãy An Cẩm Y đã uống rượu, sợ cô bị cảm lạnh, vội cởi chiếc khăn choàng của mình choàng cho cô.

Nhưng An Cẩm Y lúc này đã say rồi, đứng ngây ngơ trước mặt anh. Có lẽ do tác dụng của rượu khiến ánh mắt cô trở nên mê đắm.

Thắm Mộ Phong vô tình ngẩng đầu lên thì bất gặp đôi mắt đen si mê ấy. Trong phút chốc, anh hoàn toàn bị thu hút bởi đôi mắt xinh đẹp của cô.

An Cẩm Y ngây ngơ nhìn anh, không khí xung quanh càng trở nên mờ ám.

Chương 7: Chương 07

“Đình —— “

Xuống đến tầng dưới cùng, cửa thang máy mở ra. Không khí mờ ám tan biến ngay tức khắc. Thẩm Mộ Phong bừng tỉnh, nhìn An Cẩm Y vẫn đang mơ màng, nở nụ cười sáng chói: “Cùng đi nào.”

An Cẩm Y gục gặc đầu. Thẩm Mộ Phong không muốn để cô đứng một mình trong sảnh, liền dìu cô đi về phía bãi đậu xe.

Ngồi vào trong xe, An Cẩm Y trở mình tìm được vị trí thoải mái để ngủ, Thẩm Mộ Phong nhìn thấy cô như vậy, bật cười thành tiếng.

Chiếc ô tô chậm chậm lăn bánh trên đường phố. Tối nay phố xá nhộn nhịp, dù cho vẫn đang là mùa đông, tiết trời rét buốt, thế nhưng hai bên đường vẫn có những đôi tình nhân ôm nhau hạnh phúc.

Thẩm Mộ Phong tập trung nhìn đường, cười hỏi: “Tôi bật nhạc được chứ?”

“Được.” An Cẩm Y thì thào trả lời.

Thẩm Mộ Phong dừng xe ngay cột đèn đỏ, nhấn nút mở nhạc, tiếng đàn dương cầm theo đó mà phát ra, tạo nên một bầu không khí lãng mạn.

“Mà đúng rồi, nhà cô ở đâu?” Thẩm Mộ Phong hỏi.

Một lúc lâu không nghe tiếng cô trả lời, anh quay đầu sang thì nhìn thấy An Cẩm Y nghiêng đầu ngủ ngon lành.

Lúc này anh mới sực nhớ ra, lúc cả hai còn ở KTV An Cẩm Y uống khá nhiều cocktail. Thẩm Mộ Phong không để ý lắm, vì thường thì nồng độ cồn trong cocktail không cao, anh không ngờ An Cẩm Y uống thứ đồ uống đó cũng say, không còn cách nào khác anh đành phải lái xe về thẳng hướng nhà mình.

Đến trước cửa căn hộ, Thẩm Mộ Phong tháo dây an toàn. Quay mặt sang nhìn An Cẩm Y, cô vẫn đang ngủ say, khó mà đánh thức được cô dậy.

Nhưng thật lòng, anh không muốn đánh thức cô, anh cứ ngồi yên ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của cô, cảm thấy trong lòng thật bình yên và dễ chịu.

Ánh điện đường màu vàng chiếu rọi xuống ô tô xuyên qua ô cửa xe, rọi cả vào mặt của An Cẩm Y khiến cho gương mặt cô trở nên óng ánh.

Thẩm Mộ Phong ngắm cô, thật lòng mà nói cô rất đẹp. Hàng lông mi rất dài và cong vút, sống mũi cao, làn da mịn màng, trắng nõn, cô lại còn đánh má hồng tô son, dưới ánh điện chiếu rọi, gương mặt cô đẹp mê hồn, khiến người khác không kim lòng được muốn được hôn lên đó.

Về mặt ngủ say của An Cẩm Y rất ngây thơ, cuốn hút với người đối diện.

Tiếng đàn dương cầm thánh thót, dưới ánh điện vàng ấm áp, trong không gian nhỏ hẹp, một người đàn ông và một cô gái... Tất cả đều rất thích hợp. Thẩm Mộ Phong không kim chế được ghé sát lại gần An Cẩm Y nhìn gương mặt đẹp của cô thật gần, anh chợt nhận ra tìm mình đập dồn dập.

Hai người càng lúc càng gần sát...

An Cẩm Y đang mơ màng ngủ, chợt giật mình nhẹ nhàng xoay người lại, miệng nhỏ giọng “ừm” một tiếng.

Không khí mờ ám một lần nữa bị phá vỡ.

Thẩm Mộ Phong ngắm cô, và nhận ra khoảng cách giữa hai người gần sát quá mức, anh hơi xấu hổ, nhưng thật may An Cẩm Y vẫn chưa bị đánh thức, liền thở dài nhẹ nhõm, trở về vị trí của mình.

Quay mặt sang nhìn An Cẩm Y ngồi ghé bên cạnh, anh tự cười chính mình, đây là lần thứ hai rồi... Tối nay, ở bên cạnh cô gái này, đã có tới hai lần anh không thể kim chế được bản thân mình. Anh bật cười, chắc là, anh nên kết hôn thôi...

Thẩm Mộ Phong tắt nhạc, ngồi yên lặng một lúc, nghe tiếng ngáy đều đều của an Cẩm Y, có vẻ như cô đã ngủ thật say. Anh nhẹ nhàng lay An Cẩm Y, dịu giọng: “Này cô, tỉnh dậy đi, nhà cô ở đâu? Dậy nào...”

Thẩm Mộ Phong không có cách nào đánh thức được An Cẩm Y, cô vô tư ngủ say như chết. Thẩm Mộ Phong bất đắc dĩ cười cười: Cô gái này thật là, nếu có bị lừa bán đi chắc cũng không biết, may cho cô là gặp được anh...

Hết cách, anh mở cửa xe, bế bổng cô lên, ôm lên lầu. Đặt cô nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, anh ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi một lúc.

Phòng của Thẩm Mộ Phong rất ấm áp, chỉ một lúc sau, An Cẩm Y đã thấy nóng trong người, cô hơi khó chịu, muốn cởi bớt quần áo ra.

Thẩm Mộ Phong biết cô gái đang nằm trên giường không thể nằm yên ngủ được, gương mặt cô lại đỏ bừng vì nóng, anh liền giúp cô cởi chiếc khăn choàng cổ và áo khoác, sau đó cẩn thận đắp chăn cho cô rồi mới rời khỏi phòng đi tắm.

Đợi đến khi quay trở lại phòng ngủ vì lo lắng cho cô gái say rượu đang ngủ, anh mới giật mình khi nhìn thấy cô đã bay chiếc chăn, giật tung nút áo để lộ xương quai xanh trắng nõn và dây nội y màu trắng, có lẽ do tác dụng của rượu.

Thẩm Mộ Phong chợt thấy nóng bừng hết cả mặt, mất một lúc anh mới bình tĩnh trở lại, bước tới giường cố gắng không nhìn vào cổ áo An Cẩm Y, giúp cô đắp chăn, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng mới thở phào nhẹ nhõm. [Bor: Đản ông như anh đứng là của hiem mà].

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy căn hộ này tốt hơn chỗ trọ cũ, vì ít ra anh sẽ không phải nhìn thấy cô gái kia, chịu đựng sự dầy vò về thể xác cũng như tinh thần.

Anh lấy chiếc giường xếp, đặt giữa phòng làm việc, rồi lại lôi từ trong tủ ra một chiếc chăn, tắt đèn, nằm xuống giường.

Nhưng dù cho Thẩm Mộ Phong có nằm lăn qua lăn lại như thế nào anh cũng không tài nào ngủ được, trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh quyến rũ của An Cẩm Y. Thực ra, anh đã nghĩ tới chuyện, mặc dù anh vẫn không biết nhiều về cô gái đang nằm trong phòng kia nhưng cảm tình của anh với cô là thật lòng, có lẽ sau này nếu như được ở bên cạnh cô sẽ thật tốt biết bao...

Nhất kiến chung tình, chớp mắt một cái là có thể nảy sinh tình cảm.

Quá nửa đêm, Thẩm Mộ Phong mới ngủ được.

An Cẩm Y lật người lại, cô cảm thấy hơi khát nước, liền đứng dậy, mở cửa ra khỏi phòng. Trong cơn mơ màng, cô đi kiếm chỗ để nước uống. Nhưng không ngờ lại đụng phải bàn trà, dù trong lòng thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng cô vẫn chưa tỉnh ngủ, liền quơ đại cái ly trên bàn uống mấy ngụm nước mới cảm thấy đã cơn khát.

Sau đó cô quay người lại, đụng phải cánh cửa, liền mở bật ra, sờ soạng bước tới giường, buông người xuống.

Một lát sau, cô thấy hơi lạnh, nhúc nhích người, và cảm nhận được hơi ấm từ đâu đó tỏa ra, ngay tức khắc cô xích lại gần nơi đó, nhưng vẫn không đủ ấm, cho nên cô choàng người qua nơi đó, tìm một vị trí thoải mái.

Thẩm Mộ Phong cũng định xoay người thì nhận ra cơ thể mình bị người con gái nằm trên ôm chặt cứng, trong nháy mắt, dục vọng trào dâng mãnh liệt trong người, khiến anh không thể thờ ơ...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 08

Đêm khuya, không gian yên ắng.

An Cẩm Y giống hệt như một con bạch tuộc ôm chặt lấy Thẩm Mộ Phong, khiến cho Thẩm Mộ Phong càng cảm thấy lúng túng, anh vốn đang cởi trần, mà lúc này An Cẩm Y lại còn gối đầu lên ngực anh. Cô ngáy nhẹ, hơi thở phả xuống ngực Thẩm Mộ Phong, cả người anh khẽ run lên.

Thẩm Mộ Phong ngẩng nhìn gương mặt An Cẩm Y đang ngủ say, khi cô ngủ trông cô rất ngây thơ. Anh hơi do dự, khẽ đưa tay lên gạt lọn tóc của An Cẩm Y ra đằng sau.

Nhìn cô ngủ, Thẩm Mộ Phong thấy con tim mình xao xuyến. Nhưng anh sẽ không làm cho cô bị tổn thương, vì anh biết cô là một người con gái tốt, anh thờ ơ mạnh, nhắm chặt hai mắt, không nghĩ những điều xa xôi nữa. Nhưng cơ thể con gái nóng hổi đang nằm trên ngực, anh phải cố gắng hết sức để đè nén ham muốn mãnh liệt của cô thể, thật khó sở biết bao.

Lúc trời gần sáng, Thẩm Mộ Phong mới quen với sự có mặt của An Cẩm Y, dục vọng trong anh dần tan biến, anh chìm vào giấc ngủ.

Lúc An Cẩm Y tỉnh dậy thì trời đã sáng. Cô hít vào thật sâu, chắc lâu lắm rồi cô mới được ngủ ngon đến thế.

Nhưng đột nhiên cô cảm thấy rất kỳ lạ, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp mấy cái, và cô giật mình phát hiện ra mình đang ôm một người, mà nhìn kỹ lại thì người đó lại là một người đàn ông.

An Cẩm Y tỉnh ngủ hẳn, cô lợ mọ ngồi dậy, nhưng bởi vì vừa mới ngủ dậy cho nên cô bần rần hết cả tay chân, cả người lại nằm bẹp xuống giường ngã vào lòng của ai đó.

“Ui da”. Người đàn ông kêu lên đau đớn. Một lúc sau, trên đầu cô phát ra giọng nói, “Ồ, cô dậy rồi.” Vừa mới ngủ dậy cho nên giọng nói của anh hơi khàn.

An Cẩm Y nghe anh lên tiếng, cả người cứng đờ, rồi sực nhớ ra tư thế của cả hai gần sát quá mức, vội vàng lấy chăn quấn quanh người. Trong lúc đang cuống cuống, cô liếc mắt nhìn thì nhận ra trên người Thẩm Mộ Phong không có một mảnh vải che thân, cơ thể trần trụi đang nằm nghiêng qua một bên.

Nhìn thân hình vạm vỡ của anh, mặt An Cẩm Y đỏ bừng, nghĩ ngay đến những chuyện tởn tệ nhất đã xảy ra với mình: “Anh... Tôi... Anh... Tôi qua giữa anh và tôi đã có chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Mộ Phong sững sờ, rồi giật mình nhớ ra anh không mặc quần áo, còn An Cẩm Y chỉ mặc áo ngực, cả hai ban đêm ở cùng nhau chắc chắn sẽ chỉ nghĩ đến chuyện đó, anh liền giải thích: “Cô đừng lo, tối qua không có chuyện gì xảy ra giữa hai chúng ta cả, thật đấy!”

An Cẩm Y trong đầu nghĩ ngợi những lời anh nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Thẩm Mộ Phong hơi xấu hổ, vội vàng mặc quần áo, cố giải thích: “Tối qua cô uống say, tôi lại không biết nhà cô ở đâu, cho nên tôi đành phải đưa cô về nhà tôi, tôi đã để cô nằm trong phòng ngủ nhưng không hiểu tại sao cô lại chạy ra ngoài này... À, mà cô đừng lo lắng, tôi không có làm gì cô đâu.”

Thấy Thẩm Mộ Phong cố gắng giải thích, An Cẩm Y tin hơn một nửa, bởi vì nếu người ta đã muốn làm gì thì chắc chắn phải ở trong phòng ngủ, không thể ở... trong phòng làm việc được... Nhưng riêng chuyện nửa đêm tự mình trèo lên giường người khác, An Cẩm Y thấy hơi khó tin.

An Cẩm Y sực nhớ ra hôm nay cô phải đi làm! Cô nhìn Thẩm Mộ Phong, lúng túng: “À... Còn quần áo của tôi...”

Thẩm Mộ Phong đi lấy quần áo đưa cho An Cẩm Y sau đó xoay người, rời khỏi phòng.

An Cẩm Y mặc quần áo bằng tốc độ nhanh nhất có thể, rồi đi ra khỏi phòng lấy túi xách của mình: “Chuyện tối qua xin lỗi vì đã làm phiền anh, giờ tôi phải đi làm, tôi xin phép.” Nói xong, cô chạy ngay tới cửa, trước khi bước ra ngoài, cô liếc mắt nhìn Thẩm Mộ Phong, “Tối qua... xin lỗi anh...” “Dứt lời, liền chạy biến.

Thẩm Mộ Phong nhìn theo dáng người xinh đẹp, nở nụ cười trên môi. Anh dựa lưng vào sofa, cầm tách trà nóng hổi, rồi xoay tròn nó trong tay: Làm sao bây giờ? An Cẩm Y, tôi hơi hối hận... ([Bo]: Nếu là mấy anh nam chính trong truyện sắc, sùng thì mấy anh... đêm qua sẽ làm tới thứ gì... Ông anh hiền quá mà!)

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời xanh ngắt.

Đến công ty, An Cẩm Y vội vã bước vào trong. Nhìn thấy Tô Tinh từ trong phòng đi ra, cô thì thào: Sếp đến rồi hả?

Tô Tinh nhìn cô, rồi nhìn vào trong văn phòng, chớp nhẹ mi mắt, ý muốn nói tốt nhất đừng vào. Nhưng An Cẩm Y lại hiểu sai, cho rằng ý của Tô Tinh là: Vào trông lệ đi.

An Cẩm Y thở dài nhẹ nhõm, sau đó bước vào trong văn phòng. Đúng lúc đó, giọng nói nghiêm khắc vang lên: “An Cẩm Y, giờ này cô mới đi làm à?”

An Cẩm Y xoay người, đúng lúc giáp mặt với trưởng phòng u ám, liền giải thích: “Dạ thưa chị, sáng nay em không được khỏe, nên đã đến muộn, em rất hối hận, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai ạ”.

“Không khỏe sao? Nhưng sao tôi thấy mặt cô tươi thế nhỉ?” Bà sếp lạnh lùng quát, “An Cẩm Y, cô bước vào trong phòng làm việc của tôi ngay!”

An Cẩm Y đưa mắt nhìn Tô Tinh: Cậu nói tớ vào trong được mà? Sao tớ vừa vào liền bị mắng xối xả?

Tô Tinh nhìn An Cẩm Y: Tớ nói cậu không nên vào, nhưng cậu lại muốn vào. Rồi cô nhún vai, tỏ vẻ bản thân không liên quan.

Trong phòng làm việc của trưởng phòng, An Cẩm Y không chỉ bị mắng mà còn bị trừ tiền thưởng tháng này.

Nhìn thấy An Cẩm Y mặt mày ủ rũ đi ra, Tô Tinh chạy lại, rất muốn an ủi cô. Nhưng chưa kịp mở miệng thì liền bị An Cẩm Y chất vấn: “Tô Tinh, sao cậu không nói với tớ là bà ấy đang ở đây??”

Tô Tinh áy náy: “Cẩm Y, tớ đã bảo cậu đừng có vào rồi mà, bà ấy mới bị sếp tổng mắng đấy, tâm trạng k hông được tốt, ai bảo cậu không chịu để ý cái nháy mắt nhắc nhở cửa tớ, cứ muốn đứng trước họng súng của kẻ thù làm chi.”

An Cẩm Y nghe thế, liền hít vào thật sâu: “Đành vậy, coi như là xui xẻo không tránh được.”

Tô Tinh nhìn cô, cười hi hi: “Mà này Cẩm Y, tối qua Valentine cậu đi đâu vậy, sao lại trễ giờ làm. Kể nghe đi, kể nghe đi.”

Nghe Tô Tinh nói, An Cẩm Y liền nghĩ ngay đến chuyện xảy ra tối qua, đỏ bừng hết mặt. Tô Tinh nhìn thấy gương mặt thẹn thùng của cô, cười ngặt nghẽo: “Á à! Tối qua, An đại mỹ nhân đã qua đêm cùng với ai đó rồi?”

“Ừa, thì sao, tối qua cậu với bạn trai cậu cũng đi hẹn hò đó nha.” An Cẩm Y trả lời.

Tô Tinh biết sẽ không hóng hớt được gì, cô bủi môi, quay trở lại bàn làm việc của mình.

An Cẩm Y cầm tập hồ sơ, gọi cho một số khách hàng, lúc cầm di động thì thấy vô số cuộc gọi nhỡ, cô nghĩ bụng: Bữa nay, mình chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 09

Buổi tối, An Cẩm Y hồi hộp đứng trước cửa nhà, không dám bước vào trong.

Ban sáng, khi nhìn vào điện thoại di động, cô mới nhớ ra tối qua mình đi cả đêm không về, quên mất việc phải gọi điện về nhà. Bao nhiêu là cuộc gọi nhỡ như vậy, chắc chắn ba mẹ cô đang rất sốt ruột.

Cô liền gọi vào số máy nhà, người nghe máy là ba của cô.

An Cẩm Y thể hiện thái độ thành khẩn của mình: “Ba à, điện thoại con để chế độ yên lặng, không nghe đổ chuông, con xin lỗi ba vì bây giờ con mới gọi điện được, chắc ba mẹ lo lắng lắm phải không?”

“Ừm.”

“Ba à, tối qua con say quá cho nên ngủ ở nhà bạn, cả đêm con không về, cũng không gọi điện về nhà, con xin lỗi.”

“Ừm.” Ba của cô vẫn chỉ trả lời đúng một tiếng.

“Ba à, con sai rồi, con đảm bảo không có lần thứ hai.” An Cẩm Y càng cảm thấy bất an, vội nói.

“Ừm.”

Nghe tiếng trả lời trong điện thoại, An Cẩm Y khóc không ra nước mắt, cô đành nói: “Ba, con bận chút chuyện, có gì tối con về rồi nói chuyện nha ba.”

“Ừm.” Ông An cuối cùng cũng lên tiếng, “Y Y, ba nghĩ tối nay con nên đưa ra một giải thích chính đáng với mẹ.”

Cúp máy, An Cẩm Y cảm thấy bủn rùn hết cả người. Ba không mắng mỏ, cũng không phê bình gì càng khiến cô cảm thấy bất an. Treo điện thoại, An Cẩm Y là triệt để vô lực. An Ba ba không phê bình nàng, không răn dạy nàng, càng thêm nhường nàng cảm thấy bất an.

Đứng trước cửa nhà một lúc, An Cẩm Y lấy hết dũng khí đẩy cửa bước vào. Trong phòng, bà An đang chuẩn bị cơm tối, ông An ngồi ở bàn ăn. Nhìn sắc mặt của cả hai người đều khá bình tĩnh.

An Cẩm Y nói to: “Ba, mẹ, con về rồi ạ.”

Ông An nhìn cô một cái, cười nói: “Y Y, lại ăn cơm con.”

An Cẩm Y dè dặt cẩn thận quan sát sắc mặt của ba mẹ rồi mới bước lại bàn ăn ngồi xuống. Cô liếc mắt sang mẹ, mở miệng: “Ba mẹ, con xin lỗi vì đã khiến ba mẹ lo lắng.”

Bà An đặt một chén cơm trước mặt cô, khẽ trách: “Lớn đầu rồi mà cũng không biết gọi một cuộc điện thoại về nhà hả? Con bé Mộng Hiểu thật ý tứ, lần trước con và nó đi ăn ở quán, chính nó gọi điện về nhà để ba mẹ yên tâm. Nhìn con đi, to đầu mà còn khiến ba mẹ phải lo lắng.”

“Mẹ à.” An Cẩm Y áy náy nói, “Con đâu còn bé nữa mẹ.” Giọng nhỏ như muỗi kêu.

Bà An ngồi xuống ghế: “Nói đi, chuyện tối qua ấy.”

“Không có chuyện gì đâu mẹ, tối qua con uống say, ngủ lại nhà bạn.” An Cẩm Y trả lời qua loa.

“Đừng có lừa mẹ.” Bà An không dễ bị mắc lừa, “Kính Thiên nói với mẹ, tối qua con đi cùng với một người đàn ông kia kia? Sao không chịu về nhà hả?”

“Kính Thiên?” Nghe mẹ nhắc tới cái tên này, An Cẩm Y liền nhớ ra gã đầu nhuộm tóc, “Chu Kính Thiên à?”

“Đó là đứa cháu họ xa của mẹ, là anh họ con, nhưng con chưa gặp nó bao giờ. Cũng may nó ở gần đó, sợ con không đi xem mặt, nói dối mẹ nên mẹ đã

sai nó đi theo dõi.” Bà An giải thích, “Đừng có đánh trống lảng, chuyện tối qua là sao?”

“Mẹ.” An Cẩm Y cố gắng động não, tìm một câu chuyện thật trong sáng, “Tối qua mẹ cũng biết là con đi xem mắt mà? Con uống rượu, sau đó say, và người đàn ông con gặp ở đó đưa con về nhà. Nhưng mà, con đã ngủ gục trên xe của anh ấy, anh ấy không có cách nào khác đành phải đưa con về nhà mình, vì vậy con đã ở nhà anh ấy cả đêm, sáng dậy con phải đến công ty ngay.”

“Chỉ vậy thôi?” Bà An nửa tin nửa ngờ, “Nói đi, một nam một nữ ở cùng một chỗ như vậy, thằng đó có làm gì con không, nếu có con cứ nói với mẹ, Y Y, con đừng sợ, mẹ nhất định sẽ bắt nó phải chịu trách nhiệm.”

An Cẩm Y thấy mẹ quan tâm mình, cảm động: “Mẹ, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, anh ấy là người tốt.”

Ông An liếc mắt, “Y Y, nếu thằng đó làm gì con, con phải nói cho ba biết, ba nhất định sẽ không tha cho nó.”

Sau đó ông An nhìn bà An, nghiêm túc nói: “Ngọc Đình, tôi nói bà nghe, bà cứ để con tham gia mấy chuyện xem mắt này nọ, lỡ không may con mình bị bán đi thì sao. Bà ấy...”

Thấy bà An không lên tiếng, An Cẩm Y vội nói: “Ba à, anh ấy là người tốt thật đấy.”

Bà An như sực nhớ ra chuyện gì, nhìn An Cẩm Y cười nói: “Y Y, xem ra con rất có cảm tình với cậu ta đúng không? Hay là bữa nào con dẫn cậu ta về nhà gặp ba mẹ.” Sự An Cẩm Y hiểu lầm, bà lại nói, “Ba mẹ muốn cảm ơn cậu ta vì đã cho con ở nhờ tối qua.”

Ồ, tưởng chuyện gì quan trọng? An Cẩm Y nghĩ vậy nhưng không dám nói, chỉ trả lời mẹ: “Mẹ, thật ra con quên lưu số điện thoại của anh ấy rồi.”

“Thật chứ?” Bà An không tin.

“Con nói thật!” An Cẩm Y giơ tay lên. “Con thề đấy!”

“Ai... Tiếc thật...” Bà An tắc lưỡi.

An Cẩm Y xúc miệng cơm, thổi phào nhẹ nhõm

Tình cảnh của An Cẩm Y lúc này tạm ổn nhưng còn Thẩm Mộ Phong thì không ổn chút nào.

Buổi tối, Thẩm Niệm Phương gọi điện thoại cho anh: “Mộ Phong, mẹ con nhờ ta hỏi chuyện tối qua thế nào rồi?”

Thẩm Mộ Phong rót ly nước trả lời: “Dạ, thưa ba, chuyện đó không cần ba phải quan tâm đâu ba.”

“Thế nào rồi? Có ai hạp với con không?” Thẩm Niệm Phương không để ý tới lời từ chối của Thẩm Mộ Phong, lại hỏi.

Thấy Thẩm Mộ Phong im lặng không nói, Thẩm Niệm Phương biết mình không nên tiếp tục gặng hỏi, chỉ nói: “Mộ Phong à, con lớn rồi, phải lập gia đình. Những người bạn của ta đều có cháu chắt vây quanh, con cũng phải lấy vợ sinh con chứ? Nếu như không gặp được ai, ta sẽ nói bà ấy tìm vợ cho con.”

“Không cần đâu, thưa ba.” Thẩm Mộ Phong cau mày, trong lòng cảm thấy buồn phiền. “Con đang tìm hiểu một người.”

“Ồ, vậy thì tốt, ta chờ tin tốt của con, con nghỉ đi nhé.” Nghe con trai nói vậy, Thẩm Niệm Phương không nói gì nữa, tắt máy.

Thực ra, đúng Thẩm Mộ Phong đã xao xuyến trước người con gái ấy. Nhưng tiếc là anh không biết phải liên lạc với cô bằng cách nào, anh uống ngụm nước, nhếch môi cười một cái: Có duyên ắt sẽ gặp lại, anh có nên theo đuổi em không? An Cẩm Y...

Lúc, cả nhà họ An đang vui vẻ ngồi xem TV cùng nhau thì An Cẩm Y đột nhiên hắt xì một cái. Bà An rót cho cô ly nước, trêu mếu: “Này con, hay là con bị cảm rồi?”

“Chắc không phải đâu mẹ.” An Cẩm Y lấy khăn giấy lau mũi, lém lỉnh. “Chắc ai đó nhắc con đó mà.”

Bà An cười cười: “Con gái lớn rồi mà y chang như con nít.”

“Leng keng leng keng”

Đúng lúc đó, có tiếng chuông cửa réo vang. An Cẩm Y đứng dậy: “Đề con mở cửa cho.”

“Ai đến vậy?” An Cẩm Y mở cửa, nhìn người đứng ở ngoài thấy hơi quen quen, rồi cô sực nhớ ra, ngạc nhiên nói: “Là anh à?”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cười Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ngoài cửa không phải ai khác mà chính là Chu Kinh Thiên – anh chàng nhuộm tóc cô gặp ngày hôm đó ở KTV. Tóc Chu Kinh Thiên đã được nhuộm đen trở lại, không còn vẻ lưu manh như trước, nhìn ra đáng con nhà gia giáo.

Chu Kinh Thiên nhìn thấy An Cẩm Y giật mình, liền mỉm cười: “Em họ Cẩm Y, khỏe không?”

An Cẩm Y thấy anh cô tỏ vẻ vô tội, khẽ nhếch môi cười khẩy: “Hóa ra là “anh họ”, sao bữa nay lại có thời gian tới nhà em thế này?” An Cẩm Y đứng chắn trước cửa, không muốn để Chu Kinh Thiên vào nhà, ai bảo anh hôm qua dám “giỡn mặt” với cô.

Tiếng bà An trong phòng khách: “Y Y, ai đến vậy?”

“Dạ, anh họ đến mẹ.” An Cẩm Y tức giận nói, lúc này cô mới chịu nhường đường cho Chu Kinh Thiên.

Chu Kinh Thiên đặt túi quà dưới sàn, nhìn An Cẩm Y cười tươi rói: “Cảm ơn em họ.”

“Không có gì.” An Cẩm Y ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng tức giận.

Lúc này, ông An và bà An từ phòng khách đi ra, Chu Kinh Thiên nhìn thấy họ liền lễ phép chào hỏi.

Bà An vui vẻ: “À, Con đến rồi à Kinh Thiên, mau vào nhà đi. Di gọt trái cây cho con ăn, ngoài trời rất lạnh, nhanh vào trong nhà cho ấm đi con.”

Chu Kinh Thiên cười nói: “Dạ, được rồi ạ, di không cần phải ra ngoài đón con đâu, di cũng vào trong đi di.”

“Thằng nhỏ này, lặn lội tới đây thăm di còn khách sáo.” Bà An cười nói rồi đi thẳng vào trong bếp gọt trái cây.

Chu Kinh Thiên vào phòng khách ngồi bên cạnh ông An nói chuyện, còn An Cẩm Y cũng ngồi một bên vừa xem TV vừa cắn hạt dưa.

Một lúc sau, ông An cười nói: “Kinh Thiên, cháu ngồi chơi, chú đi toilet.”

“Dạ.” Chu Kinh Thiên uống ngụm nước, đáp lại.

Ông An đi rồi, anh quay sang An Cẩm Y: “Này Y Y, sao em cứ dán mắt vào TV vậy hả? Nói chuyện với anh đi?”

An Cẩm Y bắt đầu dĩ gục gặc đầu.

Chu Kinh Thiên thấy cô như vậy, vừa buồn cười vừa không hiểu nổi: “Sao vậy? Em vẫn còn giận anh chuyện hôm đó à? Em cũng đừng trách anh, là do mẹ em sai anh đi theo dõi em.”

“À, hóa ra là thế à? Vậy mà lúc anh bắt chuyện với em, em không nhận ra, lại còn bày đặt hóa trang, em cứ tưởng anh là người xấu đấy.” An Cẩm Y trừng mắt, “Anh thích giỡn mặt với em lắm hả?”

“Không có mà.” Chu Kinh Thiên giải thích. “Anh cứ tưởng em sẽ nhận ra anh nhưng không ngờ em lại không nhớ hồi bé anh đã từng bế em?”

An Cẩm Y tức giận nói: “Lâu lắc rồi làm sao mà nhớ được?”

Chu Kinh Thiên lại hỏi: “Mà nè, anh hỏi thật, người đàn ông hôm đó đưa em về nhà sau đó hai người có đi hẹn hò nữa không? Mọi quan hệ phát triển tới đâu rồi?”

An Cẩm Y liếc mắt: “Anh còn không biết xấu hổ? Anh thấy hả dạ khi em đi cùng với một người đàn ông xa lạ lắm hả? Không biết anh có phải là anh họ của em không nữa?”

Bị hỏi liên tiếp như vậy khiến Chu Kinh Thiên thấy hoa cả mắt, anh cũng biết chuyện anh đã làm không được hay ho cho lắm, liền cười nói: “Em họ à, tại sao anh không quan tâm đến em chứ? Đường đường là anh mà đi làm bóng đèn, cản trở con đường tìm kiếm tình yêu cả đời của em sao mà được?”

An Cẩm Y nhìn vẻ mặt bình thản của Chu Kinh Thiên tức tới mức nghiến răng nghiến lợi nghĩ bụng: “Còn bày đặt giảng dạy đạo lý nữa chứ? Lo lắng cho chuyện tình yêu cả đời của mình nữa cơ á? Thế nên cô quay mặt sang chỗ khác không nhìn anh nữa khiến Chu Kinh Thiên cảm thấy xấu hổ.

Một lúc sau, bà An cầm đĩa hoa quả đi lên, cả nhà nói chuyện một lúc rồi Chu Kinh Thiên xin phép ra về.

Quay về phòng, ông An trách bà An: “Ngọc Đình, bà xem bà càng muốn để cho Y Y đi xem mặt, gặp được người tốt thì không nói làm gì nhưng lỡ như con bé gặp phải kẻ xấu thì sao, bà muốn con bé bị người khác hãm hại hả?”

Bà An đuối lý, ngồi bên giường: “Tôi chỉ nghĩ đơn giản, giới trẻ bây giờ đều thích đi gặp gỡ nhau không phải sao? Thế nên tôi cũng muốn con bé tham gia

vào hội, làm sao tôi biết được lại có những người đáng ngờ như vậy được.”

Ông An dựa người vào đầu giường, kéo chăn đắp: “Con gái lớn rồi bà đừng có quản chuyện của con bé nữa.”

“Như vậy sao được? Y Y là con gái của tôi, lỡ như không thể gả nó đi tôi biết phải làm sao? Lần sau tôi sẽ sắp xếp cho nó một buổi xem mắt khác, để hai đứa nó gặp gỡ nói chuyện, không chừng sẽ có tin vui.” Bà An sốt sắng nói.

Ông An nhìn bà An, không nói gì nữa.

Cái bà này, đúng thật là càng già càng rảnh rồi.

Thứ bảy, tâm trạng của An Cẩm Y khá thoải mái. Cuối cùng thì cô đã có thể giải phóng hết tất thảy những áp lực nặng nề của công việc ra khỏi đầu, cô muốn thả lỏng cơ thể nên gọi điện cho Lâm Mộng Hiểu rủ cô ấy đi dạo phố.

Nhưng Lâm Mộng Hiểu rất bận. Cô nói rằng mình sẽ đi Milan cùng với Đường Kính Trạch để dự triển lãm tranh, có thể sẽ vắng mặt trong nước một thời gian.

An Cẩm Y chẳng còn cách nào khác, đành chúc cô lên đường bình an.

Tắt điện thoại, An Cẩm Y oán thầm trong lòng: Sao chuyện gì anh ta cũng bắt Hiểu Hiểu phải làm theo nhỉ? Mà Lâm Mộng Hiểu cũng thật là, sao lại không từ chối anh ta chứ? Cô ấy cứ làm như đã ký hợp đồng bán thân rồi ý? Nhưng mà, theo như tính cách Mộng Hiểu mà cô biết, giả sử sắp bị bán đi, cô nàng cũng sẽ giúp kẻ bán mình trả giá này kia để hẳn ta kiếm thêm tiền.

An Cẩm Y thông thả tắm táp cho ngày cuối tuần thoải mái. Lúc đang sấy tóc, bà An đi vào mỉm cười: “Y Y nè, mẹ đã sắp xếp một buổi xem mắt cho con rồi đấy, con thấy thế nào?”

An Cẩm Y liếc mẹ một cái, cười giả lả: “Mẹ à, lại đi xem mắt ạ, mẹ không nhớ lần trước...”

Bà An muốn An Cẩm Y muốn nói gì, liền cắt ngang: “Y Y nè, lần này khác, người này được bạn mẹ giới thiệu cho, ngoại hình cũng được, thu nhập ổn định, con nhất định phải gặp mặt người ta một lần. Với lại, biết đâu đó lại là mẫu người con thích thì sao?”

An Cẩm Y nghe mẹ nói, thờ dãi trong lòng. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thắng nổi mẹ trong bất kỳ chuyện gì, việc gì mẹ muốn cô làm mà cô không làm thì bà sẽ bắt cô phải làm cho bằng được mới thôi.

An Cẩm Y không còn cách nào: “Được rồi mẹ, lúc nào thì con đi?”

“Chiều nay lúc hai giờ rưỡi, ở quán cà phê đối diện với công ty con.” Nghe An Cẩm Y đồng ý, gương mặt bà An trở nên phấn chấn hẳn.

Biểu cảm trên mặt An Cẩm Y càng trở nên khổ sở, xem ra nếu cô không gả đi được, mẹ sẽ càng hăng hái kiên trì tìm cho bằng được. Cô thầm nghĩ: Hay là kiếm ai đó lấy quách cho rồi!

Buổi chiều, bị mẹ thúc giục, An Cẩm Y đành phải đến quán cà phê đúng giờ hẹn, nhưng lúc đến nơi thì chẳng thấy người đâu. Cô ngồi bàn yêu thích cạnh cửa sổ, gọi một ly trà hoa hồng, yên lặng chờ.

Ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt cô ấm áp và sáng khoái.

Cách đó không xa có một người đàn ông cũng đang ngồi uống trà. Anh say mê ngắm nhìn gương mặt đẹp dưới ánh nắng mặt trời, và nở một nụ cười như mùa thu tỏa nắng.

[Bo]: Anh Thắm đẹp trai à... Hai năm trước khi edit truyện này em mê anh một, giờ em mê anh mười... Đẹp trai quá đi, bo đi sáu núi... Chắc chắc...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cười Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

An Cẩm Y giơ tay lên nhìn đồng hồ, quá ba mươi phút. Cô uống ngụm trà, bĩu môi, cô ghét nhất là loại người thích chơi giờ cao su.

Năm phút sau điện thoại của An Cẩm Y phát nhạc inh ỏi, số lạ. Cô nhúu mày rồi bấm nút nghe.

“Alo.”

“À, chào cô, xin lỗi cô có phải là An Cẩm Y không?” Giọng nói của một người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“Đúng vậy, có chuyện gì không ạ?” An Cẩm Y không nhớ ra là mình quen người này.

“À, tôi là người có hẹn đi xem mắt với cô.” Anh ta nói tiếp, “Nhưng tôi không đến được, rất xin lỗi cô.”

An Cẩm Y nghe thế, trong lòng cảm thấy bức bối, tức giận nói: “Này anh, giờ là ba giờ rồi đó nha, nếu anh không đến được thì tại sao anh không gọi cho tôi lúc hai giờ rưỡi đi. Để tôi đợi ở đây hơn nửa tiếng rồi mới gọi nói ‘tôi xin lỗi’ là xong hả? Làm lãng phí của tôi nửa tiếng đồng hồ. Này anh, tôi không phải là người rảnh rỗi đâu nhá, thời gian với tôi vô cùng quý giá, vậy nên lời xin lỗi của anh tôi không nhận đâu.”

Ngừng một lát, An Cẩm Y nói tiếp: “Tôi cho anh lời khuyên nè: Lần sau nếu có cuộc hẹn với con gái, anh không cần phải đến sớm nhưng tuyệt đối không được đi trễ hơn người ta. Thế nhé, chúc anh cuối tuần vui vẻ, tạm biệt!”

An Cẩm Y tức giận ngắt cuộc gọi, cảm thấy hơi buồn cười: Đầu tiên là bị bạn trai và bạn thân phản bội, lần đầu tiên đi xem mắt thì qua đêm ở nhà một người đàn ông xa lạ, lần thứ hai đi xem mắt thì bị người ta cho leo cây... Xem ra, con đường đi xem mắt của cô thật là gập ghềnh.

Lúc đang nhìn phở xá bên ngoài cửa sổ, cô liền nghe thấy giọng nói xa lạ của một người đàn ông: “Cẩm Y?”

An Cẩm Y quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông lịch lãm bước về phía cô, liền nghĩ bụng: “Cẩm Y ư? Tôi và anh thân thiết đến vậy sao? Nhưng trên mặt vẫn tươi cười: “Ồ, hóa ra là anh, trùng hợp ghê, Thẩm Mộ Phong.”

“Tôi ngồi ở đây được chứ?” Thẩm Mộ Phong cười nói.

“Dĩ nhiên là được.” An Cẩm Y trả lời.

Thẩm Mộ Phong ngồi xuống ghế, gọi một ly trà bạc hà, nhìn An Cẩm Y ngồi phía đối diện, mỉm cười. Lúc này, khi nghe An Cẩm Y mắng người trong điện thoại, anh nghe không sót chữ nào, ngạc nhiên thật, lúc cô mắng người như thế trông cô vẫn rất đẹp.

Tâm trạng An Cẩm Y hôm nay vốn không tốt, giờ lại gặp chuyện tồi tệ thế này. Hiện tại, cô không chỉ ác cảm với những buổi gặp gỡ xem mặt mà còn thất vọng vô cùng.

Tình yêu ở phía cuối con đường, nếu cố gắng kiếm tìm chắc chắn sẽ gặp được người nào đó xuất trùng.

Thẩm Mộ Phong thấy cô suy tư, không vội vàng, dịu giọng hỏi: “Cẩm Y, hôm nay là thứ bảy, sao cô lại đến đây?”

“Tôi đi xem mắt.” An Cẩm Y vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, buột miệng trả lời.

Nói xong câu đó, An Cẩm Y mới sực nhớ ra, nhìn về mặt Thẩm Mộ Phong cảm thấy xấu hổ, jo khan một tiếng rồi nói: “Còn anh tới đây làm gì?”

“Tiện đường ghé vào”. Thẩm Mộ Phong mỉm cười, trả lời ngắn gọn.

Nhìn nụ cười trên môi Thẩm Mộ Phong, An Cẩm Y càng lúng túng, cầm ly trà hoa hồng lên uống một ngụm.

Giọng nói trầm ấm của Thẩm Mộ Phong vang lên: “Cẩm Y, tôi biết tôi hỏi cô câu này thật không phải, nhưng tôi rất muốn biết ấn tượng của cô về tôi như thế nào?”

An Cẩm Y không ngờ anh lại hỏi cô câu đó, trả lời: “Anh rất đẹp trai và tử tế”.

“Còn gì nữa không?” Thẩm Mộ Phong cười nói, “Cẩm Y, thật lòng mà nói lần đầu tiên gặp cô ở trung tâm thương mại, lúc đó cô đang tranh luận với bạn của cô một cách mạnh mẽ và kiêu ngạo để lại trong tôi ấn tượng sâu đậm. Khi gặp lại cô ở buổi xem mặt, tôi rất thích cô, và đã rất muốn được làm quen với cô.”

An Cẩm Y không ngờ Thẩm Mộ Phong lại nói với mình những lời đó, cô không biết phải trả lời anh như thế nào.

Thẩm Mộ Phong có vẻ như không muốn cô cảm động trước những gì anh nói, anh nhìn cô bằng ánh mắt ẩn chứa cảm xúc nồng nhiệt của mình: “Cẩm Y, cô có tin tình yêu đến từ cái nhìn đầu tiên không?”

“Tôi...” An Cẩm Y định nói nhưng Thẩm Mộ Phong giống như là không muốn nghe đáp án, anh nói tiếp: “Đối với tôi, em chính là tình yêu đến từ cái nhìn đầu tiên. Tình yêu đến từ cái nhìn đầu tiên chỉ là trong khoảnh khắc, còn tôi tôi muốn hứa với em cả đời. Cẩm Y, em có muốn thử ở bên cạnh tôi không?”

Đối diện với thông báo đột ngột như vậy, đầu óc An Cẩm Y trở nên trống rỗng, nhưng trong lòng lại có chút rung động, giống như cảm xúc của cô bé mới lớn khi lần đầu tiên được bạn trai tỏ tình.

Thực ra, An Cẩm Y không ghét người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, thậm chí cô cũng có cảm tình với anh. Qua vài lần gặp gỡ, cô biết anh sẽ là một người chồng tuyệt vời, cứ cho rằng đó là giác quan thứ sáu của phụ nữ đi.

“Cô sẽ thử ở bên tôi được chứ?” Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của An Cẩm Y, Thẩm Mộ Phong kiên trì hỏi lại lần nữa.

An Cẩm Y nhìn gương mặt đẹp trai, ánh mắt đắm say và sống mũi thật cao kia, hùng dũng gật đầu một cái.

Thẩm Mộ Phong nhìn thấy cái gật đầu của cô, liền nở nụ cười rạng ngời, mà nụ cười ấy thật sự mà nói như mùa thu tỏa nắng vàng rực rỡ. Anh nhìn An Cẩm Y nói tiếp: “Bây giờ tôi và em cùng về nhà lấy hộ khẩu, Cục dân chính giờ này vẫn còn làm việc.”

“Vâng”. An Cẩm Y không suy nghĩ, ngốc nghếch gật đầu cái rụp.

Bình thường, với ý tưởng như vậy chắc chắn An Cẩm Y sẽ không bao giờ đồng ý, hai người chỉ mới gặp nhau một tuần, làm sao có thể kết hôn? Nhưng lúc này, trái tim cô vô cùng cảm động trước những lời Thẩm Mộ Phong nói, và cô muốn làm theo ý của Thẩm Mộ Phong, mặc kệ hậu quả có ra sao.

An Cẩm Y trở về nhà đúng lúc ba mẹ cô đều ra ngoài, và tìm được hộ khẩu. Cầm sổ hộ khẩu trong tay, trống ngực đập rộn rã, giống như trái tim muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Cô không nghe được gì khác ngoài tiếng trái tim mình đập thình thịch bên tai.

Đứng trước cửa cục Dân chính, Thẩm Mộ Phong nhìn vẻ mặt cuống quýt của cô, mỉm cười, thì thầm vào tai cô: “Đừng sợ gì cả, đã có tôi ở bên em.”

An Cẩm Y nhìn vào mắt anh, đôi mắt anh sáng lấp lánh khiến cô nhìn thấy mình trong đó.

Thẩm Mộ Phong mỉm cười, nắm lấy tay cô, sau đó cả hai cùng bước vào cục Dân chính.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12

Bước ra từ Cục Dân chính, trên tay Thẩm Mộ Phong và An Cẩm Y đều cầm một tấm giấy màu hồng. Nhìn tấm giấy hồng trên tay, An Cẩm Y ngây ngô hỏi: “Đơn giản vậy thôi sao?”

Thẩm Mộ Phong cười nói: “Ừm, chỉ vậy thôi. Bây giờ, theo pháp luật, em đã là... vợ của anh.”

Chữ “vợ” khiến An Cẩm Y cảm thấy lạ lẫm, cô vẫn không tài nào có thể tin được: “Vậy nghĩa là em đã kết hôn rồi sao?”

Thẩm Mộ Phong nhìn vẻ mặt sững sốt của An Cẩm Y, cảm thấy buồn cười: Bây giờ, nếu như em hối hận muốn đổi lại cũng không kịp nữa rồi..

An Cẩm Y nhìn tấm giấy hồng trong tay, trong lòng cảm thấy trống trải, cô không rõ đó là cảm giác gì, có lẽ là không cam lòng.

Lúc định tạm biệt Thẩm Mộ Phong để trở về nhà, cô mới đột nhiên nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng: Tại sao cô có thể hấp tấp tự mình gả ra ngoài được chứ? Chưa có sự đồng ý của ba mẹ, cô đã đi đăng ký kết hôn? Lúc trưa cô còn là cô nàng độc thân, tối trở về nhà lại nói với ba mẹ: “Con kết hôn rồi?”...

An Cẩm Y nhìn Thẩm Mộ Phong lại hỏi một câu ngu ngốc: “Anh ơi, hai chúng ta có thể trả lại tờ giấy hồng này được không?”

Thẩm Mộ Phong nghe cô nói, liền dừng bước, đứng ho khan, mất một lúc anh mới trả lời: “Chỉ có một cách duy nhất là anh và em ký giấy tờ ly hôn. Nhưng đến lúc đó không phải em cầm trên tay tờ giấy màu hồng nữa mà nó sẽ có màu xanh.”

An Cẩm Y lè lưỡi, ba mẹ mà biết cả hai giấu họ kết hôn, rất có thể sẽ chỉ mắng mả vài câu, nhưng nếu quay về nhà và nói rằng cả hai đã kết hôn, sau đó ly hôn thì sợ rằng sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

Thẩm Mộ Phong thấy An Cẩm Y tỏ vẻ hối hận, liền ôm vai cô, dịu giọng an ủi: “Vợ à, em đừng sợ, tối nay anh sẽ về nhà với em. Em đừng lo, dù trời có sập xuống đã có chồng em che chở cho em rồi.”

Giọng nói của Thẩm Mộ Phong trầm ấm nhưng An Cẩm Y nghe xong liền có cảm giác yên tâm, cô dựa đầu vào vai anh, cảm thấy thật yên bình.

Trời xẩm tối, Thẩm Mộ Phong đỗ xe bên dưới khu chung cư nhà An Cẩm Y.

Thẩm Mộ Phong xuống xe, ga lăng mở cửa xe cho vợ. An Cẩm Y ngồi cố thủ trong xe không chịu xuống. Thẩm Mộ Phong mỉm cười: “Em xuống xe đi, tới nhà rồi.”

An Cẩm Y nhìn anh, ngập ngừng: “Nhưng mà... Em nghĩ hay là hôm nay cứ vậy đi. Sau này có cơ hội mình nói sau, được không?”

Thẩm Mộ Phong biết An Cẩm Y đang cảm thấy lo lắng trước phản ứng của ba mẹ cô, anh liền cúi người, ghé sát vào khuôn mặt xinh đẹp của cô: “An An, hãy tin anh, được chứ?”

An Cẩm Y nhìn vào đôi mắt ấm áp ấy giải thích: “Không phải là em không tin anh, nhưng mà bây giờ có lẽ ba mẹ em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, nếu anh đột ngột xuất hiện trước mặt ba mẹ em, em lo là họ sẽ có ấn tượng xấu với anh...”

“An An.” Thẩm Mộ Phong nghiêm túc nói, “Hãy tin anh. Bây giờ anh và em đã là vợ chồng, nếu anh không dám đối mặt với ba mẹ em thì làm sao có thể ở bên cạnh em suốt đời được. Anh sẽ cố gắng hết sức làm cho ba mẹ em thừa nhận anh, để ba mẹ em tin rằng anh sẽ đem lại hạnh phúc cho con gái của ba mẹ, tin anh nhé, được không?”

Giọng nói của Thẩm Mộ Phong chân thành tha thiết khiến An Cẩm Y không thể từ chối, cô cời dây an toàn, từ từ bước xuống xe. Thấy Thẩm Mộ Phong lấy ra từ trong cốp xe rất nhiều món quà lớn nhỏ, cô nghĩ, nếu như nói cô không cảm động, đó chính là nói dối.

Những món quà đó cả hai vừa mua ở trung tâm thương mại, Thẩm Mộ Phong khá chu đáo khi hỏi ba mẹ cô thích gì, dù cô đã nói với anh rằng đừng tốn tiền mua quá nhiều thứ.

Nhưng anh chẳng quan tâm đến lời cô nói, đùa giỡn: “Bây giờ em đã là vợ của anh, anh mua quà cho ba mẹ em, cũng giống như mua quà cho ba mẹ anh, sao em lại nói là tốn tiền? Với lại, vợ à, em không cần phải tiết kiệm tiền cho anh, đây đều là tấm chân tình của anh muốn thể hiện với ba mẹ em là anh đủ điều kiện tài chính để nuôi em.”

Nghe những gì Thẩm Mộ Phong nói, An Cẩm Y biết rằng, những lời anh nói là hoàn toàn nghiêm túc, tình cảm của anh không phải là nhất thời, có lẽ anh cũng giống như cô, muốn có được một cuộc sống an yên, ít ra, là cô nghĩ như thế.

Thấy Thẩm Mộ Phong không ít quà, An Cẩm Y vội chạy lại cầm giúp anh. Cô nhìn anh, nghiêm túc nói: “Anh có chắc là anh muốn vào nhà em không? Anh sẽ không hối hận...”

“Anh không hối hận.” Thẩm Mộ Phong cắt ngang, “Có anh ở đây rồi, em đừng lo.”

An Cẩm Y dành thời gian một cái, bước sau anh vào trong thang máy. Cô nghĩ trong đầu: Sao lúc đó mình lại hấp tấp như vậy, không suy nghĩ gì liền đi đăng ký kết hôn với người ta? Đầu óc bây giờ rối như tơ vò. Nhìn mấy con số nhảy nhót trên cửa thang máy, An Cẩm Y chợt nảy ra trong đầu một ý tưởng thật trẻ con: Ước gì thang máy bị kẹt...

Nhưng ông trời thật sự không chịu chiều lòng người, thang máy rốt cuộc đã dừng lại ở tầng 9. An Cẩm Y đi theo sau Thẩm Mộ Phong, người vừa ung dung bước ra khỏi thang máy.

Thẩm Mộ Phong quay lại, nhìn cô cười: “An An, em ở số nhà bao nhiêu?”

“À...” An Cẩm Y kỳ kèo, “Anh à, hay là hai đứa mình cùng đóng kịch đi? Để em nghĩ xem chúng ta sẽ phải nói những gì...”

“An An!” Thẩm Mộ Phong cắt ngang, “Sao em vẫn không chịu tin tưởng anh, đừng suy nghĩ nữa, tất cả cứ để anh lo.”

Giọng nói anh rất nhẹ, nhưng An Cẩm Y lại cảm thấy có chút cứng rắn. Giống như lúc đứng trước Cục Dân chính, cũng vì câu nói “Tất cả cứ để anh lo” đã khiến cô cảm thấy rất an lòng.

An Cẩm Y im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Lát nữa, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, em cũng sẽ cùng anh đối mặt.”

Thẩm Mộ Phong nở nụ cười, bởi vì câu nói này mà trong lòng anh trào dâng cảm giác hạnh phúc.

Anh và cô, không ai muốn lại phải cô đơn như trước.

An Cẩm Y cầm chìa khóa mở cửa thì liền nghe thấy giọng của mẹ: “Y Y, con về rồi à?”

An Cẩm Y không mở cửa nữa, trả lời: “Mẹ, con về cùng với một người.”

Ông An và bà An nghe vậy chạy vội ra, khi nhìn thấy người đàn ông đẹp trai đứng sau lưng An Cẩm Y, liền cười chào: “Ồ, hóa ra là có khách đến nhà, mời vào, mời vào.”

Bà An đến là vui vẻ, vì hôm nay bà sắp xếp một cuộc hẹn xem mắt cho An Cẩm Y thì ngay trong ngày cô đã dắt người đó về nhà. Bà quay sang nháy mắt với chồng: Ông thấy chưa, tôi làm tốt chứ...

Ông An không chú ý tới vợ, nhìn đồng hồ quả dưới sàn, cười nói: “Cháu bày về làm gì tốn tiền, mau vào nhà đi.”

“Con chào ba, mẹ!” Thẩm Mộ Phong đặt hộp quà xuống sàn, lễ phép chào “nhị vị phụ huynh”.

Nhưng lời vừa dứt, khiến cả căn phòng lặng yên không một tiếng động.

Chương 13

Ông An và Bà An nghe Thẩm Mộ Phong chào, nụ cười trở nên cứng đờ. “Ba, mẹ, anh ấy là Thẩm Mộ Phong, là... chồng của con...” An Cẩm Y lấp bắp giải thích, phá vỡ bầu không khí yên lặng như tờ.

“Chồng con?” Bà An giật mình hỏi lại, hiện tại, bà không còn cảm thấy hào hứng khi gặp Thẩm Mộ Phong mà bà chỉ cảm thấy hoảng hốt.

“Thưa ba, mẹ.” Thẩm Mộ Phong nắm lấy tay An Cẩm Y, “Hôm nay con và An An đã đi đăng ký kết hôn, con xin lỗi vì đã không báo trước với ba mẹ.”

“Kết hôn sao?” Ông An nhìn An Cẩm Y, vẻ mặt nghiêm túc, “Hôm nay hai đứa đã đi đăng ký kết hôn sao?”

An Cẩm Y gục gặc đầu, lấy từ trong túi xách ra tờ giấy màu hồng.

Ông An nhìn thấy tờ giấy thì sắc mặt trở nên khó coi, lại hỏi: “Hai đứa quen nhau bao lâu? Ba nhớ mấy ngày trước con chưa nói với ba về người nào mà con đang quen cả?”

“Ba à, chuyện đó, tụi con quen nhau... mới được một tuần.” Ánh mắt An Cẩm Y cố tình né tránh, lí nhí.

“Một tuần sao?” An Ba ba nghe thế, mặt tối sầm lại, nghiêm giọng, “An Cẩm Y, con không chỉ học thói tiền trạm hậu tẩu mà lá gan của con cũng lớn quá rồi phải không? Quen người ta chưa đến một tuần, con dám lừa ba mẹ đi đăng ký kết hôn sao? Con có biết gia đình cậu ta như thế nào không? Tính tình, rồi nhân phẩm như thế nào con có biết không, sao con dám kết hôn với cậu ta?”

Bà An nhìn ông an trút giận lên con gái, đứng một bên can ngăn: “Có gì vào trong nhà rồi hãy nói, đứng ở đây lòi qua tiếng lại hàng xóm người ta chê cười.” Nói xong, bà nháy mắt với An Cẩm Y ra hiệu cho cô đỡ ba vào nhà.

Ông An trừng mắt nhìn An Cẩm Y rồi gạt tay cô ra, quát: “Cả hai đi vào đây!”

An Cẩm Y liếc mắt sang Thẩm Mộ Phong cảm thấy hơi lo lắng, anh mỉm cười, ý muốn nói cô đừng lo, sau đó đi theo sau ông An bước vào phòng khách.

Ông An và bà An ngồi cạnh nhau, An Cẩm Y đứng đối diện với hai ông bà, còn Thẩm Mộ Phong đứng cạnh cô.

Bà An thấy ông An không nói không rằng, mặt mày tối sầm, liền lên tiếng: “Khải Thành, ông để bọn trẻ ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Ông An không trả lời, bà An nhìn hai người nói: “Hai đứa đừng đứng ngây ra đó làm gì, ngồi xuống đi!”

An Cẩm Y nghe vậy, ngồi xuống sofa, Thẩm Mộ Phong cũng bước lại gần ngồi bên cạnh cô.

Trong nhà họ An, mặc dù bình thường mẹ cô luôn là người có uy quyền nhất, nhưng khi có chuyện gì lớn xảy ra, ba của cô là người đưa ra quyết định trước tiên.

Hiện tại, tức là như thế.

Ở nhà họ An, truyền thống từ trước đến giờ không bao giờ có chuyện cưới chui. An Cẩm Y dĩ nhiên là biết điều đó, cho nên cô biết rằng ngày hôm nay sẽ vô cùng khó khăn.

An Cẩm Y nhìn ông An, lí nhí: “Ba à, bà đừng nóng, con biết bà không đồng ý chuyện này, con đã không nghĩ đến cảm giác của ba mẹ, nhưng ba hãy yên tâm, sẽ không có lần sau...”

“Còn có lần sau sao?” Ông An quét quánh mắt sáng quắc về phía An Cẩm Y, “Bây giờ con đã kết hôn, con còn muốn có lần sau à?”

Thẩm Mộ Phong chân thành nói với ông An: “Thưa ba, chuyện lần này đều là lỗi do con, con đã kéo An Cẩm Y đi đăng ký kết hôn mà không hỏi ý kiến của ba mẹ.”

Ông An “hừ” một tiếng: “Này cậu Thẩm, cậu gọi tôi là ‘ba’ có phải là sớm quá không, tôi không phải là ba của cậu.”

Những lời ông An nói càng trở nên khó nghe, An Cẩm Y gọi ông: “Ba à...” Nhưng ông An không chú ý đến cô, cô đành nhìn Thẩm Mộ Phong bằng ánh mắt áy náy.

Thẩm Mộ Phong im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Thưa ba, con biết ba đang lo lắng An An ở bên con sẽ không được sống hạnh phúc. Có lẽ những gì con

đang nói đều không có gì chứng minh được, nhưng mong ba hãy tin con, con đã đi đăng ký kết hôn với An An, con sẽ có trách nhiệm với cô ấy, chăm sóc cho cô ấy. Dù cho tương lai không thể nói trước, nhưng bây giờ, trước mặt ba và mẹ, con xin hứa, chỉ cần An An không rời bỏ con, con sẽ không bao giờ buông tay cô ấy. “Giọng nói của anh trầm ấm khiến người nghe cảm thấy tin tưởng.

An Cẩm Y cảm động trước những lời anh nói, dù anh không nói anh yêu cô. Cô biết rằng, chỉ vài lần gặp gỡ, hai con người xa lạ không thể yêu nhau, mà chỉ có thể thích nhau. Thẩm Mộ Phong không hề nói những lời yêu thương, điều này khiến cô cảm thấy những lời anh nói là thật lòng.

Ông An có vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: “Cậu đã dùng những lời nói ngon ngọt để lừa gạt Y Y hay các cô gái khác nhưng không qua mắt được tôi đâu. Cậu có biết ý nghĩa của việc kết hôn? Cậu có chắc thời gian trôi qua cậu và con gái tôi vẫn sẽ ở bên nhau được chứ?”

Nghe câu hỏi của ông An, Thẩm Mộ Phong không hề nao núng, dừng cảm đối diện với ánh mắt sắc bén của ông, nhấn mạnh: “Con biết bây giờ ba không tin tưởng con, nhưng tại con đã là vợ chồng trên luật pháp. Một khi đã như vậy, tại sao ba không trao cơ hội cho con và An An? An An ở bên con, chưa chắc cô ấy sẽ bất hạnh, phải vậy không ạ?”

Bà An nghe xong mới sực nhớ ra vấn đề cốt lõi ở đây là An Cẩm Y đã là vợ chồng hợp pháp. Mà bây giờ, cho dù bà và chồng có phản đối thì cũng có làm gì được đâu? Chẳng lẽ bà lại bắt con gái mình phải ly hôn?

Ông An cũng nhìn nhận ra vấn đề, nhưng với tôn nghiêm của trụ cột gia đình, ông không thể dễ dàng đồng ý như vậy.

Bà An hích tay ông An, bắt đầu nói: “Ông nghe Thẩm Mộ Phong nói rồi đấy, hai đứa nó giờ đã là vợ chồng, hay là chúng ta cho hai đứa một cơ hội, đây cũng là chuyện tốt mà phải không?”

Ông An liếc vợ một cái, không nói gì nữa, đứng dậy đi về phòng.

Bà An nói với Thẩm Mộ Phong: “Cô cũng rất muốn cho hai đứa một cơ hội, nhưng mà nói thật, Thẩm Mộ Phong, cháu đừng dùng đất con gái cô đi đăng ký kết hôn như vậy cô không yên tâm chút nào.”

Thẩm Mộ Phong định lên tiếng thì bà An quát mắt ra hiệu cho anh nghe bà nói hết: “Nhưng nếu như con gái cô đã chọn cháu, thì cô sẽ tôn trọng quyết định của con bé.”

Bà An uống ngụm nước, nói tiếp, “Còn nữa, là một người mẹ, cô không thể gả con gái ra ngoài chỉ vì một tờ giấy đăng ký kết hôn mỏng manh, như vậy rất thiệt thòi cho con gái cô, cô nghĩ, cháu cũng cảm thấy như vậy, đúng không?”

Thẩm Mộ Phong nhìn bà, trịnh trọng nói: “Thưa mẹ, mẹ hãy yên tâm, con sẽ không để An An phải chịu thiệt thòi, con sẽ tổ chức hôn lễ long trọng cho cô ấy, để cô ấy chính thức trở thành vợ của con.”

Bà An gật đầu: “Những lời hứa hẹn của cháu cô và ba con bé không có ý nghĩa gì cả, hai chúng ta đều hy vọng sẽ nhìn thấy cháu thực hiện những lời đã hứa. Cô nghĩ cháu hiểu những gì cô nói.”

“Dạ, thưa mẹ, con sẽ thực hiện lời hứa của mình.” Thẩm Mộ Phong nghiêm túc trả lời.

“Được.” Bà An gật đầu. “Giờ cũng không còn sớm nữa, cháu về nhà đi.” Rồi bà nhìn An Cẩm Y. “Y Y, con tiễn cậu ta về.”

An Cẩm Y nghe mẹ nói liền đứng dậy đi theo sau Thẩm Mộ Phong. Anh lễ phép nói với bà An: “Con xin phép, mẹ nghỉ ngơi ạ. Nhờ mẹ nói với ba cho con gửi lời chào.”

Bà An gật đầu: “Ừ, cô sẽ nói. Tạm biệt cháu”.

Lúc anh và cô ra khỏi nhà, đóng cửa lại, cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

An Cẩm Y nhìn Thẩm Mộ Phong bằng ánh mắt áy náy: “Hôm nay em rất thật sự rất xin lỗi anh, rất xin lỗi anh.”

Thẩm Mộ Phong nhìn cô, nở nụ cười: “An An, em đừng tự trách mình. Ngày hôm nay có thể nói là cả hai chúng ta đều thể hiện không tốt, bị mắng là đúng rồi. Vì tương lai của hai chúng ta, anh và em hãy cùng cố gắng, được chứ?”

An Cẩm Y nhẹ nhàng gật đầu, đúng vậy, sau này, cả hai sẽ không phải trải qua cảm giác cô đơn nữa, tương lai là của anh và cô.

Bước ra khỏi thang máy, An Cẩm Y tiến anh tới bãi đỗ xe. Thẩm Mộ Phong quay đầu nhìn cô, mỉm cười: “Vợ à, chuyện ngày hôm nay, trong lòng em cũng muốn ba mẹ vợ thừa nhận anh, nhưng điều đó thật khó khăn.”

An Cẩm Y quá hiểu sự kiên quyết của ba mình, liền cười: “Đúng vậy, thật sự rất khó khăn nhưng cũng không phải là một bài toán khó. Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải nỗ lực, nhưng anh đừng lo, em sẽ luôn ở bên anh.”

Thẩm Mộ Phong nhìn nụ cười tươi tắn trên môi cô, tâm trạng thoải mái, anh cười: “Em à, đường còn xa lắm, em không muốn cho anh chút động lực giống như phần thưởng à?”

“Phần thưởng à.” An Cẩm Y ngượng ngùng nhìn vào mắt Thẩm Mộ Phong, từ từ bước lại gần, kiễng mũi chân lên ghé sát vào mặt anh, thì thầm, “Nhưng em không biết mình nên thưởng gì cho anh cả.”

Nói xong, cô đứng thẳng người, lúng túng: “Hay là anh về trước đi, khi nào em nghĩ ra em sẽ thưởng cho anh, anh thấy sao?”

Thẩm Mộ Phong đứng ngây người, lúc An Cẩm Y ghé sát vào mặt anh, mùi hương trên người cô thoảng qua, nhấn chìm hết thảy mọi giác quan, khiến anh thất thần.

Lúc này, An Cẩm Y cũng đã nhìn thấy vẻ mặt ngây người của Thẩm Mộ Phong. Cô vốn muốn trêu chọc anh một chút, và giờ khi đã đạt được mục đích, cô phì cười, lên nhìn trộm anh.

Bên dưới cột đèn đường, vẻ mặt An Cẩm Y sáng lấp lánh dưới ánh điện, Thẩm Mộ Phong càng nhìn càng si mê. Anh nở nụ cười, nhân lúc cô không kịp phản ứng, một tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh, ghé sát vào mặt cô, áp miệng anh lên đôi môi cô.

An Cẩm Y mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được. Thẩm Mộ Phong thấy cô tròn mắt ngạc nhiên, nheo mắt cười, thì thầm: “Ngoan nào, nhắm mắt lại đi.”

An Cẩm Y vội làm theo, khép nhẹ hàng mi, để đôi môi ấm áp kia quán lấy môi mình.

Dưới ánh điện đường mờ ảo, bãi đỗ xe vắng vẻ, chỉ có hai người hôn nhau đắm đuối.

Một lúc sau, Thẩm Mộ Phong mới rời khỏi môi cô, dịu dàng ôm cô vào lòng, thì thầm: “An An, hãy tin anh, chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.”

Hạnh phúc ư? Là thật sao? An Cẩm Y không hiểu được, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay với cô thật giống một giấc mơ, cô vui đầu vào ngực anh, lặng yên.

Còn Thẩm Mộ Phong thì bật cười, lại nói: “An An, về nhà đi em, em ra ngoài lâu như vậy, có lẽ ba mẹ em đang lo lắng.”

An Cẩm Y nhìn vào mắt anh, gật đầu: “Được à, anh về cẩn thận nhé.”

“Anh biết rồi.” Thẩm Mộ Phong trả lời, lại ghé mặt sát lại. An Cẩm Y liền đưa tay lên che miệng theo bản năng, nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, Thẩm Mộ Phong bật cười thành tiếng, hôn nhẹ một cái vào trán cô.

Khuôn mặt An Cẩm Y bỗng chốc đỏ bừng, chẳng qua nhờ ánh điện mờ ảo nên nhìn không rõ lắm.

“Em vào nhà đi, nếu không, anh sẽ không để em đi nữa.” Thẩm Mộ Phong nhìn cô, nửa đùa nửa thật.

An Cẩm Y hờn dỗi trừng anh một cái, nhưng cô vẫn nói: “Anh nhớ lái xe cẩn thận, về đến nhà phải nhắn tin cho em, nghe không?”

“Anh biết rồi.” Thẩm Mộ Phong nghiêm túc trả lời vợ.

Sau khi nhìn theo ô tô của Thẩm Mộ Phong rời khỏi bãi đỗ xe, An Cẩm Y mới trở về nhà, và cô không hề biết rằng cô vừa bước đi thì chiếc xe liền dõng cách đó không xa. Người ngồi trong xe nhìn qua gương chiếu hậu, cho đến khi vợ mình đi vào trong chung cư, anh khẽ cười, sau đó mới lái xe đi.

Trở về nhà, bà An vẫn còn ngồi trong phòng khách, liếc mắt thấy An Cẩm Y, liền bảo: “Y Y, con lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

An Cẩm Y gật đầu, rồi ngồi xuống bên cạnh mẹ cô.

Bà An nói: “Y Y, bây giờ không phải là lúc mẹ mắng mỏ con, con phải biết rằng, hiện giờ dù cho ba mẹ có nói gì đi nữa thì ba và mẹ cũng không thể bắt con ly hôn, nói cách khác, trong chuyện này con phải tự chịu trách nhiệm.”

“Mẹ à, Thẩm Mộ Phong không phải là người xấu. Mẹ có nhớ cái đêm mà con không về nhà không? Anh ấy chính là người đã cho con ở nhờ, đêm khuya, một nam một nữ ở chung nhà, nhưng anh ấy không làm gì con cả, anh ấy là người tốt mẹ à.” An Cẩm Y giải thích.

Bà An nghe cô nói, khẽ thở dài: “Y Y à, con vẫn còn trẻ, tình yêu là cảm xúc đến từ hai phía, còn hôn nhân có lẽ vẫn chưa biết được đâu. Cứ cho là con nói đúng đi, Thẩm Mộ Phong là người tốt, nhưng con có biết gì về gia đình của cậu ta không? Con gặp ba mẹ cậu ta chưa? Con có biết sau khi kết hôn con sẽ đối mặt với những chuyện gì không?”

“Mẹ...” An Cẩm Y muốn nói vài lời.

Nhưng bà An liền cắt ngang: “Y Y, mẹ không muốn mắng mò hay la mắng gì con, có bậc làm cha mẹ nào không muốn con gái mình được hạnh phúc chứ? Nhưng mà, mẹ muốn nói với con rằng, con phải chuẩn bị trước tâm lý khi đối mặt với những chuyện mà mình không thể biết trước trong tương lai.”

An Cẩm Y gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Bà An nhìn cô, có lẽ bà không muốn nói gì thêm nữa, có một số chuyện, không thể nói rõ ràng, phải tự mình trải nghiệm mới biết được. Bà nói với con gái: “Y Y, khuya rồi, con đi ngủ đi.”

“Dạ, còn ba...” An Cẩm Y dè dặt nói, nhìn cửa phòng ngủ của ba mẹ đóng kín.

Bà An mỉm cười: “Tĩnh nét ba của con con không hiểu sao? Thường ngày ông ấy cưng chiều con như vậy nhưng nếu con gây ra chuyện gì ông ấy quyết tâm lắm, nhưng mà con đừng lo, mẹ sẽ khuyên ba con sau.”

An Cẩm Y cười cười: “Vây con nhờ mẹ nha.”

“Không có gì.” Bà An trả lời, “Đi ngủ sớm đi con.”

An Cẩm Y: “Mẹ cũng ngủ sớm đi mẹ, con về phòng trước đây.” Nói xong, cô liền đi về phòng mình.

Bà An nhìn theo bóng con gái, bất giác bà thở dài.

Thẩm Mộ Phong về tới căn hộ, liền gọi điện cho Thẩm Niệm Phương: “Thưa ba.”

“Mộ Phong, có chuyện gì không con?” có việc gì sao?” Giọng nói lạnh lùng vang lên trong điện thoại.

“Thưa ba.” Thẩm Mộ Phong thấp giọng nói, “Con muốn kết hôn.”

“Thật chứ? Con đã có đối tượng kết hôn?” Thẩm Niệm Phương cảm thấy hơi kinh ngạc, “Tốt lắm, lúc nào đó hãy dẫn con bé về để ta và mẹ con gặp mặt.”

“Được ạ.” Thẩm Mộ Phong nhỏ giọng đồng ý.

“Nếu không có chuyện gì nữa thì ba cúp máy đây”.

Thẩm Mộ Phong im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Vâng, thưa ba, ba ngủ sớm đi, tạm biệt.” Vừa dứt lời, điện thoại của anh liền phát nhạc réo rất.

Thẩm Mộ Phong nhìn vào màn hình điện thoại, khẽ mỉm cười. Anh ngồi xuống sofa, bấm nhanh bàn phím, gửi cho An Cẩm Y một tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

An Cẩm Y quay về phòng, mệt mỏi ngã người xuống giường, những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay khiến cô cảm thấy mệt mỏi, tương lai phía trước mịt mù.

Di động chợt phát nhạc báo hiệu có tin nhắn, An Cẩm Y liếc mắt, Thẩm Mộ Phong nhắn: “Vợ ơi, anh về tới nhà rồi, em ngủ sớm nhé, nghe không? Ngày mai ra ngoài gặp anh. Chồng em”

An Cẩm Y đọc tin nhắn, phì cười, rồi cô nhớ lại nụ hôn ở bãi đỗ xe, khắp mặt liền nóng bừng. Cô nghiêng người, cười một mình: Có lẽ mình bị đồ gục trước Thẩm Mộ Phong mất rồi, nhưng cô không ghét cảm giác này, cả hai vốn dĩ không thân thiết, nhưng đối với cô, anh ở rất gần, đó có thể gọi là “duyên số”...

Thẩm Mộ Phong nhìn bầu trời đêm tối thui bên ngoài cửa sổ, tay nắm chặt điện thoại di động, vẻ mặt mờ mịt: An Cẩm Y, chắc là anh thích em mất rồi...

Sáng Chủ Nhật, An Cẩm Y dậy sớm trang điểm. Ngày hôm nay cô sẽ đi hẹn hò với Thẩm Mộ Phong để cả hai gần gũi hơn.

Lúc bước tới bàn ăn, ông An đã ngồi vào bàn, An Cẩm Y nhìn thấy vẻ mặt ông không vui, lí nhí chào: “Ba.”

Ông An khẽ liếc mắt nhìn cô, từ từ gật đầu.

An Cẩm Y ngồi xuống ghế chỗ đối diện với ba mẹ: “Ba mẹ, hôm nay con có hẹn, ba mẹ không cần phải đợi con về ăn trưa đâu.”

Bà An hỏi vu vơ: “Con có hẹn với ai?”

An Cẩm Y lúng búng: “Dạ... là Thẩm Mộ Phong.” Cô lén liếc mắt nhìn ba, thấy vẻ mặt ông không có gì thay đổi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà An: “Đi rồi nhớ về sớm nghe con?”

“Dạ.” An Cẩm Y thả đũa xuống bàn, “Ba mẹ, con xin phép.”

Sau khi nói tạm biệt với ba mẹ, An Cẩm Y liền đi ra ngoài.

Bà An nói với ông An: “Này Khải Thành, sao ông cứ làm cái vẻ mặt đó? Tôi qua chẳng phải tôi và ông đã thống nhất là sẽ có cậu ta một cơ hội sao?”

“Dung không lôi kéo con gái tôi đi đăng ký kết hôn, làm sao tôi có thể xem trọng cậu ta được.” Ông An tức giận.

Bà An định nói gì đó nhưng nhìn mặt chồng, bà đành ngồi thờ dãi.

An Cẩm Y đến chỗ hẹn đã nhìn thấy Thẩm Mộ Phong đứng đợi ở đó. Anh mặc chiếc áo bành tô màu nâu, quần jean đen đơn giản, khiến anh vừa có vẻ một người đàn ông trưởng thành, vừa có vẻ của một cậu trai mới lớn nổi bật khiến khá nhiều cô bé nữ sinh chú ý đến.

Thẩm Mộ Phong nhìn thấy cô, nở nụ cười: “An An, chào em.”

An Cẩm Y mỉm cười, bước nhanh lại, áy náy nói: “Đề anh đợi lâu rồi.”

“Không đâu, anh cũng vừa mới đến.” Thẩm Mộ Phong chu đáo giúp cô choàng lại khăn quàng cổ.

Bất gặp hành động thân mật đột ngột của anh, An Cẩm Y cảm thấy không được tự nhiên, cô vội hỏi: “Anh và em sẽ đi đâu vậy ạ?”

Thẩm Mộ Phong cười nói: “Em muốn đi đâu?”

An Cẩm Y nghĩ chắc anh chẳng biết đi đâu, liền bĩu môi: “Đừng nói là đi xem phim, ăn cơm nha.”

Thẩm Mộ Phong cười nói: “Hai đứa mình sẽ đi khu vui chơi chơi, em thấy sao?”

“Khu vui chơi hả?” An Cẩm Y kinh ngạc, cô đâu có muốn trở về tuổi thơ, “Anh và em đều là người lớn, sao lại đến khu vui chơi? Thà đi xem phim còn hơn.”

Thẩm Mộ Phong nheo mắt cười: “Em cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, sao lại không muốn đến khu vui chơi? Let’s go.” Thẩm Mộ Phong mặc kệ cô phản đối, kéo tay cô đi thẳng đến khu vui chơi.

Khắp khu vui chơi, không khí náo nhiệt.

Hôm nay là ngày chủ nhật, cho nên có rất nhiều cặp cha mẹ đưa con cái đến khu vui chơi, ngoài ra cũng có cả những cặp tình nhân.

Thẩm Mộ Phong nắm tay An Cẩm Y đến một quán ăn vặt, anh cười bảo: “An An, em ngồi ở đây đợi anh một lát, anh về ngay.”

“Được ạ.” An Cẩm Y không biết anh đi đâu cả, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

Thẩm Mộ Phong chu đáo gọi cho vợ ly sữa nóng rồi rời khỏi đó.

Đến khi anh quay lại, trong tay cầm chùm bóng bay, An Cẩm Y nhìn chùm bóng bay trên tay anh liền phì cười.

Rồi cô thấy anh bước lại gần một cậu bé, nói gì đó với cậu nhóc, sau đó đưa cho cậu nhóc một quả bóng màu đỏ, khi cậu nhóc đi rồi, vẫn quay đầu lại vẫy tay với anh. Mẹ của cậu bé cũng nở nụ cười với anh.

Đúng lúc đó, có một bà mẹ kéo tay một bé gái đang khóc nức nở bước lại, Thẩm Mộ Phong liền ngồi xổm xuống bên cạnh cô bé, nói chuyện, sau đó đưa cho cô bé một quả bóng bay.

Ông chủ quán ăn bước lại gần hỏi An Cẩm Y: “Cháu là bạn gái của cậu ta hả?”

“Dạ? À, dạ đúng ạ.” An Cẩm Y đưa mắt nhìn lên, nhẹ giọng trả lời.

“Cậu ta thật tốt bụng, lần nào đến đây cũng mua bóng bay phát cho lũ trẻ, tụi nó đều thích lắm.” Ông chủ quán nhìn Thẩm Mộ Phong đứng đằng xa. “Cậu ta là người tử tế, cháu rất may mắn khi có người yêu như cậu ta.”

Có khách vào quán, ông chủ quán chào An Cẩm Y rồi vội vã quay trở vào.

An Cẩm Y lại đưa mắt nhìn cậu bé đang ngồi nói chuyện với Thẩm Mộ Phong, chợt nghĩ, lúc này trông anh rất giống một người anh trai tốt bụng, nụ cười

trên môi anh giống như ánh mắt trời rạng rỡ.

Khi số bóng bay đều được tặng đi hết, Thẩm Mộ Phong quay lại, cười hỏi: “An An, em đợi anh lâu không?”

“Không ạ.” An Cẩm Y lắc đầu, thắc mắc, “Anh thích con nít lắm hả?”

“Anh cũng chẳng biết nữa.” Thẩm Mộ Phong ngập ngừng rồi nói tiếp, ánh mắt anh thoáng buồn, “Có lẽ vì anh mong muốn tội nhỏ được vui về...”

An Cẩm Y rất muốn nghe anh nói tiếp nhưng Thẩm Mộ Phong lại chẳng nói gì nữa cả, anh quay mặt nhìn về phía đám trẻ con đang chạy nhảy, ánh mắt anh dịu dàng, vui sướng và còn có vẻ ngưỡng mộ nữa.

Một lúc lâu, anh mới cười nói với cô: “An An, anh biết em không chắc chắn về tương lai sau này của hai đứa mình sẽ như thế nào, nhưng anh mong rằng em sẽ từ từ tìm hiểu anh và chấp nhận anh.” Và anh cũng hy vọng em sẽ yêu anh.

An Cẩm Y vẫn còn đang đắm chìm bởi đáng về bi thương của Thẩm Mộ Phong cho nên cô không nói gì cả.

Thẩm Mộ Phong nắm tay cô, dịu giọng: “Đừng ngồi đây nữa, anh và em lại ngồi đu quay đi.”

“Được ạ.” An Cẩm Y mỉm cười, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong cùng ngồi vào trong đu quay.

Đu quay từ từ di chuyển, cả hai ngồi im lặng bên nhau cho đến khi đu quay lên được vị trí cao nhất.

Ánh nắng tươi tắn chiếu rọi khiến cả hai đều cảm thấy ấm áp. An Cẩm Y nghiêng đầu nhìn Thẩm Mộ Phong, lúc này anh đang đưa mắt nhìn qua cửa sổ, ánh mắt anh thoáng buồn.

Không biết tại sao cô cảm thấy thương anh, rất muốn biết anh đang nghĩ gì.

Thẩm Mộ Phong phát hiện ra An Cẩm Y đang nhìn mình, liền quay đầu sang, cười nói: “Sao vậy em?”

“Dạ... Cũng không có chuyện gì cả.” An Cẩm Y lúng túng cúi đầu xuống.

Thẩm Mộ Phong nhìn cô, nở nụ cười. Lúc này anh mới nhìn ra mái tóc cô óng ánh dưới ánh nắng trông thật đẹp, khiến anh không thể rời mắt được.

Anh không kìm lòng được, liền đưa tay nắm lấy bàn tay cô. An Cẩm Y ban đầu hơi sửng sốt nhưng không hề muốn rút tay lại, để mặc tay mình trong tay anh. Lòng bàn tay của anh thật ấm áp, anh nắm rất nhẹ, khiến tay của cô ấm dần lên.

Đu quay vẫn từ từ di chuyển, từ vị trí cao nhất đi xuống. Thẩm Mộ Phong nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, hào hứng nói: “An An, thật ra anh cũng không biết hạnh phúc thực sự là gì nhưng anh sẽ cố gắng hết sức mình để có thể đem lại hạnh phúc cho em. Hôn nhân là một chặng đường dài đằng đẵng đặc nhưng anh hứa với em, chỉ cần em không buông tay anh, anh sẽ không bao giờ buông tay em ra.”

Giọng nói của Thẩm Mộ Phong vang vọng bên tai An Cẩm Y, cô cảm thấy hơi kỳ lạ, sao anh có thể nói được một lèo như vậy. Bình thường, khi nghe ai đó nói những lời sến súa như thế cô vừa cảm thấy buồn nôn, vừa ngượng thay, ấy vậy mà, giờ phút này, cô lại cảm thấy rất xúc động, tim đập thình thịch không thôi.

Trước đây khi còn hẹn hò với Lưu Hạo Dương, anh ta cũng từng nói những lời như vậy với cô, nhưng lúc đó có lẽ vì muốn cô vui nên anh ta mới nói như vậy, còn bây giờ, dù rằng Thẩm Mộ Phong không nói được những lời ngon ngọt như Lưu Hạo Dương nhưng cô lại cảm thấy rất tin tưởng, đi thẳng vào trong trái tim, giống như những lời này xuất phát từ trong trái tim anh.

An Cẩm Y nhìn gương mặt đẹp trai của anh, chẳng biết phải nói gì, chỉ biết nắm tay anh thật chặt. (Bơ hát làm nhạc nền: Nắm tay anh thật chặt, giữ tay anh thật lâu...)

Thẩm Mộ Phong cảm nhận được cái nắm tay của cô, anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, ấm áp như mặt nước êm ả.

Rời khỏi đu quay, Thẩm Mộ Phong ân cần: “Em muốn ăn cơm ở đâu? Em thích ăn món gì nhất?”

An Cẩm Y nghĩ ngợi một lúc, lúc lắc đầu: “Em không biết gần đây có bán những món gì.”

Thẩm Mộ Phong lên tiếng: “Có món Nhật, món Hàn, đồ Âu, hình như còn có mấy món ăn của người Thái nữa... Chỗ này gần trung tâm thương mại, khách sạn nên có rất nhiều nhà hàng.”

Nói xong, anh nhìn cô, giống như là chờ câu trả lời của cô.

“Vậy mình đi ăn món Hàn đi anh.” An Cẩm Y nói.

“Được.” Thẩm Mộ Phong yêu chiều gật đầu, nắm lấy tay cô đi tới nhà hàng Hàn Quốc.

Cả hai nắm chặt tay nhau không rời, An Cẩm Y đi bên cạnh Thẩm Mộ Phong, nhìn cái nắm tay của hai người, miệng nở nụ cười tươi như hoa.

Cô vẫn luôn ước ao có thể gặp được một người nắm chặt tay cô vào mùa đông lạnh giá, thế nhưng người đó mãi chẳng xuất hiện.

Hiện tại, có một người đàn ông đang ở ngay bên cô và thực mong ước của cô khiến cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn. Bàn tay ấm áp này không chỉ nắm lấy tay cô mà dường như đã nắm giữ được trái tim của cô.

Thẩm Mộ Phong nhận ra bước chân của cô chậm lại, anh quay đầu hỏi: “Sao vậy em?”

An Cẩm Y ngẩng đầu lên, nhìn anh cười ngọt ngào, rồi cô lắc đầu: “Không có gì đâu ạ.”

Thẩm Mộ Phong cảm thấy hơi lo lắng nhưng anh không hỏi gì nữa, chỉ cần cô vui vẻ, lòng anh cũng vui lây, anh cười nói: “Đi thôi em.”

Anh và cô nắm tay nhau bước vào trong nhà hàng Hàn Quốc.

An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong ngồi vào bàn ngay cạnh cửa sổ, sau đó cả hai gọi món ăn.

Thẩm Mộ Phong nhìn cô hỏi: “An An, lần trước mẹ nói muốn chúng ta tổ chức hôn lễ em nhớ chứ?”

An Cẩm Y gật đầu: “Dạ, nhớ.”

“Em thích tổ chức hôn lễ kiểu thế nào?” Thẩm Mộ Phong cười hỏi.

Bởi vì bị nhiễm máu nghệ thuật của Lâm Mộ Dung nên An Cẩm Y luôn ước ao có một đám cưới được tổ chức ở ngoài trời.

Trên bãi cỏ xanh mướt, xung quanh là hồ nước, rồi còn có cả những quả bóng đủ màu sắc. Những người tham dự vui vẻ chúc phúc cho cô dâu chú rể giữa phong cảnh đẹp đẽ và lãng mạn như thế.

Thế nhưng, An Cẩm Y lại nói với Thẩm Mộ Phong: “Em muốn có một đám cưới không cần quá long trọng, chỉ cần có đầy đủ các nghi thức. Chú rể rước dâu, sau đó hai bên gia đình đãi khách ở khách sạn.”

“Chỉ vậy thôi à?” Thẩm Mộ Phong phì cười, “Chắc là ba mẹ vợ tương lai của anh sẽ không hài lòng rồi...”

“Tại sao chứ?” An Cẩm Y cắt ngang, “Đám cưới thời đại bây giờ đều có những trình tự như vậy mà? Với lại, để tổ chức một cái đám cưới tốn không biết bao nhiêu tiền. Tổ chức rình rang làm gì cho tốn kém. Hôn nữa, chúng ta sẽ phải mất thêm tiền để trang trí phòng tân hôn, mua sắm các vật dụng này kia.” An Cẩm Y giảng giải.

Thẩm Mộ Phong thích thú lắng nghe những lời vợ nói. “Được rồi, anh để vợ của anh lo hết đó.”

An Cẩm Y sực nhớ ra một chuyện, “Anh định chừng nào dắt em về nhà giới thiệu với ba mẹ anh.”

Thẩm Mộ Phong nghe cô nói xong, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, anh im lặng một lúc lâu không nói gì. An Cẩm Y nghĩ ngợi, quái lạ, sao vừa mới nhắc đến ba mẹ Thẩm Mộ Phong, sắc mặt anh liền trở nên như vậy. Nhưng nếu như anh không muốn nói cô sẽ không hỏi nữa.

An Cẩm Y nhìn anh, dò hỏi: “Dù sao đi nữa kết hôn là chuyện trọng đại cả đời, trước đám cưới em muốn gặp ba mẹ anh, được không?”

Thẩm Mộ Phong đưa mắt nhìn An Cẩm Y, ánh mắt anh trông thật khó hiểu. Cuối cùng anh cũng gật đầu: “Tuần sau nếu như em không bận gì, anh sẽ đưa em đi gặp ba mẹ anh.”

An Cẩm Y nheo mắt cười: “Thật tò mò không biết ba mẹ anh như thế nào.”

“Rồi sẽ gặp được thôi.” Thẩm Mộ Phong thấp giọng đáp lại.

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, An Cẩm Y không hề hiểu được ý tứ sâu xa trong câu nói ấy.

Ở bên kia đường, có một người đàn ông đang nhìn vào trong nhà hàng. Khi có một giọng nói của phụ nữ bên tai anh ta mới bừng tỉnh: “Hạo Dương, anh

nhìn gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lưu Hạo Dương quay đầu lại: “Đâu có, Diệc Nhu, em mua sắm xong chưa?”

Mạc Diệc Nhu cười nói: “Em định mua túi LV với hai bộ váy thời trang, vậy thôi ạ.”

“Vậy thì đi thôi.” Lưu Hạo Dương đáp lại.

Mạc Diệc Nhu gật đầu, nhưng ánh mắt của cô lại nhìn về hướng Lưu Hạo Dương nhìn lúc này liền nhận ra cô bạn xinh đẹp của cô ngồi bên cạnh cửa sổ.

Cô thốt lên: “Hạo Dương, kia có phải là An Cẩm Y không?”

Lưu Hạo Dương đứng khựng lại nhìn về phía đó trả lời: “Chắc là thế, nhưng cô ấy không còn quan hệ gì với chúng ta nữa. Minh đi thôi.”

Mạc Diệc Nhu mỉm cười: “Nếu đã gặp mặt thì cũng nên chào hỏi cười nhau một tiếng chứ, nếu như không thể làm bạn thì cũng không thể trở thành kẻ thù được, đúng chứ?”

Lưu Hạo Dương nhìn cô gái ngồi trong nhà hàng đang nở nụ cười mùa xuân, máp máp môi không nói gì.

Mạc Diệc Nhu bắt gặp ánh mắt đó của anh nhưng cô chẳng tỏ vẻ gì, kéo tay anh: “Hạo Dương, chúng ta đến đó chào An Cẩm Y.”

Lưu Hạo Dương hơi do dự nhưng vẫn đi theo Mạc Diệc Nhu tới nhà hàng.

Đúng lúc đó, An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong dùng bữa xong đang định rời khỏi nhà hàng. Vì vậy, cả bốn người gặp nhau ở sảnh.

Mạc Diệc Nhu cười chào với An Cẩm Y: “Cẩm Y, trùng hợp thật.”

“Đúng vậy, trái đất này đúng là quá nhỏ mà.” An Cẩm Y mĩa mai. Hiện giờ cả hai người đó đều đứng trước mặt cô, thật lòng mà nói cô hoàn toàn có thể bỏ đi ngay lúc này. Thế nhưng, gặp cũng đã gặp rồi để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Mạc Diệc Nhu nhìn người đàn ông lịch lãm đứng bên cạnh An Cẩm Y, trên người anh toát ra sự thân thiện, ấm áp như ánh mặt trời của mùa đông. Cô cười hỏi: “Anh này là...”

Không để An Cẩm Y lên tiếng trước, Thẩm Mộ Phong vòng tay qua eo cô, nhìn cô bằng ánh mắt yêu chiều rồi thấp giọng nói ngắn gọn nhưng lại khiến người khác bất ngờ: “Tôi là chồng của cô ấy.”

An Cẩm Y quay mặt sang nhìn vào mắt anh, cô thấy anh đang cười đến là vui vẻ.

Mạc Diệc Nhu nghe thế, hơi sững sờ, thật khó tin, cô cứ nghĩ anh ta là bạn trai mới của An Cẩm Y, không ngờ người này lại là chồng của cô. Lúc Lưu Hạo Dương nghe câu đó, vẻ mặt sững sốt, anh ta khá ngạc nhiên, vốn tưởng đây là bạn trai mới của An Cẩm Y không ngờ người này lại là chồng của cô. Sau khi biết rồi, sắc mặt của anh ta liền tối sầm lại.

Mạc Diệc Nhu cười nói: “Ồ, hóa ra là chồng của Cẩm Y. Xin chào, tôi là bạn của Cẩm Y, còn đây là bạn trai của tôi, Lưu Hạo Dương.” Dứt lời, cô nâng tình cảm khoát tay Lưu Hạo Dương.

Thẩm Mộ Phong nhìn An Cẩm Y miệng nở nụ cười, giọng nói bình thản: “Em nè, như thế này là sao? Anh chưa bao giờ nghe em nói tới hai người này cả.”

“Em nghĩ cô gái này giới thiệu như vậy không đúng rồi.” An Cẩm Y lạnh nhạt cười, nếu như ngày hôm nay người đứng cạnh cô là một người khác thì có lẽ cô sẽ không nhắc lại chuyện cũ, nhưng anh ấy lại là Thẩm Mộ Phong, là người đàn ông của cô, vì vậy cô không việc gì phải giấu giếm, không muốn dối mặt với sự thật.

An Cẩm Y dựa đầu lên vai Thẩm Mộ Phong, giọng mĩa mai: “Cô gái này tự nhận là bạn của em đó, đúng là cô ấy từng là người bạn thân nhất của em, mà phải rồi, bạn trai của cô ấy cũng từng là người yêu của em. Tôi nói có đúng không hả Mạc Diệc Nhu.” An Cẩm Y nhìn Mạc Diệc Nhu bằng ánh mắt khiêu khích và tức giận.

Thẩm Mộ Phong biết An Cẩm Y đang giận dữ, anh liền nhẹ nhàng ôm eo cô, để cơ thể đang cứng đờ của cô có thể dựa vào anh. Mắt anh hơi nheo lại nên người khác không thể biết được anh đang nghĩ gì.

Giọng An Cẩm Y không quá lớn, nhưng lại nghe rất rõ, đủ để tất cả mọi người xung quanh đều nghe được, cho nên có khá nhiều người nhìn bốn người rồi chỉ trỏ.

Mạc Diệc Nhu nghe An Cẩm Y nói và nhìn thấy mọi người đàn xầm xì, sắc mặt trở nên khó coi, cô ta không ngờ An Cẩm Y không nể nang gì nói toạc mọi chuyện ra như vậy, đành chỉ biết nở nụ cười gượng gạo, ngón tay nắm chặt lấy ống tay áo của Lư Hạo Dương, hy vọng anh có thể lên tiếng bảo vệ mình.

Nhưng Lư Hạo Dương sau khi nghe những gì An Cẩm Y nói, thay đổi nét mặt, không nói gì nữa, chỉ đứng yên nhìn chăm chăm vào An Cẩm Y giống như là muốn dò xét thái độ của cô.

An Cẩm Y may may không thêm chú ý đến họ, thản nhiên dựa vào người Thẩm Mộ Phong, há hê sau khi đã trút được cơn giận trong lòng.

Một lúc sau, Lư Hạo Dương hơi cúi đầu nhìn Mạc Diệc Nhu thấp giọng: “Diệc Nhu, đi thôi.”

Mạc Diệc Nhu cười giả lả: “Cẩm Y, tớ phải đi mua mấy thứ với Lư Hạo Dương, hẹn gặp cậu sau nhé.”

“Ừm”. An Cẩm Y nở nụ cười, tốt hơn hết là tôi và cô đừng bao giờ gặp nhau nữa.

Mạc Diệc Nhu trừng mắt với Lư Hạo Dương một cái nhưng vẫn nắm lấy tay anh ta. Dù sao đi nữa, cô ta cũng không muốn xấu hổ trước mọi người.

Lúc Lư Hạo Dương định xoay người đi, anh ta có đưa mắt nhìn An Cẩm Y, vẻ mặt nhìn không rõ lắm, có vẻ hơi rầu rĩ, nhìn không giống anh ta trước đây. An Cẩm Y không tỏ vẻ gì đứng thẳng người đối mặt với Lư Hạo Dương, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Mạc Diệc Nhu nhìn thấy tất cả, cắn chặt răng, kéo Lư Hạo Dương đi khỏi đó.

Khi hai người đó đi rồi, Thẩm Mộ Phong mới thấy cả người An Cẩm Y được thả lỏng.

Anh cúi đầu xuống, thấy cô áy náy nhìn mình, không để cô lên tiếng, anh cười âu yếm “Anh và em đi dạo đi, nhân tiện mua mấy món đồ ba mẹ thích.”

Im lặng một lúc, An Cẩm Y mới gạt đầu mỉm cười: “Được ạ.”

Thẩm Mộ Phong dịu dàng nắm lấy tay An Cẩm Y rồi cả hai cùng bước xuống đường phố đông đúc.

Trương Ái Linh từng viết: “Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào cũng từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Cưới một đóa hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng. Cưới đóa hồng trắng, nàng như hạt com đánh trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực.” (1)

Thẩm Mộ Phong nắm chặt tay An Cẩm Y, khẽ cười: Có một số chuyện có thể đổi thay, nhưng có một số chuyện cơ bản là hối hận vô cùng... Lư Hạo Dương, trong chuyện tình cảm, anh thua rồi...

Thẩm Mộ Phong cúi đầu nhìn cô gái đi bên cạnh anh, ánh mắt nồng nàn.

(1) Câu nói trong phim Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ do Trương Ái Linh viết kịch bản

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Sau khi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại, Thẩm Mộ Phong đã mua xong quà cho ba mẹ của An Cẩm Y. Anh liền lái xe đưa cô trở về nhà.

Đỗ xe bên dưới tòa nhà chung cư, Thẩm Mộ Phong không vội lái xe về ngay. Anh tắt động cơ, dựa lưng vào ghế ngồi, quay sang hỏi An Cẩm Y: “Hôm nay em vẫn ổn chứ?”

An Cẩm Y biết anh đang nhắc tới chuyện gặp mặt Lư Hạo Dương và Mạc Diệc Nhu, nhỏ giọng trả lời: “Đừng lo, em không sao.”

Thẩm Mộ Phong nghe cô nói xong, không thay đổi sắc mặt, anh ngồi bên cạnh ngắm cô một lúc. Rồi anh nói tiếp: “An An, anh đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó.”

An Cẩm Y nghe Thẩm Mộ Phong nói, cô chẳng hiểu gì cả. Định lên tiếng hỏi thì anh đã cắt ngang: “Anh biết trong lòng em vẫn còn oán hận Lưu Hạo Dương và cô bạn gái của em phải không?”

“Sao không hận hai người đó được chứ?” An Cẩm Y nhếch môi cười, “Cùng một lúc em bị hai người thân thiết nhất phản bội, dĩ nhiên là em phải hận rồi.”

“Đó là vì em vẫn còn quan tâm tới họ, thế nên em vẫn còn hận họ vì đã phản bội em.” Giọng nói của Thẩm Mộ Phong nhẹ nhàng, không nghe ra được là anh đang vui hay tức giận. “An An, anh mong rằng một ngày nào đó em sẽ giải thoát tất cả, không có nghĩa là em sẽ tha thứ cho họ, nhưng hãy quên hai người đó đi, nếu như không có cảm xúc nữa thì sẽ không hận thù, và cũng không khắc cốt ghi tâm cả đời.”

An Cẩm Y nhìn vào đôi mắt đen láy của anh: “Em không còn cách nào khác, cũng không thể không hận...”

Thẩm Mộ Phong khẽ thở dài rồi nói tiếp: “Anh không muốn bắt buộc em phải quên điều đó đi.” Anh chỉ mong trong lòng em anh là người quan trọng nhất.

An Cẩm Y nhìn Thẩm Mộ Phong đồng dạng nói: “Nhưng mà em sẽ cố gắng làm theo những gì anh vừa nói. Vì người nắm tay em đi hết cuộc đời này chính là anh...”

Thẩm Mộ Phong nhìn sâu vào mắt cô bằng ánh mắt ấm nóng: “Được thôi, anh sẽ nắm tay em cả đời.” Anh mỉm cười, ghé sát lại hôn lên trán cô.

An Cẩm Y ngượng ngùng cúi đầu không dám ngẩng đầu lên nhìn anh nữa.

Thẩm Mộ Phong phì cười bên tai cô. An Cẩm Y càng cúi đầu thấp hơn, cô xấu hổ.

Thẩm Mộ Phong cảm thấy buồn cười: “Em định làm đả điều à. An An, sau này khi hai chúng ta sống chung một nhà, em định cứ thế này mãi sao? Vợ chồng thân mật một chút em cũng xấu hổ nữa sao?”

“Em đâu có xấu hổ!” An Cẩm Y cãi lại, “Em... em... Tại em không quen.”

Nghe cô nói, Thẩm Mộ Phong cười phá lên, anh chọc cô: “Em nè, ý em muốn anh thể hiện nhiều hành động thân mật hơn nữa để em tập làm quen phải không?”

An Cẩm Y liền trừng mắt nhìn anh, mặt đỏ bừng: “Anh dám chọc em!”

Thẩm Mộ Phong thấy cô tức giận, không đùa nữa. Anh ngồi im lặng một lúc, trong lòng hạ quyết tâm, nghiêm túc nói với An Cẩm Y: “An An, hay là Chủ Nhật này mình đi đi!”

“Sao ạ?” An Cẩm Y không hiểu anh đang nói tới chuyện gì.

Thẩm Mộ Phong trình trọng nói: “An An, nếu Chủ Nhật này em có thời gian, anh sẽ đưa em về ra mắt ba mẹ anh.”

“Được ạ, anh nói rồi đó nha.” An Cẩm Y nghĩ tới cảnh được gặp ba mẹ của Thẩm Mộ Phong, cảm thấy trong lòng hào hứng và nôn nao, nhưng nhìn mặt Thẩm Mộ Phong thì anh lại chẳng tỏ vẻ gì cả.

Anh nhìn đồng hồ rồi nói với An Cẩm Y: “Không còn sớm nữa, em lên trên đi, đừng để ba mẹ lo lắng.”

“Dạ.” An Cẩm Y lại hỏi, “Sao anh không lên cùng với em?”

Thẩm Mộ Phong cười gượng trả lời: “Anh chỉ sợ khi anh vừa vào nhà, ba mẹ em lại nổi giận, coi như xong, đợi một thời gian nữa, anh sẽ vào chào ba mẹ, được chứ?”

“Ừm, vậy cũng được.” An Cẩm Y gục gặc đầu, “Nhưng mà nè anh nhớ phải lái xe cẩn thận nghe?”

“Ừ, anh biết rồi, em đi lên đi, nhìn em lên rồi, anh về, nhé?” Thẩm Mộ Phong nở nụ cười yêu chiều.

Lúc An Cẩm Y mở cửa xe, cô bất ngờ xoay người lại hôn chụt một cái vào má Thẩm Mộ Phong sau đó chạy biến khỏi ô tô.

Phải mất một lúc Thẩm Mộ Phong mới tỉnh táo lại, nhìn qua nhìn lại chẳng thấy An Cẩm Y đâu nữa cả, anh nhìn theo hướng cô vừa chạy đi, nở nụ cười hạnh phúc.

Lúc đứng ở trong thang máy, tim An Cẩm Y đập bình bình trong lồng ngực, hai má cô nóng bừng, chính cô cũng không ngờ mình lại có thể táo bạo như vậy.

Có lẽ, đúng như lời cô đã nói, anh sẽ là người nắm tay cô đi hết cuộc đời này. Cô biết Thẩm Mộ Phong cũng có quyết tâm giống như mình. Tình cảm là chuyện của hai người, cô không thể để một mình anh bước về phía cô. Vì vậy, cô cũng muốn đón nhận anh, yêu thương anh, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Nghĩ đến đó, cô nhoen miệng cười: Thẩm Mộ Phong, em tin rằng hai chúng mình nhất định sẽ hạnh phúc. Nhất định là như thế.

Về đến nhà, An Cẩm Y đưa cho ba và mẹ xem mấy món quà. Hai người hỏi han một lúc rồi bà An hỏi cô: “Y Y, sao Thẩm Mộ Phong không về cùng con?”

An Cẩm Y liếc mắt nhìn ông An trả lời: “Anh ấy sợ lên gặp ba, ba sẽ nổi trận lôi đình nên chỉ đưa con về rồi đỗ xe bên dưới, nhờ con gửi lời hỏi thăm sức khỏe tới ba mẹ.”

Ông An hừ một tiếng, bà An liếc ông một cái sau đó nói với con gái: “Y Y nè, lần sau con cứ nói cậu ta lên trên này, dù sao đi nữa cùng đều đã là người một nhà, không gặp mặt nhau coi sao được.”

An Cẩm Y nghe mẹ nói vậy lại nhìn sang ông An, thấy ông hơi bất mãn, mới đáp lại: “Được ạ, con sẽ nói với anh ấy”.

Ba người một nhà ngồi chuyện trò một lúc rồi về phòng nghỉ ngơi.

Trong khi đó trên đường phố có một cặp đôi đang khoác tay nhau đi dạo trong công viên, nhưng nhìn mặt người đàn ông có vẻ không yên lòng.

Mạc Diệc Nhu biết rất rõ từ lúc gặp An Cẩm Y, người đàn ông đang đi bên cạnh cô lúc nào cũng thờ thẩn, khiến cô cảm thấy hối hận, giả như lúc đó đừng kéo Lưu Hạo Dương đến gặp An Cẩm Y, cô buồn rầu trong lòng, nhưng không muốn để lộ trên gương mặt.

Trong lòng Lưu Hạo Dương cảm thấy không yên, anh không thể ngờ được rằng, chỉ trong một thời gian ngắn sau khi An Cẩm Y chia tay mình cô lại có thể quen được một người bạn trai xuất sắc đến thế. Thực sự mà nói không phải là anh đang cảm thấy hối hận mà là thái độ của An Cẩm Y đối với anh hôm nay khiến anh cảm thấy tổn thương lòng tự trọng ghê ghớm. Anh vốn luôn hy vọng, An Cẩm Y sẽ van xin lấy lại anh đừng bỏ rơi cô, hoặc là khi gặp anh cô sẽ để lộ khuôn mặt đáng thương, vậy mà tất cả đều không như anh nghĩ, khiến anh cảm thấy tức giận.

Bởi thế, hai người với hai luồng suy nghĩ khác nhau cứ đi mãi dưới ánh điện đường sáng choang, mặc kệ cho thời gian trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Một tuần An Cẩm Y ở trong trạng thái hồi hộp cuối cùng cũng qua nhanh.

Cuối tuần, An Cẩm Y thức dậy khá sớm, sự thực là, tối qua, cô không thể ngủ được, sắp được gặp mặt cha mẹ của Thẩm Mộ Phong cho nên cô cảm thấy không yên lòng.

Rửa mặt xong, An Cẩm Y trang điểm để che đi vẻ mặt tiêu tụy của mình, sau đó cô nói lời chào với ba mẹ rồi ra ngoài, Thẩm Mộ Phong đã đỗ xe đợi cô bên dưới.

Thẩm Mộ Phong cười với An Cẩm Y, còn An Cẩm Y từ lúc ngồi vào trong xe chỉ khẽ thở dài.

Thẩm Mộ Phong nhìn cô cười hỏi: “Sao vậy, An An? Nhìn em có vẻ hồi hộp.”

An Cẩm Y liếc anh một cái, nghĩ thầm: Sao lại không hồi hộp chứ, hôm nay là ngày cô ra mắt ba mẹ chồng. Chắc là anh vui lắm, cười suốt thôi.

Thẩm Mộ Phong có vẻ như hiểu được những gì cô đang nghĩ, cười bảo: “An An, em đừng quá lo lắng, dù sao đi nữa em cũng là vợ của anh rồi, đúng chứ? Hôm nay chẳng qua hai vợ chồng mình đến chào ba mẹ thôi.”

An Cẩm Y ngồi thẳng người, không đồng tình với Thẩm Mộ Phong, cô bất bình đáp lại: “Sao em lại không lo lắng được? Họ sắp là gia đình thứ hai của em, với anh tất nhiên là không sao rồi, nhưng em muốn ba mẹ anh có ấn tượng tốt về em”

“Em đừng lo lắng quá, thật ra họ...” Thẩm Mộ Phong ngừng lại, vẻ mặt tối đi.

An Cẩm Y nhìn sang, cảm thấy quanh anh toát ra vẻ đau thương buồn bã, cô không hiểu tại sao mỗi lần nhắc đến ba mẹ mình, anh đều có vẻ mặt như vậy.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh, nhỏ giọng an ủi: “Mộ Phong, anh ổn chứ?”

Thẩm Mộ Phong quay đầu sang nhìn cô dịu dàng: “Đừng lo, anh vẫn khỏe.”

An Cẩm Y nghĩ ngợi một lúc định mở miệng nói ra nghi vấn trong lòng nhưng cuối cùng cô lại chẳng thể nói ra.

Thẩm Mộ Phong không biết được cảm xúc đã thay đổi trên gương mặt cô, với tay lấy cho vợ bữa sáng vừa mới mua, cung chiêu nói: “Em chưa ăn sáng đúng không? Anh mua cho em rồi nè, em ăn ngay cho nóng.”

An Cẩm Y cầm ly sữa đậu nành ấm áp, cảm thấy hạnh phúc, buột miệng: “Không ngờ anh lại chu đáo đến vậy.”

Thẩm Mộ Phong phì cười: “Em nè, em may mắn lắm đó nha, tự nhiên lại lấy được một người chồng chất lượng vàng là anh. Anh còn rất nhiều ưu điểm, em cứ từ từ mà khám phá.”

An Cẩm Y lại liếc anh một cái, lẩm bẩm: “Sao trước đây em không phát hiện ra anh là một người rất ảo tưởng sức mạnh nhỉ?”

Thẩm Mộ Phong không nghe thấy, giơ tay nhìn đồng hồ: “An An, thất dây an toàn vào. Không còn sớm nữa, chúng mình còn phải đi mua một vài thứ nữa.”

Lúc ô tô chạy trên đường phố, An Cẩm Y hỏi anh: “Mộ Phong, ba mẹ của anh thích gì? Mua thuốc bổ cho ba mẹ hay là mấy món đồ gì đó có ích nhỉ?”

Một lúc lâu không thấy Thẩm Mộ Phong trả lời, cô nhìn sang thì thấy anh nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt trông mất tập trung, không biết là đang nghĩ gì nữa.

“Anh nè! Thẩm Mộ Phong! Thẩm Mộ Phong!” An Cẩm Y gọi to tên anh hai lần, Thẩm Mộ Phong mới giật mình quay sang.

Anh hỏi cô: “Sao vậy em?”

“Em mới là người nên hỏi anh làm sao vậy?” An Cẩm Y bĩu môi nói, “Sao anh lái xe mà không chịu tập trung vậy? Lần sau em không dám ngồi xe anh nữa.”

Thẩm Mộ Phong khẽ cười: “Không có gì, tại anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lần sau không thể nữa.”

“Lần sau hả? Anh còn mong có lần sau?” Giọng nói của An Cẩm Y giống như của một bà quản gia khó tính, “Anh có biết là xe cộ trên đường đông đúc như thế nào không? Nếu anh không chú ý nhìn đường lỡ gặp tai nạn thì sao, rồi còn...”

Nghe An Cẩm Y cảm râm cả buổi, nhưng Thẩm Mộ Phong lại không thấy phiền phức, anh muốn được nghe cô mắng như thế, gương mặt đẹp trai cười rạng rỡ: “Anh biết rồi, bà xã đại nhân của anh.”

“Anh biết lỗi sớm quá đó, chắc là không thể tin được rồi. Em nhất định sẽ giám sát anh.” An Cẩm Y cao giọng nói nhưng lại nghe giống như là cô đang làm nũng.

“Anh biết rồi.” Thẩm Mộ Phong vẫn còn cười được. “Tốt nhất là em nên giám sát anh cả đời.”

An Cẩm Y liếc anh một cái, nhỏ giọng trách: “Lại còn dám chọc em nữa!”

Cuối cùng, An Cẩm Y quyết định mua thuốc bổ làm quà tặng cho “nhị vị phụ huynh”, cô không nghĩ ba mẹ của Thẩm Mộ Phong sẽ có ấn tượng không tốt về cô.

Xuống xe, An Cẩm Y hỏi: “Nhà anh ở trong chung cư kia hả?”

Thẩm Mộ Phong giúp vợ cầm đồ đạc, bước đi chậm rãi.

An Cẩm Y quay sang nhìn anh cảm thấy kỳ lạ, vì vẻ mặt Thẩm Mộ Phong không có vẻ gì là thoải mái cả, mi mắt anh cụp cả xuống, sắc mặt tối sầm.

“Anh sao vậy?” An Cẩm Y nhỏ giọng hỏi.

“Anh không sao” Thẩm Mộ Phong lắc đầu, nhưng càng nhìn càng thấy sắc mặt anh không tốt.

An Cẩm Y nhìn anh đầy nghi ngờ, trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng không biết phải làm gì cho anh.

Thẩm Mộ Phong nắm chặt tay An Cẩm Y, nhấn mạnh: “An Cẩm Y, em nghe anh dặn nè, chút nữa, em nhất định phải nói em là bạn gái của anh, tuyệt đối không được nói hai đứa mình đã kết hôn, nghe không?”

An Cẩm Y gật gật đầu, riêng điều này thì cô biết, cô không thể tiết lộ chuyện đó, bởi vì ba mẹ của Thẩm Mộ Phong sẽ nói cô là đứa con gái không tốt.

Thẩm Mộ Phong vẫn còn lo lắng, anh nói tiếp: “An An, ba của anh không phải là người dễ gần. . . À, thực ra gia đình anh có hơi phức tạp, nhưng em cũng đừng quá lo lắng. . .”

An Cẩm Y càng cảm thấy lạ lùng hơn nữa nhưng cô vẫn gật đầu, trấn an Thẩm Mộ Phong: “Anh đừng lo, em sẽ làm như vậy.”

Thắm Mộ Phong nhìn cô, ánh mắt anh sáng lấp lánh, dường như anh muốn nói điều gì đó với cô nhưng lại chẳng nói gì.

An Cẩm Y nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cười bảo: “Giờ chúng mình đi lên trên thôi. Mình là khách không nên để chủ nhà phải đợi. Với lại, em không mong muốn ba mẹ của anh sẽ có ấn tượng không tốt về em.”

Thắm Mộ Phong nghe cô nói xong, gượng cười, nhưng trên vẻ mặt tươi cười có cả sự cay đắng: “Ừ, chúng mình lên trên đó thôi.”

Trên đường đi, Thắm Mộ Phong nắm chặt tay An Cẩm Y, cô không hiểu tại sao trong đầu cô lại lóe lên một ý nghĩ, cô có cảm giác Thắm Mộ Phong lúc này không phải đưa cô đi gặp cha mẹ anh mà giống như – anh đưa cô đi đến chỗ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Thắm Mộ Phong và An Cẩm Y cùng đi lên tầng trên, anh thở mạnh rồi mới đưa tay nhấn chuông cửa.

Chuông cửa sau khi phát vài tiếng inh ỏi, trong phòng mới vọng ra giọng nói của một người đàn ông: “Đợi một lát, ra ngay.”

Lúc cửa mở, Thắm Mộ Phong chào: “Thưa ba.” An Cẩm Y nhìn người vừa ra mở cửa, đó là một người đàn ông ngoài ngũ tuần, tóc muối tiêu. Cô nghĩ chắc đây là cha của Thắm Mộ Phong liền lễ phép cúi đầu chào: “Chào bác, con là An Cẩm Y, là bạn gái của Thắm Mộ Phong.”

Thắm Niệm Phương đưa mắt nhìn cô một cái, giọng nói không có vẻ gì là niềm nở: “Chào cháu, xin mời vào.”

Thắm Mộ Phong quay sang cười nói với An Cẩm Y: “An An, mình vào trong thôi.”

An Cẩm Y gật đầu đi theo sau Thắm Niệm Phương, Thắm Mộ Phong vào cuối cùng và đóng cửa lại.

Lúc này có một người phụ nữ còn khá trẻ đi từ trong phòng ra cười nói: “Mộ Phong, con lại tới à.” Rồi nhìn An Cẩm Y hỏi: “Đây là ai?”

An Cẩm Y đoán đây là mẹ của Thắm Mộ Phong, liền mỉm cười tự giới thiệu: “Chào bác, bác có khỏe không ạ, con là bạn gái của Thắm Mộ Phong, An Cẩm Y ạ.”

Người phụ nữ đó gật đầu cười bảo: “Hai đứa thật là, đến chơi là được rồi, quà cáp làm gì cho về chuyện. An Cẩm Y, con khách sáo quá.”

“Cũng không có gì đâu bác”. An Cẩm Y cười cười.

Người phụ nữ nhận mấy món quà của An Cẩm Y và Thắm Mộ Phong nói tiếp: “Hai đứa ngồi chơi, ta vào trong một lát.”

An Cẩm Y khẽ gật đầu bước lại ghế sofa ngồi bên cạnh Thắm Mộ Phong.

Lúc này An Cẩm Y mới có thể nhìn rõ gương mặt cha của Thắm Mộ Phong, thoát nhìn có thể nói ông là một người khá nghiêm nghị. Có vẻ như ông cũng là người rất khó gần. Bây giờ rốt cuộc thì cô cũng đã hiểu tại sao Thắm Mộ Phong lại không sống cùng với cha mình, bởi vì ở ông toát ra vẻ lạnh băng không mấy dễ chịu.

Thắm Mộ Phong nói với Thắm Niệm Phương: “Thưa ba, An An là người con gái mà con đang hẹn hò, con muốn được kết hôn với cô ấy, cho nên hôm nay con đưa cô ấy đến gặp ba.”

“Ừm.” Thắm Niệm Phương lơ đãng gật đầu, tỏ vẻ không muốn nói gì.

Người phụ nữ từ trong phòng mỉm cười đi ra. Tên của bà là Cố Vân.

Bà ngồi xuống bên cạnh Thắm Niệm Phương rồi hỏi An Cẩm Y: “Năm nay con bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, hai mươi lăm ạ.” An Cẩm Y lễ phép trả lời.

“Vậy hai đứa bằng tuổi rồi, rất xứng đôi.” Cố Vân cười nói, “Ta vừa nghe Thắm Mộ Phong nói các con muốn kết hôn.”

“Dạ.” An Cẩm Y gật đầu nhưng trong đầu thì lại nghĩ: Không phải là muốn kết hôn mà là đã kết hôn rồi.

Cố Vân lại hỏi An Cẩm Y vài chuyện, cô đều thành thật trả lời.

Được một lúc, Thẩm Mộ Phong hí hục tay cô, thấp giọng: “An An, em ngồi trò chuyện với họ, anh đi lấy trà cho em.” [Bor: Cái bà Cố Vân này cũng thiệt là kỳ, con dâu tương lai tới nhà ra mắt mà bà ngồi hỏi tùm lum tùm la chế hề rớt cho người ta lỵ nước. Mà thực ra bà đâu phải là mẹ ruột của Thẩm Mộ Phong]

An Cẩm Y nghe Thẩm Mộ Phong nói vậy liền nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích, thật ra cô đang cảm thấy hơi khát nước.

Thẩm Mộ Phong đứng dậy đi vào trong bếp rót trà, Cố Vân lại hỏi: “Cẩm Y, con làm nghề gì?”

“Dạ.” An Cẩm Y cười đáp, “Con làm nhân viên văn phòng ạ.”

“Nhân viên văn phòng à. “ Cố Vân gật gù, “Vậy chắc lương tháng của con cũng được lắm ha?”

Thật ra, khi nói tới vấn đề này An Cẩm Y cảm thấy hơi lúng túng, nhưng cô không muốn làm mất lòng mẹ của Thẩm Mộ Phong cho nên liền trả lời qua loa: “Dạ, lương cũng được, đủ để trang trải cuộc sống ạ.”

Cố Vân nghe An Cẩm Y nói xong cười tươi: “Con khiêm tốn quá rồi, làm nhân viên văn phòng sau này còn có cơ hội thăng tiến mà.”

An Cẩm Y nghĩ bụng: Công ty của cô chỉ là một công ty tư nhân quy mô nhỏ, cô cũng chỉ là một nhân viên quen, tiền ở đâu mà nhiều cơ chứ.

Cố Vân cười hỏi: “Thế còn cha mẹ con làm nghề gì?”

An Cẩm Y trả lời: “Dạ, ba con là kỹ sư cơ khí, còn mẹ con là kế toán trưởng.”

“Vậy à.” Cố Vân gật gù. Bà lại muốn hỏi thêm nhưng đúng lúc đó Thẩm Mộ Phong bê mấy cốc trà bước lại gần, nên bà không hỏi nữa.

Thẩm Mộ Phong đặt bốn cốc trà trước mặt bốn người, sau đó ngồi xuống bên cạnh An Cẩm Y cầm cốc trà lên đưa cho cô.

An Cẩm Y nhận cốc trà từ tay anh mỉm cười: “Cám ơn anh.”

Thẩm Mộ Phong nhìn về phía cha mình đề nghị: “Ba, trưa nay cả nhà ra ngoài ăn.”

“Ừm”. Thẩm Niệm Phương gật đầu đáp, “Hai đứa chọn chỗ đi.”

Cố Vân lại ngồi hàn huyên với An Cẩm Y đến giữa trưa, sau đó cả bốn người ngồi vào trong xe của Thẩm Mộ Phong đến dùng bữa ở một khách sạn.

Thẩm Niệm Phương và Cố Vân đều cầm quyển Menu, còn Thẩm Mộ Phong thì đưa quyển Menu cho An Cẩm Y rồi hỏi hai người ngồi phía đối diện: “Ba hãy gọi món ba thích.” Rồi An Cẩm Y nghe giọng anh thì thầm bên tai: “An An, em cũng gọi mấy món em thích, nghe chưa?”

An Cẩm Y mỉm cười, cô không thể không thừa nhận, Thẩm Mộ Phong là một người quá tuyệt vời.

Thẩm Niệm Phương chỉ gọi một món cá hấp quế. Trong khi đó Cố Vân gọi khá nhiều món, đều là những món mặn, ăn kèm với nhiều món khác.

An Cẩm Y nhìn mấy món bà ấy gọi mầy nhủ cả lại, nhưng cô không để họ nhìn thấy kéo họ lại nghĩ cô bụng dạ này kia, thế nên cô chỉ gọi hai món chay và hai đĩa gỏi.

Tùng đĩa thức ăn được mang lên, Cố Vân nói thêm: “Mộ Phong, mẹ gọi thêm một chai vang đỏ nữa nhé. Trên TV người ta nói uống rượu vang rất tốt cho sức khỏe.” Rồi nói với An Cẩm Y: “Cẩm Y cũng uống một ly nhé.”

An Cẩm Y mỉm cười, cô từ chối: “Cám ơn bác, nhưng mà tiêu lượng của con kém lắm, bác với bác trai uống thôi ạ.”

Thẩm Mộ Phong nghe thế, khẽ liếc mắt nhìn Cố Vân một cái, sau đó anh gọi nhân viên phục vụ mang đến một chai vang đỏ.

Rất nhanh sau đó, nhân viên nhà hàng cầm chai vang đỏ mang đến bàn, rót rượu vào hai cái ly trước mặt Thẩm Niệm Phương và Cố Vân.

Cố Vân nói với Thẩm Mộ Phong: “Mộ Phong, con không muốn uống à?”

An Cẩm Y hơi kinh ngạc, cô nói: “Thưa bác, Mộ Phong phải lái xe, anh ấy không nên uống rượu ạ, bác quên rồi sao?”

“À, phải rồi, bác quên mất.” Cố Vân cười cười, uống một ngụm rượu để bản thân đỡ xấu hổ.

Thẩm Mộ Phong không trả lời, lẳng lặng cầm ly trà lên uống một ngụm. An Cẩm Y quay sang nhìn anh, ánh mắt phức tạp.

Chương 21

Sau khi dùng bữa được một lúc, Thẩm Mộ Phong lại nghiêm túc nói đến chuyện hôn nhân giữa anh và An Cẩm Y. Thế nên, cả bốn người lại cùng nhau thảo luận.

Cố Vân vừa gấp đồ ăn vừa cười hỏi: “Mộ Phong, hai đứa vừa mới quen nhau đã muốn kết hôn liệu có sớm quá không? Con đã gặp ba mẹ An Cẩm Y chưa? Họ có đồng ý gả con gái cho con không?” Nghe những gì bà nói có vẻ như là lời của một người mẹ hiền từ.

An Cẩm Y trầm nghĩ: Cho dù ba mẹ cháu có muốn phản đối không cho cháu lấy Thẩm Mộ Phong thì cũng đã muộn. Bởi vì cháu và anh ấy đều đã ký vào giấy đăng ký kết hôn.

An Cẩm Y cười cười, định trả lời thì Thẩm Mộ Phong vốn không nói gì lại đột nhiên lên tiếng: “Con đã gặp ba mẹ của An An, họ rất có cảm tình với con, và không hề phản đối cuộc hôn nhân giữa con và cô ấy. Bây giờ, con chỉ đợi quyết định của ba.”

Thẩm Niệm Phương ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Mộ Phong, vẻ mặt hồ hững: “Hai đứa đã quyết định như vậy thì hãy kết hôn đi”.

Cố Vân ngồi một bên xen vào: “Hôn nhân là chuyện đại sự, hay là hai đứa sắp xếp để ba mẹ gặp mặt nhà bên đó xem thế nào?”

“Vậy cũng được.” Thẩm Niệm Phương gật đầu, nói với Thẩm Mộ Phong: “Con hãy làm theo những gì mẹ con nói.”

Thẩm Mộ Phong hơi cúi đầu, không biết được anh đang nghĩ gì, anh im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Vâng, thưa ba.”

An Cẩm Y có cảm giác không khí của bữa cơm này rất kỳ dị, nhưng bởi vì đang ngồi cùng với Thẩm Niệm Phương và Cố Vân, cho nên cô không dám nói gì nữa.

Có thể nói sau khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, cô nhận ra tình thân trong gia đình Thẩm Mộ Phong có gì đó... vô cảm, đúng vậy, đó chính là sự vô cảm. Thẩm Niệm Phương ngoài mặt lạnh lùng đã là điều rõ ràng, còn Cố Vân dù rằng trên mặt cười rất tươi nhưng lại không thể tạo cảm giác ấm áp với người khác, hay nói đúng hơn là khiến người ta cảm thấy rất giả tạo.

An Cẩm Y cảm thấy kinh ngạc trước những gì cô nghĩ, thế nên cô không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng uống ngụm trà, đánh bật chúng ra khỏi đầu.

Bữa cơm trưa và cái không khí kỳ dị lạ lùng cuối cùng cũng trôi qua nhanh chóng.

Dùng bữa xong, Cố Vân cười nói: “Cẩm Y, lúc nào có thời gian, bác muốn gặp ba mẹ của con, chúng ta sẽ bàn bạc về chuyện kết hôn của hai đứa.”

“Dạ, được ạ. Ngay khi trở về nhà, con sẽ thưa chuyện với ba mẹ.” An Cẩm Y mỉm cười đáp lại.

Mọi người ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa, sau đó Thẩm Mộ Phong lái xe đưa ba mẹ về nhà.

Xe đến trước chung cư nhà Thẩm Niệm Phương, Cố Vân cười nói: “Về đến nhà rồi, mẹ và ba con sẽ nghỉ ngơi một lúc, con không cần phải đưa ba mẹ lên trên đâu.”

Thẩm Niệm Phương đồng tình gật đầu: “Mộ Phong, con đưa Cẩm Y về nhà đi, không cần phải đi lên trên nhà đâu.”

Thẩm Mộ Phong nghe vậy, nắm tay An Cẩm Y, lạnh lùng trả lời: “Vâng, ba về sớm nghỉ ngơi.”

Sau khi hai người đó đi vào chung cư, Thẩm Mộ Phong nắm tay An Cẩm Y ngồi vào trong xe ô tô.

Trên đường đi, không khí trong xe khá ngọt ngào, cả hai đều không nói gì, theo đuổi những luồng suy nghĩ khác nhau.

Ánh mặt trời mùa xuân ấm áp rọi qua ô cửa xe, chiếu xuống cả hai, rất ấm áp.

Thẩm Mộ Phong dừng xe trước chung cư nhà An Cẩm Y, im lặng một lúc mới lên tiếng: “An An, ngày hôm uất ức cho em rồi.”

An Cẩm Y đưa mắt nhìn sang bắt gặp ánh mắt tràn ngập sự xin lỗi.

An Cẩm Y lắc đầu cười nói: “Em không thấy uất ức.” Cô ngập ngừng rồi tiện đà nói luôn: “Anh không có lời nào muốn nói với em sao?”

Thẩm Mộ Phong nghe cô nói, sững sờ một lúc, sau đó mỉm cười gượng gạo. Anh nhìn sang cô, đây là lần đầu tiên, An Cẩm Y có cảm giác đôi mắt đen của anh trông giống một vực sâu không đáy khiến tâm trí cô trôi tuột vào trong đó.

An Cẩm Y chăm chú ngắm anh, có lẽ là do ánh nắng cho nên khi nhìn một bên gương mặt anh là vẻ u tối buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Im lặng một lúc lâu, Thẩm Mộ Phong mới lên tiếng: “An An, anh đã nghĩ anh không kể với em thì tốt hơn, nhưng bây giờ, theo như anh thấy anh cần phải thẳng thắn nói rõ với em. An An à, em có muốn nghe chuyện trước đây của anh không?”

“Mộ Phong, em cũng không muốn bắt buộc anh phải kể ra đâu.” An Cẩm Y nhìn thẳng vào mắt anh trả lời, “Nếu anh không muốn kể, em cũng sẽ không ép...”

Không để An Cẩm Y nói hết câu, Thẩm Mộ Phong thấp giọng kể lại câu chuyện đã ám bụi theo thời gian.

“Mẹ ruột anh là một người phụ nữ rất hiền lành và mẫu mực. Bà quen ba anh ở trường đại học. Ba anh là giáo sư, còn bà là sinh viên của ông. Lúc trẻ ba anh rất đẹp trai, lại hiểu biết, cách giảng dạy của ông đã cuốn hút mẹ anh, làm cho mẹ yêu ông say đắm. Lâu dần, hai người đó bí mật quan hệ tình cảm với nhau.”

“Sau này, chuyện đó bị gia đình bên nhà mẹ phát hiện, họ quyết liệt ngăn cản không để mẹ và ba anh ở bên nhau, thậm chí còn dọa rằng sẽ cắt đứt quan hệ nếu như ba và mẹ không chịu chia tay. Nhưng mẹ anh là một người con gái mạnh mẽ và độc lập, bà kiên quyết rời khỏi nhà đến sống cùng với ba của anh.”

“Sau đó, hai người nhanh chóng kết hôn, ông bà nội không hề đến chúc phúc cho ba mẹ anh mà chỉ có các anh em họ tham dự lễ cưới của mẹ.”

“Sau khi kết hôn, mẹ sinh ra anh. Một ngày tháng mười, mẹ vất vả lắm mới sinh được anh ra, lúc đó cũng đang là mùa thu, ba và mẹ liền đặt tên cho anh là Mộ Phong.”

“Nhưng sau khi sinh anh ra, sức khỏe của mẹ không được tốt. Cũng khi đó, nhà ngoại đã cắt đứt với mẹ, không chu cấp cho mẹ anh bất cứ thứ gì. Nhưng mà theo những gì anh nhớ thì trong nhà anh lúc đó không khí rất ấm cúng và vui vẻ, dù nhà anh nghèo nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Khi anh lên mười, mẹ anh đột ngột đổ bệnh liệt giường, rồi đột ngột qua đời giữa mùa đông rét buốt. Anh nhớ rất rõ, ngày hôm đó tuyết rơi dày, bầu trời chỉ có màu trắng và màu đen luân phiên nhau. Lúc đó anh đã không khóc, vì anh vẫn chưa hiểu được cái chết nó như thế nào. Chỉ khi nhìn thấy mẹ mặt không còn chút máu nằm trước mặt anh, hai mắt mẹ khép chặt, nằm bên trong quan tài, anh mới biết, người quan trọng nhất trên đời này đã vĩnh viễn rời xa anh. Ruột gan anh quặn thắt, lồng ngực khó chịu, có cái gì đó cồn cào nhưng không có cách nào để giải tỏa cả.”

“Ngày hôm đó, anh không khóc. Nhưng sau này hàng đêm, sau khi anh tỉnh giấc thì nước mắt liền tuôn trào, anh thường ngồi một góc nhớ về người mẹ xinh đẹp của anh.”

“Một tháng sau đó thì ba anh đưa về nhà một người phụ nữ, ông nói anh hãy gọi người đó là “dì Cố”, lúc đó anh không hiểu ý của ông. Sau này, ông rất hay đưa người phụ nữ đó về nhà, có lần còn để cho người đó ở trong phòng của mẹ anh, cuối cùng anh cũng hiểu ra, người phụ nữ đó muốn thay thế vị trí của mẹ anh, nhưng bà ấy không biết rằng, mẹ anh là người mà không một ai có thể thay thế được.”

“Một thời gian sau đó, theo lẽ thường, họ lấy nhau. Lúc đó, anh rất hận ba anh, vì sao ông lại không yêu mẹ nữa, sao lại có thể dễ dàng kết hôn với người đàn bà khác. Thế nên vài năm sau đó, anh trở nên quái đản, quậy phá và ngỗ nghịch. Năm mười sáu tuổi, ba anh vì nghe lời người đàn bà đó, ông đã đuổi anh ra khỏi nhà.”

“Sau khi rời khỏi nhà anh mới biết cuộc sống khổ cực như thế nào. Sau đó, anh quyết tâm phải học thật giỏi, để mẹ anh không thất vọng, và anh sẽ không để người đàn bà đó có thể chiếm được vị trí của mẹ anh.”

“Sau đó, anh đọc rất nhiều sách, cố gắng hết sức mình, và thật may mắn anh đã thi đỗ đại học. Học xong đại học, quan hệ giữa anh và ba anh có cải thiện, lúc đó anh cũng muốn ra nước ngoài học. Anh nói ba anh, ba anh cũng muốn vậy nhưng người đàn bà đó lại ra mặt phản đối không để cho ba anh trả khoản học phí quá lớn. Thế nên, mối quan hệ giữa anh và ba anh lại bị đóng băng.”

“Có lẽ vì tức giận, cho nên anh đã chi tiêu rất tiết kiệm, học tập trong điều kiện gian khổ. Khi anh về nước, có bằng cấp, người phụ nữ đó đối xử với anh tốt hơn trước rất nhiều. Ngày gặp lại ba, anh vẫn rất thương ông, bởi vì dù sao đi nữa ông vẫn là người thân duy nhất của anh trên đời này, anh đã từ bỏ sự oán hận với ông, và anh biết rằng, anh cần phải là một người con có hiếu, phụng dưỡng ông cho đến cuối đời.”

Sau khi kể xong một câu chuyện dài, Thẩm Mộ Phong cười nhếch môi: “Chuyện của anh thật nhàm chán, đúng không?”

“Không có.” Giọng An Cẩm Y ghen ngào.

Thắm Mộ Phong giật mình quay sang thì thấy cô đang khóc, anh vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô cười nói: “Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa, sao lại thế này, thật sự...”

An Cẩm Y cầm khăn giấy, nói đứt quãng: “Ừm... Em xin lỗi... Em thật lòng xin lỗi... Em không biết... Anh... từng sống như thế...”

An Cẩm Y thật sự không thể nào ngờ được, người hiền lành như anh lại trải qua những năm tháng như thế, và cô cũng không ngờ anh lại có thể trưởng thành trong bối cảnh gia đình như vậy. Cô không thể nào tưởng tượng được rằng, người con trai mười sáu tuổi sẽ đối mặt như thế nào với một bà mẹ kế chỉ muốn đuổi anh ra khỏi nhà và một ông bố lạnh lùng. Rốt cục cô cũng hiểu lý do tại sao gia đình anh lại có không khí u ám như vậy, bởi vì đó không phải là “nhà”.

Thắm Mộ Phong nhẹ vỗ về nàng phía sau lưng, giúp nàng thuận khí, vì cười nói: “Nha đầu ngốc, không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì, hết thấy đều đi qua, hết thấy đều sẽ tốt đẹp lên.”

Thắm Mộ Phong càng an ủi, An Cẩm Y càng khóc to hơn. Cô bỏ nhào vào lòng anh rấm rứt: “Trong lòng em cảm thấy đau đớn quá... Tại sao... Tại sao... Lại còn có cười được nữa? Anh có biết... Nhìn anh cố gắng gượng cười, lòng em đau lắm...”

Cả người Thắm Mộ Phong lúc đầu cứng đờ, sau đó ánh mắt anh trở nên dịu dàng, anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng An Cẩm Y, gạt tóc cô qua một bên, an ủi cô, để cô được khóc thỏa thuê trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cười Gấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thắm Mộ Phong cứ như thế, im lặng ôm An Cẩm Y, ánh mắt anh rất mực dịu dàng, anh thì thầm bên tai cô: “An An, cảm ơn em. Với anh, những năm tháng gian khổ đó đã qua rồi, thực ra, bây giờ nhớ lại, anh chẳng còn cảm giác gì.”

Anh cúi đầu xuống nhìn An Cẩm Y: “Anh thật may mắn vì đã gặp được em, anh tin rằng, chỉ cần anh và em cùng cố gắng, con của hai đứa mình sẽ được sống hạnh phúc”.

Đây là lần đầu tiên An Cẩm Y nghe Thắm Mộ Phong nói những lời như vậy nhưng cô lại không cảm thấy xấu hổ, cô nghe xong, nghĩ đến tương lai của cả hai càng thêm quyết tâm.

“Em cũng vậy, tin rằng gia đình hai chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc.” An Cẩm Y gật đầu.

Cô dựa đầu vào trong lòng anh, nghe tiếng trái tim anh đập mạnh, cảm thấy thật yên lòng, vô cùng yên lòng.

Có người từng nói, lồng ngực của người đàn ông là bến cảng ấm áp của người phụ nữ.

Dù cho phía trước, giữa biển người mờ mịt, hai người gặp được ai không còn quan trọng nữa vì hết thấy đều là tạm thời. Nhỏ neo rồi khỏi bến cảng không phải của mình, đưa thuyền đi, qua bao nhiêu thời gian, nếu như không phải là một nửa đích thực thì dù cho có thể non hẹn biển như thế nào cũng không thể chống lại được định mệnh, cho nên hãy cứ đợi người thực sự thuộc về mình.

Thế nên, dù có hay không có tạo hóa, thì thế giới này vẫn luôn tràn ngập hơi thở của sự thần bí, mà duyên số giữa người với người lại càng kỳ lạ quá đổi.

Giống như An Cẩm Y và Thắm Mộ Phong, gặp nhau cũng là do duyên phận, khi ánh mắt trao nhau, gần như là chỉ trong chớp mắt, liền biết rằng đối phương là duyên trời định, bên nhau trọn đời.

An Cẩm Y ngẩng đầu lên nhìn Thắm Mộ Phong, đôi môi anh trông thật quyến rũ, và đôi mắt anh như biết cười. Cô nói thầm với lòng: Cảm ơn anh đã chia sẻ mọi nỗi niềm với em, cảm ơn anh đã thắng thần kếp hết về quá khứ của mình với em, dù cho anh đã từng bị đối xử như thế nào, chỉ cần có em ở đây, em sẽ bảo vệ anh...

An Cẩm Y rướn người, choàng tay qua cổ Thắm Mộ Phong, đôi mắt đầy mê hoặc, cô từ từ ghé sát gương mặt mình lại gần đặt lên môi Thắm Mộ Phong một nụ hôn.

Thắm Mộ Phong hoàn toàn bị bất ngờ trước sự chủ động của An Cẩm Y, anh vòng tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh, nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của cô, khiến nụ hôn càng lúc càng ngọt ngào và say đắm.

Anh quá tốt với cô, tốt vô cùng, riêng điều này cô cảm nhận rất rõ ràng. Nhưng về phía mình cô lại chưa làm được gì cho anh, vì thế cô cảm thấy rất có lỗi. Nếu như trước đây cô đã từng do dự, thì giờ phút này, cô thật sự không muốn quay trở lại, bởi vì cô biết anh đã là chồng của cô, là người duy nhất có thể nắm tay cô cả đời.

“An An...” Thắm Mộ Phong nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, giọng nói của anh trở nên khàn khàn. An Cẩm Y say mê ngắm anh, ánh mắt đắm đuối, hơi thở gấp gáp. Thắm Mộ Phong khó khăn lắm mới quay mặt ra được chỗ khác, ép bản thân không được nhìn vào đôi môi đỏ mọng ướt át quyến rũ kia: “Em phải về nhà”.

An Cẩm Y nhìn bộ dạng đứng đắn của anh liền phì cười.

Thắm Mộ Phong cố kìm nén dục vọng đang bùng cháy, vậy mà An Cẩm Y lại còn cười được, trong lòng cảm thấy hơi bất bình: “Em không muốn về nhà à? Ok, được thôi, anh không quan tâm hai đứa mình đang ở trong xe, anh muốn...”

An Cẩm Y thấy anh chẳng có vẻ gì là đang đùa, hoảng hốt nhào ra khỏi xe, bỏ lại một câu: “Anh nhớ lái xe cẩn thận!” Sau đó bỏ chạy.

Thắm Mộ Phong theo nhìn dáng vẻ hoảng hốt của An Cẩm Y cười phụt. Ánh mắt anh không giấu được sự dịu dàng: An An, cảm ơn ông trời đã cho anh gặp em, để em khóa lấp những nỗi buồn trong anh. Dù hai mươi mấy năm anh sống bất hạnh đã qua đi, nhưng anh tin rằng, gặp được em là may mắn lớn nhất trong đời anh...

Thắm Mộ Phong nhìn theo cho đến khi không thấy bóng dáng An Cẩm Y đâu nữa mới khởi động ô tô, lái xe đi.

Ánh mặt trời đầu xuân chan hòa trên cảnh vật, ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cười Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

An Cẩm Y về đến nhà liền ngồi chuyện trò với ba mẹ, khi nào thì hai ông bà có thể gặp ba mẹ của Thắm Mộ Phong, dĩ nhiên, cô không hề kể lại những gì cô nghe được từ Thắm Mộ Phong với ba mẹ, vì dù sao, hiện giờ hai ông bà vẫn chưa thực sự có cảm tình với Thắm Mộ Phong.

Sau khi bàn chuyện xong, An Cẩm Y gọi điện thoại cho Thắm Mộ Phong để nói cho anh biết ngày hai bên gia đình sẽ gặp mặt nhau.

Quay về phòng, An Cẩm Y mới nhớ ra, gần đây có khá nhiều chuyện xảy ra, nhưng cô chưa gọi cho Lâm Mộ Dung Hiểu lần nào, thế nên, cô bật máy tính, gửi cho cô nàng một tin nhắn.

Mãi cho đến tối, sau khi An Cẩm Y tắm rửa xong, đúng lúc Lâm Mộ Dung Hiểu online, cô nàng gửi ngay cho cô một video call.

An Cẩm Y mở cuộc gọi thì thấy Lâm Mộ Dung Hiểu đang lười nhác ngồi dựa lưng vào đầu giường.

An Cẩm Y cười bảo: “Này nha đầu, cậu đến Milan tại sao không liên lạc với tớ, tớ rất lo lắng cho cậu đấy.”

Mặc dù cả hai lâu ngày không tán gẫu với nhau nhưng đã quá hiểu tính nhau rồi, Lâm Mộ Dung Hiểu “hừ” một tiếng trả lời: “Cậu còn không biết xấu hổ lại đi hỏi tớ? Chính cậu cũng đâu có gọi cho tớ?”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa.” An Cẩm Y nghiêm mặt, “Hiểu Hiểu, đi vào chuyện chính nè.”

“Hả? Là chuyện gì?” Lâm Mộ Dung Hiểu nhìn thấy sắc mặt An Cẩm Y trở nên nghiêm túc liền ngồi thẳng người lên hỏi.

“Tớ sắp kết hôn”. An Cẩm Y hít sâu một hơi rồi nói.

“What?” Lâm Mộ Dung Hiểu lắp bắp đầy kinh hãi, “Tớ mới đi không bao lâu cậu đã kết hôn là thế quái nào?”

“Tớ kết hôn một cách bí mật.” Đối với Lâm Mộ Dung Hiểu, An Cẩm Y thản nhiên nói, “Nhưng mà tớ chỉ mới đi đăng ký kết hôn, vẫn chưa tổ chức hôn lễ”.

Lâm Mộ Dung Hiểu oang oang: “Chị đại à, cậu thật là tuyệt, tớ phục cậu rồi”.

“Mà này, nói chuyện qua mạng như thế này không tiện lắm, để xem hai nhà định ngày nào, chừng đó tớ sẽ nói với cậu, cậu có thể tham gia chứ? Tớ muốn cậu sẽ làm phù dâu cho tớ.”

“Được thôi.” Lâm Mộ Dung Hiểu. “Tớ cũng không muốn vắng mặt trong hôn lễ của cậu.”

Điện thoại trong phòng Lâm Mộ Dung Hiểu đổ chuông, cô nghe điện thoại nhưng lại nói tiếng Trung: “Bây giờ ả? Nhưng em hơi mệt, không muốn đi ra ngoài.”

“Không phải thế.”

“Được rồi, anh đợi một lát, em xuống ngay.”

An Cẩm Y thấy mặt Lâm Mộ Phong buồn bã, vội hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì đâu.” Lâm Mộ Phong cười nói, “Tớ bận chút việc, tớ thoát trước nhé.”

“Ừm.” An Cẩm Y gật đầu nhưng nhìn về mặt của Lâm Mộ Phong không giống như không có chuyện gì. Cô hít một hơi thật sâu, đợi cô nàng về nhất định cô phải hỏi mới được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoát cái đã tới ngày hai bên gia đình gặp mặt nhau.

Địa điểm do Thẩm Mộ Phong quyết định, anh cố tình chọn một nhà hàng gần chung cư nhà An Cẩm Y, còn anh thì lái xe đưa cha mẹ của mình đến.

Sau khi bốn người lớn gặp mặt nhau chào hỏi, Thẩm Mộ Phong gọi người phục vụ mang thức ăn lên.

Cố Vân cười nói với ba mẹ An Cẩm Y: “Hôm đó Cẩm Y đến nhà chúng tôi, nhìn con bé là tôi thương ngay, khi nghe nói con bé sẽ kết hôn với Thẩm Mộ Phong, tôi liền bảo hai nhà hãy gặp mặt nhau. Cuối cùng cũng có ngày này.”

“Đúng vậy.” Bà An cười cười, “Đúng là ‘con gái lớn không thể giữ trong nhà’. Chớp mắt một cái đứa nào cũng phải lập gia đình.”

“Đúng thế, tội nhỏ đều phải có gia đình của riêng mình.” Cố Vân cười nói, “Hai đứa nó muốn kết hôn, không biết bà có ý kiến gì không?”

“Hai đứa nó đã muốn kết hôn thì tôi còn nói gì được. Chưa được sự cho phép của cha mẹ, chỉ cần cầm hồ khẩu là đã có thể đi đăng ký kết hôn.” Bà An nhún nhún nói.

Cả Thẩm Mộ Phong và An Cẩm Y đều hiểu những gì bà An nói, mặt thì vẫn cười nhưng tay Thẩm Mộ Phong lại hích nhẹ vào tay An Cẩm Y, cô nhìn mẹ gắt gỏng: “Kìa mẹ...”

Cố Vân lại đang nhìn cô khiến cô cảm thấy xấu hổ. Thế nên cô nói với mẹ: “Nếu đã như vậy, mẹ thấy khi nào tổ chức hôn lễ được ạ?”

“Càng sớm càng tốt.” Bà An nói.

“Tốt thôi.” Cố Vân cười tươi rồi, “Nhưng nếu sớm quá tôi sợ nhà chúng tôi sẽ không thể chuẩn bị mọi thứ được sung túc.”

Bà An nhẹ nhàng liếc Cố Vân một cái, “Không sao, nhà chúng tôi không quan trọng mấy thứ đó. Chỉ cần có xe rước dâu, sau đó đại gia đình gặp mặt nhau dùng bữa cơm là được rồi.”

“Vậy bà không có yêu cầu gì đặc biệt khi tổ chức ở khách sạn sao?” Cố Vân nghe bà An nói, lại càng cười hơn hờ.

“Thật ra tôi không...” Bà An trả lời.

“Bà đừng lo, tiệc đãi khách ở khách sạn chúng tôi sẽ lo hết.” Cố Vân nói thêm. Ông An lắng lắng chăm chú lắng nghe, mày nhíu lại.

Cố Vân làm như sự nhớ ra chuyện gì, nói tiếp: “À đúng rồi, Mộ Phong có sở hữu một căn hộ, chúng ta sẽ trang hoàng lại một chút để làm phòng tân hôn. Thắng bé cũng có cả xe ô tô nữa, sau này nó sẽ đưa đón Cẩm Y đi làm để con bé không phải đi bộ nữa.”

Bà An nghe vậy, nhếch môi cười: “Y Y nhà chúng tôi rất thích việc trang trí nhà cửa, phòng tân hôn cứ để hai đứa làm đi, người lớn chúng ta không nên tham gia. Xe của Mộ Phong tôi cũng thấy rồi, chắc chỉ mới mua vài năm, tôi đang định nói sau khi hai đứa kết hôn, chúng tôi sẽ đổi chiếc xe khác cho tiện nó.”

Cố Vân nghe mẹ An nói không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn nói thêm: “Vậy cũng tốt, dù sao cũng chỉ có hai đứa nó, bây giờ lo cho hai đứa để tiện nó cảm thấy thoải mái.”

Bà An nghe vậy, nụ cười trở nên cứng ngắt, không nói gì nữa.

Ngày tổ chức hôn lễ đã định, phòng tân hôn sẽ do An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong trang trí, nhưng hôn lễ tổ chức ở khách sạn và bữa tiệc chiêu đãi sẽ do hai bên cha mẹ quyết định.

Bữa cơm nhanh chóng trôi qua, hai nhà ngồi nói chuyện phím một lúc rồi chào nhau ra về.

An Cẩm Y muốn về nhà cùng với ba mẹ nhưng Thẩm Mộ Phong lại nháy mắt với cô, ý muốn bảo cô ở lại.

An Cẩm Y liền nói với ba mẹ: “Ba, mẹ, hai người về trước đi, con sẽ đi cùng với hai bác ấy.”

Ông An và bà An nhìn con gái một cái, không nói gì, chỉ dặn dò: “Đi sớm về sớm!”

Sau khi cả hai đưa Thẩm Mộ Phong và Cố Vân về nhà, An Cẩm Y quay sang hỏi: “Sao anh lại bảo em ở lại?”

Thẩm Mộ Phong cười nói: “Anh muốn dẫn em đi xem ngôi nhà mà hai đứa mình sẽ ở.”

Thật ra An Cẩm Y rất khát khao có một gia đình của riêng mình. Nếu như cô có một ngôi nhà, cô sẽ trải một tấm thảm lớn giữa nhà, cửa sẽ lắp những tấm kính lớn, và còn nữa chắc chắn sẽ phải mua những cái đèn chùm thật tinh xảo...

Thẩm Mộ Phong hơi nghiêng đầu nhìn thấy nụ cười trên môi An Cẩm Y, lòng tràn ngập niềm hạnh phúc lâng lâng...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Loáng cái đã đến nhà Thẩm Mộ Phong.

Lúc này, An Cẩm Y có cảm giác không giống như lần đầu tiên đến đây.

Lần đó cô say rượu, được Thẩm Mộ Phong đưa về nhà anh. Lúc đó, cô cảm thấy vừa kinh ngạc, vừa lo lắng. Và không bao giờ nghĩ rằng nơi này một lúc nào đó sẽ là nhà của mình.

Bước vào cửa, An Cẩm Y đưa mắt nhìn khắp căn hộ.

Có lẽ do không có bàn tay của phụ nữ, cho nên nội thất bên trong khá đơn giản, mộc mạc, tạo cảm giác không được ấm cúng cho lắm.

“Em muốn trang trí căn hộ này như thế nào?” Thẩm Mộ Phong cười hỏi.

“Anh khôn thật, giao hết chuyện này cho em.” An Cẩm Y đáp lại, giọng như đang làm nũng.

“Tất nhiên rồi.” Thẩm Mộ Phong cười trả lời, “Dù vợ anh có trang trí căn hộ thành cái gì đi nữa, anh vẫn rất thích, cực kỳ thích...” Nói xong, Thẩm Mộ Phong choàng tay qua eo An Cẩm Y.

An Cẩm Y nghe anh nói xong, mỉm cười, hỏi ngược lại: “Nếu đến lúc đó anh không thích nữa thì phải làm sao? Chẳng lẽ mình sẽ phải làm lại?”

“Không đâu.” Thẩm Mộ Phong thì thầm bên tai cô, “Chỉ cần ở đâu có em, thì dù đó là đâu thì vẫn mãi là thiên đường của anh.”

An Cẩm Y nghe anh nói, cảm động. Những lời ngọt ngào của người yêu, dù nghe có vẻ ảo tưởng, nhưng lại giống như thuốc độc ngọt lịm, khiến người ta bị chìm đắm trong đó, không cách nào thoát ra được.

An Cẩm Y nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của anh, không khí mờ ám thế này, cô cảm thấy không quen, mặc dù, cô không phủ nhận, trái tim cô đang dần đón nhận anh.

Cô cười: “Mình qua phòng khác coi nha!”

Dứt lời, An Cẩm Y tự ý đi sang phòng khác. Thẩm Mộ Phong trả lời: “Ừm!” Rồi anh cũng đi theo cô nhưng trên mặt nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đi một vòng quanh căn hộ, An Cẩm Y bình luận một hồi, chẳng hiểu sao cô lại đi tới phòng ngủ của Thẩm Mộ Phong.

Phòng ngủ trang trí rất đơn giản, hai cái tủ đầu giường, một chiếc giường lớn màu xanh, và một bức tranh sơn dầu vẽ phong cảnh.

An Cẩm Y nhìn bức tranh cười bảo: “Em đang nghĩ sau khi hai đứa mình kết hôn chỗ này sẽ treo một bức ảnh cưới, chắc đẹp lắm anh nhỉ.”

“Được, em nói sao cũng được.” Thẩm Mộ Phong cười toe, đứng phía sau cô, nhẹ nhàng tựa đầu lên bờ vai mềm mại, phả hơi thở nóng rực vào cổ cô.

An Cẩm Y giật mình rụt cổ, Thẩm Mộ Phong phì cười, hơi thở nam tính của anh tràn ngập bên tai cô, nghe thật êm ái, giống như tiếng đàn cello cổ điển vừa mạnh mẽ vừa sâu sắc, khiến người nghe lâng lâng cả người.

Thẩm Mộ Phong áp môi anh hôn vành tai đỏ ửng của cô một cách thật dịu dàng và tiếc nuối.

Giọng anh thì thầm: “An An, ở đời có những chuyện thật lạ lùng, mới đây thôi anh còn chẳng biết em là ai, vậy mà bây giờ chúng mình lại sắp thành bạn

đòi của nhau.”

An Cẩm Y đang bị vòn quanh bởi hơi thở nam tính của Thẩm Mộ Phong, không biết phải nói gì, chân tay bủn rủn.

“An An, trước khi gặp được em, anh đã đi cố gắng đi tìm một nửa của anh.” Thẩm Mộ Phong kéo tay An Cẩm Y đặt trong bàn tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve, “Nhưng khi gặp được em rồi, trái tim anh liền đập rất mạnh, thật kỳ lạ.”

“Hiện tại anh cảm thấy rất vui, anh sắp cưới người anh thương, sắp có một gia đình nhỏ của hai đứa mình, và nhất là anh có em.” An Cẩm Y lẳng lặng lắng nghe những gì Thẩm Mộ Phong nói.

Cô đưa lưng về phía anh, cho nên không thể nhìn thấy vẻ mặt anh, lúc cầm tay anh, cô nhận ra cảm tình của cô với anh thật lớn: Trước khi gặp anh, em chẳng tin vào tình yêu, thậm chí em còn tin rằng, tương lai em không thể gặp được ai đó yêu em. Có thể tình cờ gặp được anh, em vô cùng may mắn, và bây giờ, em nghĩ rằng em sẽ không buông tay anh ra đâu. . .

Thẩm Mộ Phong ôm An Cẩm Y thật chặt, không muốn buông cô ra, giống như là anh muốn hai người được hòa vào nhau làm một.

Giờ phút này, xung quanh rất yên tĩnh. Hai người chưa bao giờ hiểu nhau đến thế.

Khi hoàng hôn buông xuống, Thẩm Mộ Phong và An Cẩm Y đứng dưới khu chung cư của cô, không muốn nói lời tạm biệt.

An Cẩm Y cười bảo: “Chúng mình phải gấp rút chuẩn bị cho đám cưới”.

“Ừm.” Thẩm Mộ Phong gật đầu. “Em quyết định đi nhé.”

“Dạ.” An Cẩm Y trả lời, “Không còn sớm nữa, anh lái xe về đi, về đến nhà nhớ phải nhắn tin cho em.” Nói xong, cô lui ra sau một bước, ý muốn bảo Thẩm Mộ Phong nhanh vào trong xe.

“Chỉ vậy thôi à?” Thẩm Mộ Phong cười như không cười, “Hình như em quên một thứ, An An?”

“Quên gì ạ?” An Cẩm Y vốn đã nhìn thấy ánh mắt anh có vẻ mờ ám, nhưng giả bộ hỏi.

“Ồ đây”, Thẩm Mộ Phong chỉ vào má mình, cười bảo: “Vợ anh lại đây hôn anh một cái đi.”

An Cẩm Y hơi do dự nhưng cũng bay nhanh lại gần anh, dán môi mình lên môi anh, rồi giận dỗi nói: “Vừa lòng anh chưa, toàn bắt nạt em thôi.”

Thẩm Mộ Phong cười bảo: “Rất tốt, biểu hiện của vợ anh vừa nãy khiến anh cảm thấy rất hài lòng, để chồng em thương cho em lại nè.”

Dứt lời, Thẩm Mộ Phong Giọng dán môi mình vào đôi môi của An Cẩm Y, từ từ mở miệng cô ra, hôn thật sâu.

Cuối cùng, vẫn là An Cẩm Y đẩy anh ra, khẽ trách: “Anh cứ hôn đồ cả môi em thế này, chút nữa về nhà biết nói sao với ba mẹ.”

Thẩm Mộ Phong bị cô gái nhỏ quở giọng trách mắng nở nụ cười, ánh mắt anh nhìn cô nồng nàn: “An An, em biết không? Lúc biết chúng mình sắp tổ chức hôn lễ, anh cảm thấy vô cùng hào hứng, cuối cùng em cũng sắp trở thành vợ của anh rồi.”

“Biết rồi.” An Cẩm Y mỉm cười, “Em cũng nôn nóng lắm, thậm chí còn hơn cả khi em với anh đi đăng ký kết hôn.”

Thẩm Mộ Phong mỉm cười, ôm An Cẩm Y vào lòng. “Em lên đi, anh muốn nhìn thấy em đi lên rồi anh mới đi.”

“Dạ.” An Cẩm Y gật đầu, mỉm cười chào Thẩm Mộ Phong.

Về đến nhà, An Cẩm Y liền thấy ba và mẹ đang ngồi nghiêm mặt ở phòng khách. Nhìn thấy cô, bà An nói: “Y Y, con lại đây, ba và mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

An Cẩm Y nghe vậy, liền đi vào trong phòng khách, ngồi xuống bên cạnh bà An, hỏi: “Mẹ, sao vậy? Có chuyện gì không ạ?” “Y Y nè.” Bà An mỉm cười, từ tốn hỏi, “Hôm nay, ba mẹ cũng đã gặp nạt cha mẹ rồi, con thực sự muốn tổ chức hôn lễ với Thẩm Mộ Phong sao?”

“Mẹ?” An Cẩm Y cảm thấy kinh ngạc, dự cảm có chuyện không tốt lắm, liền hỏi, “Mẹ à, chẳng phải hồi trưa hai bên nhà bàn bạc rất hợp ý sao ạ? Ý mẹ là sao?”

“Con thấy về mặt ba mẹ vui vẻ lắm sao?” Giọng bà An cứng rắn, “Y Y à, con vẫn còn trẻ. Mẹ nói thật với con, dù mẹ vẫn chưa trao đổi được gì nhiều với mẹ của Thẩm Mộ Phong, nhưng mẹ rất có ác cảm với bà ấy, ba mẹ lo là sau này khi con về làm dâu nhà đó, con sẽ không sống yên ổn cùng với bà ấy được.”

“Mẹ.” An Cẩm Y thấy mẹ chuyện bé xé ra to, “Con lấy Thẩm Mộ Phong chứ đâu có lấy cả nhà anh ấy đâu ạ. Thẩm Mộ Phong đối xử với con rất tốt, chỉ cần một mình anh ấy là đủ rồi, không phải sao mẹ?”

“Y Y, sau khi kết hôn, không lẽ con sẽ không đến thăm nhà bên đó sao? Chắc chắn là không có khả năng đó rồi. Nếu như con muốn tìm hiểu cậu ta, muốn kết hôn với cậu ta thì con cũng nên lo lắng một chút chứ.” Bà An tận tình khuyên nhủ con gái.

“Mẹ, dù thế nào đi nữa, con cũng sẽ không hủy bỏ hôn lễ. Con và Thẩm Mộ Phong đã kết hôn rồi, bây giờ nếu như không tổ chức hôn lễ cũng không còn kịp nữa đâu.” An Cẩm Y hạ quyết tâm, không hề tỏ ra lung lay.

Ông An ngồi bên cạnh rốt cục cũng lên tiếng, giọng ông cũng khá cứng rắn: “Nếu không được thì hai đứa ly hôn đi. Lúc trước nếu con không cứng đầu giấu ba mẹ tự ý đi đăng ký kết hôn thì bây giờ con có gặp chuyện khó xử thế này không? Sau khi lấy chồng, chịu thiệt thòi rồi cũng sẽ ly hôn thôi, không bằng ly hôn ngay bây giờ!”

“Ba, ba đang trách con sao?” An Cẩm Y cảm thấy kích động, cô thẳng thắn, “Đúng, con sai rồi, đều là lỗi của con. Do số con bất hạnh, bị bạn trai và bạn thân nhất phản bội, ba mẹ có biết tâm trạng của con lúc đó thế nào không? Dù lúc đó con có nói rằng con không thêm quan tâm nhưng chuyện đó sao có thể không nghĩ đến được chứ? Lúc con đau khổ nhất, con đã gặp Thẩm Mộ Phong, anh ấy đối xử với con rất tốt, tại sao con không thể yêu anh ấy?”

“Con biết ba mẹ không vừa lòng anh ấy, nhưng ba mẹ có biết anh ấy đã phải trải qua những chuyện gì từ nhỏ đến khi trưởng thành không? Ít nhất, con còn có anh ấy, đúng chứ?” An Cẩm Y vừa nói nước mắt vừa tuôn trào không ngừng.

Ông An và bà An đều sững sốt, lúc này, hai ông ba đều không ngờ con gái mình lại gặp phải những chuyện như vậy.

“Y Y...” Bà An định nói gì đó nhưng liền bị An Cẩm Y cắt ngang, “Mẹ, nếu gia đình là lý do chính, dù thế nào đi nữa, con cũng sẽ không chia tay Thẩm Mộ Phong, mẹ không cần phải khuyên con đâu.” Nói xong, cô đứng dậy đi về phòng.

Bà An khó xử nói với ông An: “Nó nói như vậy rồi, dù tôi và ông có khuyên nó như thế nào nó cũng không nghe đâu.”

Ông An nhủ mày, sau đó thở dài một hơi: “Con cháu có phúc của con cháu, để nó muốn làm gì thì làm.”

Về phòng, An Cẩm Y gục mặt xuống gối, vui sâu trong chăn.

Đúng lúc đó, điện thoại cô đổ chuông. Cô cầm điện thoại không nhìn màn hình, bấm nút nghe, giọng rầu rĩ: “Alo...”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi hỏi: “An An, sao vậy em? Giọng em không vui?”

An Cẩm Y nghe thấy giọng Thẩm Mộ Phong mới nhắc đầu lên, nói: “Không có chuyện gì cả, anh về nhà chưa?”

“Ừm.” Thẩm Mộ Phong đáp lại, “An An, có phải ba mẹ em vừa nói gì đó với em không, vì thế tâm trạng của em không thoải mái?”

“Không có chuyện gì đâu anh.” An Cẩm Y lắc đầu, chắc Thẩm Mộ Phong không biết đâu.

Thẩm Mộ Phong nhẹ giọng nói: “An An, nếu em buồn hãy chia sẻ với anh, nghe không? Vì anh không phải người xa lạ, anh là chồng em, hai chúng mình là vợ chồng. Nếu như em gặp chuyện gì đó, nhất định anh sẽ không để một mình em phải đối mặt.”

An Cẩm Y im lặng một lúc mới trả lời: “Tại ba mẹ em cảm thấy không khí trong gia đình anh không được hòa thuận cho lắm, ba mẹ còn nói ba mẹ anh khó gần, lo em chịu thiệt thòi khi về nhà anh.”

“Nhưng em đã giải thích với ba mẹ rồi, với lại em còn nói em sẽ không bao giờ hủy bỏ hôn lễ.” An Cẩm Y sợ Thẩm Mộ Phong hiểu lầm vội nói.

Thẩm Mộ Phong mặc dù không nhìn thấy mặt cô nhưng anh biết cô đang cảm thấy lo lắng: “Anh biết rồi!” Im lặng một lúc, anh nói tiếp: “An An, anh biết gia đình anh không có được không khí ấm cúng, anh xin lỗi, lúc đưa em đi đăng ký kết hôn anh đã không nói trước với em. Anh cũng biết gia đình anh như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của em sau này, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để làm cho em được hạnh phúc. Chỉ cần em không buông tay anh ra, thì dù ba mẹ em có ghét anh đến thế nào đi nữa, anh vẫn không buông tay em ra đâu.”

“Dạ.” An Cẩm Y gật đầu, “Chúng mình sẽ không buông tay ra, bởi vì, anh và em sẽ sống bên nhau cả đời.”

Nghe An Cẩm Y nói, Thẩm Mộ Phong nở nụ cười rạng rỡ, “Chúng mình sẽ nắm tay nhau đi qua mọi khó khăn...”

An Cẩm Y nở nụ cười, cười đến thật hạnh phúc.

Thắm Mộ Phong, có lẽ, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được rằng, lúc em cảm thấy tối tăm nhất, anh xuất hiện trước mặt anh như ánh mặt trời rạng rỡ ngày đông. Mặc dù, em vẫn thường cảm thấy e thẹn, vờ quên, vờ bỏ chạy, nhưng em biết sẽ không như thế mãi. Anh là định mệnh của em, là vị cứu tinh của em. Em biết rất rõ, trên thế này duy nhất chỉ có một người yêu anh, bảo vệ em...

Cám ơn anh, Thắm Mộ Phong... Em nghĩ rằng em nhất định sẽ yêu anh rất nhiều...

Tắt điện thoại, Thắm Mộ Phong đi vào phòng ngủ. Anh lẳng lặng ngồi ở đầu giường, nhìn bức tranh sơn dầu phong cảnh, khép nhẹ mắt lại, môi hơi cong lên, anh đang cảm nhận mùi hương của cô, rất gần...

An Cẩm Y, anh rất yêu em...

Chúng ta sẽ sống hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

An Cẩm Y và Thắm Mộ Phong bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ.

Sau khi chọn được ngày thích hợp, cả hai mới đi in thiệp mời.

Công ty chụp ảnh cưới chuẩn bị cho An Cẩm Y rất nhiều bộ váy đẹp để, mỗi lần cô thử váy cưới đi ra, vẻ mặt tươi sáng, khiến mọi người bị thu hút. Bình thường cô chỉ trang điểm đơn giản, thế mà lúc này khi được chuyên viên trang điểm cho, trông cô thật lộng lẫy và kiều sa.

Ánh mắt cô trong veo, long lanh, sống mũi cao đẹp để, đôi môi gợi cảm, dưới ánh đèn flash sáng bóng. Bộ váy cưới màu trắng ôm sát để lộ những đường cong quyến rũ, cô đứng yên ở đó nhìn Thắm Mộ Phong trong trang phục chú rể.

Nhìn thấy An Cẩm Y xinh đẹp và quyến rũ, Thắm Mộ Phong mỉm cười, ánh mắt như bị thôi miên, có cả sự tự hào, và cả tình yêu, anh bước từng bước một tới gần cô, vòng tay qua eo cô, trầm giọng nói: “Vợ anh đẹp quá!”

“Cám ơn anh.” An Cẩm Y cười ngọt ngào, “Chồng em cũng thật đẹp trai.”

Nhiếp ảnh gia hỏi: “Chú rể và cô dâu, chúng ta bắt đầu được chưa?”

“Tất nhiên rồi.” Thắm Mộ Phong nở nụ cười thỏa mãn.

Hai người đứng trước tấm phong nền màu xanh lam, tạo các kiểu dáng thân mật theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia.

Ở bức ảnh cuối cùng, An Cẩm Y đứng đối diện với Thắm Mộ Phong, cô dựa vào người anh, bàn tay đặt trên ngực, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được tiếng trái tim anh đập thành thịch. “Thình thịch thình thịch...” Giống như nó muốn nhảy bỏ ra ngoài lồng ngực.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen láy của Thắm Mộ Phong. Cô có thể thấy được trong đôi mắt anh ngập tràn tình ý sâu đậm, cô mỉm cười, cả hai nhìn nhau, tràn ngập hạnh phúc.

“OK.” Nhiếp ảnh gia hô lên. “Bây giờ chúng ta sẽ chụp ảnh ngoại cảnh, mời cô dâu và chú rể đi thay đồ.”

“Được”. Thắm Mộ Phong mỉm cười, vẫn ôm An Cẩm Y trong vòng tay.

An Cẩm Y nhẹ nhàng đẩy anh: “Được rồi, đừng giỡn nữa, anh buông em ra đi, em còn phải đi thay váy nữa.”

Thắm Mộ Phong cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tươi cười, âu yếm nói: “Em nè, bữa nay em đẹp lắm, làm cho anh như bị thôi miên, anh không muốn buông em ra đâu, phải làm sao bây giờ?”

“Đừng có đùa nữa nha, sợ là sau này lúc nào cũng nhìn thấy khuôn mặt này anh lại chán.” Dù ngoài miệng nói như vậy nhưng thật ra khi nghe những gì Thắm Mộ Phong nói, An Cẩm Y cảm thấy rất sung sướng.

“Không bao giờ, tại sao anh lại chán được chứ?” Thắm Mộ Phong càng siết chặt vòng tay ôm An Cẩm Y, “Có em ở bên, anh sẽ không bao giờ cảm thấy chán.”

Dứt lời, Thắm Mộ Phong cúi xuống hôn một cái thật nhẹ trên trán An Cẩm Y, sau đó dịu giọng nói: “Được rồi, em đi thay váy đi, anh đợi.” Tuy nhiên, lại

lưu luyến không muốn buông cô ra.

An Cẩm Y gạt đầu, quay người đi thay đồ, Thẩm Mộ Phong nhìn theo cô, trên mặt đầy sùng nịnh.

Sau khi cả hai chụp thêm ảnh ngoại cảnh, buổi chụp ảnh cuối cùng cũng kết thúc. An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong vừa đói vừa mệt, vì thế, cả hai quyết định ra ngoài ăn cơm.

Trên đường đưa An Cẩm Y về nhà, Thẩm Mộ Phong cười nói: “An An, đầu tháng sau là hôn lễ của hai đứa mình, ba mẹ em đã biết chưa?”

“Dạ.” An Cẩm Y gạt đầu, “Ba mẹ nói thời gian như vậy cũng kịp để chúng mình chuẩn bị.”

“Đúng rồi.” Thẩm Mộ Phong lại nói, “Đề khi nào đi lấy ảnh, chúng mình sẽ phóng to một bức rồi treo ở trong phòng khách, em thấy sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” An Cẩm Y mỉm cười.

Đúng lúc đó, điện thoại của An Cẩm Y đổ chuông, là Lâm Mộng Hiểu gọi, hôm nay cô ấy về nước, muốn hẹn gặp cô.

An Cẩm Y rất mong ngóng ngày này, vì cô có rất nhiều chuyện muốn nói với cô bạn thân của mình.

Sau khi cả hai hẹn thời gian, An Cẩm Y biết Lâm Mộng Hiểu vừa xuống máy bay, không muốn làm phiền cô ấy nghỉ ngơi, liền tắt máy.

Ba ngày sau, vào một buổi chiều đẹp trời, An Cẩm Y và Lâm Mộng Hiểu ngồi bàn cạnh cửa sổ trong Pizza Hut, thưởng thức bữa trưa.

Lâm Mộng Hiểu uống ngụm cà phê, tức giận nói: “Chẳng giống hương vị cà phê Ý chút nào cả.”

“Thôi mà, đừng nói mấy chuyện đó.” An Cẩm Y cười, “Lâu lắm rồi cậu với tớ mới gặp nhau, tâm sự chút đi?”

Lâm Mộng Hiểu nghe thế, đặt thìa xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt A Cẩm Y, ánh mắt lóe sáng, cô vội hỏi: “Sao cậu mới đó mà đã kết hôn rồi? Hình như là chỉ mới vài ngày sau khi tớ ra nước ngoài? Lúc đó, chẳng phải cậu với Lưu Hạo Dương...” Chợt thấy mình đã nhắc tới chuyện không nên nhắc, Lâm Mộng Hiểu im bật rồi nói: “Tớ xin lỗi.”

“Không sao.” An Cẩm Y cười cười, tỏ vẻ thoải mái, “Bây giờ tớ có thể nói rằng, tớ đã hoàn toàn bỏ lại phía sau chuyện của Lưu Hạo Dương và Mạc Diệc Nhu, bởi vì tớ còn có cuộc sống của tớ mà. Tớ rất quý trọng hạnh phúc hiện tại.”

Lâm Mộng Hiểu nghe An Cẩm Y nói, khẽ thở dài, cô thành tâm chúc phúc cho An Cẩm Y.

Bị Lâm Mộng Hiểu truy hỏi, An Cẩm Y liền kể với cô đã gặp Thẩm Mộ Phong ở đâu, quen nhau như thế nào, yêu nhau ra làm sao.

Lâm Mộng Hiểu nghe xong, cảm thán nói rằng duyên phận thật kỳ lạ. Cô là người làm nghệ thuật, coi nghệ thuật như hơi thở, mở miệng chăm chọc: “Anh ấy đối với cậu chắc chắn là nhất kiến chung tình.”

An Cẩm Y mỉm cười, gạt đầu, lại hỏi: “À, đầu tháng sau là hôn lễ của tụi tớ, cậu rảnh chứ, làm phù dâu cho tớ nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Lâm Mộng Hiểu vui vẻ, “Tớ là bạn thân của cậu mà.”

An Cẩm Y húp một muỗng canh, đáp lại: “Thế còn cậu thì sao, kể đi? Trúng mảnh gì mà đi Milan vậy? Khả năng hội họa của cậu tốt hơn chứ?”

Nhắc tới Milan, vẻ mặt của Lâm Mộng Hiểu không được thoải mái, cô ngập ngừng rồi mới nói: “Y Y, tớ không biết phải làm sao bây giờ? Tớ chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế... Tớ...”

“Có chuyện gì vậy, Hiểu Hiểu?” An Cẩm Y thấy Lâm Mộng Hiểu như vậy, tỏ vẻ mờ.

“Y Y,” Lâm Mộng Hiểu cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cô hỏi: “Nếu có một người lớn hơn cậu mười tuổi tỏ tình với cậu thì cậu có nhận lời người đó không?”

An Cẩm Y giật mình: “Đừng nói là...”

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lâm Mộ Dung Hiểu nhẹ nhàng gật đầu: “Cậu đoán đúng rồi đấy, chính là Đường Kính Trạch”.

“Anh ta tỏ tình với cậu á?” Lúc này An Cẩm Y vẫn đang kinh ngạc trước những gì Lâm Mộ Dung Hiểu nói không khác gì so với tin tức cô sẽ kết hôn.

“Ừm.” Lâm Mộ Dung Hiểu uống một ngụm nước, trả lời, “Vào cái ngày mà tui tới đi Milan, chú ấy đột ngột tỏ tình với tó, làm tó không biết phải làm sao.”

An Cẩm Y biết Lâm Mộ Dung Hiểu là một cô gái trong sáng chưa từng yêu ai. Cô ấy sở hữu ngoại hình xinh đẹp, dù không phải bằng sơn mỹ nhân hay có phong thái của nữ vương nhưng cô ấy chưa từng trải qua cảm xúc yêu đương. Dĩ nhiên cô ấy cũng chưa từng nếm qua mùi vị của tình yêu.

“Cậu chấp nhận anh ấy rồi ư?” An Cẩm Y hỏi, cô muốn tư vấn cho bạn thân một chút về chuyện tình cảm.

Lâm Mộ Dung Hiểu lắc đầu, nói: “Tó không dám đối mặt với chú ấy. Chú ấy nói rằng sẽ không ép buộc tó, anh ấy sẵn sàng chờ đợi tó.”

An Cẩm Y lại hỏi: “Vậy thì cậu cảm thấy như thế nào? Cậu có cảm xúc nào đối với anh ấy không?”

“Tó không biết nữa.” Lâm Mộ Dung Hiểu buồn bã, “Tó chưa từng nghĩ tới chuyện đó, nói chi là, tó đã coi chú ấy như ông chủ của tó, tó nghĩ rằng giữa tó và chú ấy chỉ có mối quan hệ như vậy thôi, nếu không thì chúng tó chỉ có thể là bạn, tó không nghĩ rằng chú lại thích tó.” [Đường Kính Minh là anh nào mà bí ẩn thế nhỉ?]

An Cẩm Y nghe những gì Lâm Mộ Dung Hiểu tâm sự cười cười: “Tó nghĩ có lẽ anh ấy cũng không biết rằng đã thích cậu từ khi nào. “Thích ai đó” là chuyện rất tự nhiên, có lẽ chỉ mới một giây trước cả hai người đều là hai con người xa lạ, nhưng một giây sau thì đã là của nhau rồi.”

Lâm Mộ Dung Hiểu tỏ vẻ không hiểu những gì An Cẩm Y nói, chỉ chớp mắt mấy cái.

An Cẩm Y cười cười, tiếp lời: “Chuyện của cậu thật giống tó và Mộ Phong, trải qua nhiều chuyện như thế, cũng có nhiều điểm rất giống, có lẽ đến bây giờ tó và anh ấy vẫn chưa hiểu hết về người kia. Nhưng thật kỳ lạ, dù cả hai không biết nhau như vậy, lại có thể nắm tay nhau cả đời.”

“Cậu đang nói đến nhất kiến chung tình phải không?” Lâm Mộ Dung Hiểu hỏi.

“Với tó mà nói, có lẽ là như vậy.” An Cẩm Y mỉm cười, “Nhưng với cậu mà nói, thì tó không chắc lắm, dù sao cả hai người đều đã ở bên nhau khá lâu rồi, có lẽ Đường Kính Trạch với cậu là nhất kiến chung tình, nhưng còn cậu, chắc là lâu ngày nảy sinh tình cảm, còn nếu không thì, trong chớp mắt, anh ấy nhận ra anh ấy thích cậu”.

Lâm Mộ Dung Hiểu càng nghe càng chẳng hiểu gì cả, cô học nghệ thuật nhưng lại chẳng biết tình yêu thực sự là gì, cô chỉ biết tình yêu vĩnh cửu rất tuyệt vời.

An Cẩm Y nắm tay Lâm Mộ Dung Hiểu đang đặt trên bàn: “Hiểu Hiểu à, trong chuyện này, cậu phải suy nghĩ thật kỹ, nếu cậu cảm thấy anh ấy là người cậu có thể gửi gắm cả đời, thì đừng buông tay anh ấy ra, để không bị vuột mất, tó luôn chúc phúc cho cậu.” Trong đầu cô chợt xuất hiện hình bóng của Thẩm Mộ Phong cùng nụ cười như tỏa nắng của anh.

“Tó xin lỗi cậu, Y Y. Lúc cậu cần tó nhất, tó lại không có ở bên, còn bây giờ, lúc lòng tó đang rối như tơ vò thì cậu lại ở đây an ủi tó.” Lâm Mộ Dung Hiểu nắm chặt tay An Cẩm Y, “Nghe xong những gì cậu nói, tó tin rằng dường như anh ấy là hoàng tử của cậu đấy, cậu và anh ấy chắc chắn sẽ sống hạnh phúc.”

An Cẩm Y mỉm cười: “Tất cả chúng ta sẽ đều sống hạnh phúc.”

Hai cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ, cùng chúc nhau được hạnh phúc mãi mãi.

Sau khi chia tay Lâm Mộ Dung Hiểu, An Cẩm Y nhận được một cuộc điện thoại.

“An An à.” Trong điện thoại phát ra giọng nói trầm ấm của Thẩm Mộ Phong thật khiến người nghe cảm thấy yên lòng. “Em thế nào? Có nhớ anh không?”

“Có, em rất nhớ anh.” An Cẩm Y thẹn thùng trả lời.

Thẩm Mộ Phong vốn chỉ muốn hỏi cô như vậy không ngờ cô thừa nhận ngay, lòng anh liền trào dâng niềm hạnh phúc.

“Anh đang bận à?” An Cẩm Y không nghe thấy tiếng Thẩm Mộ Phong liền dò hỏi.

“Không có.” Thẩm Mộ Phong nở nụ cười, qua điện thoại An Cẩm Y không thể nhìn thấy được nụ cười rạng rỡ của anh, “Anh chỉ muốn nghe giọng của em thôi, vì anh cũng rất nhớ em”

An Cẩm Y nghe vậy, môi nở nụ cười tươi tắn, thật hạnh phúc khi có ai đó nhớ nhung và nghĩ đến mình.

“Mộ Phong, cảm ơn anh.” An Cẩm Y chậm rãi nói, “Cảm ơn anh vì đã chủ động, cảm ơn anh đã kiên trì, cảm ơn anh vì đã làm cho em cảm thấy hạnh phúc. Nếu như không gặp được anh, có lẽ em sẽ không biết được, lúc nào em sẽ gặp được tình yêu thật sự.”

“Là như vậy sao.” Thẩm Mộ Phong vui vẻ nói, “Anh cũng muốn cảm ơn em, cảm ơn em vì đã chấp nhận anh, cảm ơn vì em đã thương anh, cảm ơn vì em đã bao dung với hoàn cảnh của gia đình anh.”

Qua điện thoại, An Cẩm Y nghe thấy tiếng cười của Thẩm Mộ Phong, tâm trạng cô phấn chấn vô cùng.

“Làm sao bây giờ? Rõ ràng là chưa phải thời gian quá dài, nhưng cứ nghĩ đến em là lòng anh nôn nóng lắm, An An, em nói thử xem anh nên làm gì bây giờ?”

An Cẩm Y biết Thẩm Mộ Phong có nói quá lên, cô phì cười: “Để rồi xem, lấy em về rồi anh sẽ cảm thấy chán cho mà xem.”

“Không bao giờ, sao có thể như vậy được?” Thẩm Mộ Phong mỉm cười, “Cho dù có như vậy, anh sẽ ghi nhớ tất cả mọi nhất cử nhất động của em, kể cả từng cử chỉ nét mặt. An An, kiếp trước anh không được may mắn làm chồng em nhưng kiếp này anh sẽ không bao giờ buông tay em ra.”

An Cẩm Y cảm động trước những gì Thẩm Mộ Phong nói, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, anh là thế, chỉ cần vài câu nói của anh cũng có thể khiến mọi cảm xúc trong cô trở nên mềm mại như nước.

“Em biết rồi. Giờ em đang ở ngoài, đợi khi em về nhà em gọi cho anh, được không?” An Cẩm Y cười nói.

Thẩm Mộ Phong tưởng tượng bên kia đầu dây có một cô gái đang đỏ mặt ngượng ngùng. Nhìn những tập tài liệu trên bàn, anh lắc đầu: “Được rồi, em về nhà cẩn thận nhé, về nhà rồi nhớ phải gọi điện cho anh.”

“Dạ, liên lạc sau nhé.” An Cẩm Y cười nói rồi tắt điện thoại.

Rời khỏi nhà hàng, cô ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, ấm áp.

Tốt thật!

[Lời tác giả]

AAA ~ Ngày mai là hôn lễ rồi nha~

Sau hôn lễ có biến đó nha ~ (Tiểu Thất cười gian...)

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Ngày An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong cử hành hôn lễ đã đến. Đó là một ngày đẹp trời, đúng như mong muốn của họ.

An Cẩm Y mặc chiếc váy cưới trắng nõn, khoe những đường cong trên cơ thể hoàn hảo, gương mặt trang điểm xinh đẹp quyến rũ hơn An Cẩm Y của thường ngày.

Lâm Mộ Dung đứng bên cạnh nhìn cô cười bảo: “Y Y, cậu đẹp thật đấy. Chiếc váy cưới này mặc vào trông cậu xinh lắm luôn.”

“Cậu thật là.” An Cẩm Y quay người lại, nắm tay Lâm Mộ Dung cười cười, “Hiểu Hiểu, cảm ơn cậu đã tới dự đám cưới của tớ, cảm ơn vì cậu đồng ý làm phù dâu của tớ.”

Lâm Mộ Dung nheo mắt: “Đây là vinh dự của tớ mà.”

An Cẩm Y mỉm cười, không nói gì nữa.

Rất nhanh sau đó, ở sảnh mọi thứ đã được chuẩn bị xong, có người đến thông báo với họ như vậy. An Cẩm Y và Lâm Mộ Dung cùng nhau rời khỏi phòng cô dâu, đúng lúc đó thì gặp Thẩm Mộ Phong và phù rể của anh.

Thẩm Mộ Phong nhìn người con gái trước mặt, mỉm cười rồi bước lại gần, dịu giọng: “Em chuẩn bị xong rồi sao, vợ yêu?”

“Dạ, chồng yêu.” An Cẩm Y nhẹ nhàng đưa tay lên khoát cánh tay anh. Cả hai nhìn nhau cười, hạnh phúc bước đi trên thảm đỏ.

“Xin các quý vị quan khách, bạn bè thân thiết hãy chúc phúc cho cô dâu chú rể đi nào.” MC đứng trên sân khấu lên tiếng.

Khắp nơi trong sảnh vang lên tiếng vỗ tay không ngớt, An Cẩm Y và Thẩm Mộ Phong cùng bước đi trong sự chúc mừng của tất cả mọi người.

Hai bạn nhỏ đi phía trước rải hoa xung quanh cả hai. Không khí lúc này thật ấm cúng và đẹp đẽ.

An Cẩm Y cảm thấy cô như đang ở trong mơ, mỗi bước đi đều cảm thấy lâng lâng, cô chỉ nghe loáng thoáng tiếng reo hò bên tai, và ca khúc chúc mừng cho hôn lễ, cảm giác hạnh phúc ngất ngây, cảm xúc trong cô vô cùng chân thật.

Cảm nhận được cô dâu của anh đang lo lắng, Thẩm Mộ Phong nhẹ nhàng đưa tay nắm chặt bàn tay cô.

An Cẩm Y ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông bên cạnh, vừa vặn bắt gặp ánh mắt anh. Anh mỉm cười dịu dàng, ánh mắt sâu thẳm, khiến An Cẩm Y cảm thấy rất bình tâm, cô khẽ chớp mắt, đáp lại nụ cười của anh.

Nhiếp ảnh gia đưa máy ảnh lên nháy liên tục. Từng giây từng khắc đều hóa vĩnh cửu, khắc sâu vào trong tâm khảm.

Anh và cô cùng bước đi, từng bước từng bước tiến về phía bậc, những cánh hoa hồng đỏ tung xỏa dưới chân.

Sau đó là màn trao nhẫn cưới.

Thẩm Mộ Phong cầm chiếc nhẫn kim cương trên khay, dù nó không lớn lắm nhưng dưới ánh điện bỗng trở nên sáng chói.

Anh nhẹ nhàng nâng tay An Cẩm Y lên, dịu dàng như đang nâng bảo bối quý giá. Chiếc nhẫn từ từ được lồng vào trong ngón tay áp út của cô, vừa như in.

An Cẩm Y mỉm cười, cầm chiếc nhẫn còn lại lên đeo vào ngón tay của Thẩm Mộ Phong.

Giây phút này, điều mà An Cẩm Y cảm nhận được đó chính là niềm hạnh phúc vô biên, dù cho hôn lễ được tổ chức rất đơn giản, không sa hoa phù phiếm.

Nhớ lại quãng thời gian quen biết Thẩm Mộ Phong, An Cẩm Y cảm thấy đó mới chính là cuộc sống. Cả hai đều có một quá khứ không hề hoàn hảo, đều có những nỗi tiếc trong lòng nhưng có làm sao đâu cơ chứ? Ít ra, cả hai cũng đã quá may mắn khi gặp được nhau giữa hàng vạn người, trở thành nửa kia của nhau. Cả anh và cô đều cố gắng vì cuộc sống tương lai phía trước.

Khắp sảnh tiệc vang lên tiếng vỗ tay chúc mừng trong tiếng nhạc vui tươi hạnh phúc.

Thẩm Mộ Phong ôm An Cẩm Y thật chặt, đầu cô tựa vào ngực anh, dù cho không khí xung quanh vô cùng náo nhiệt nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tiếng trái tim anh đang đập rộn rã.

Không biết tại sao cô rất thích nghe tiếng trái tim đập như vậy, hình như chính điều này đã khiến tâm trạng của cô trở nên bình tĩnh lạ thường.

Bên dưới ánh đèn không ngừng vang lên tiếng gọi to: “Hôn nhau đi! Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!”

Thẩm Mộ Phong từ từ ghé sát vào An Cẩm Y, trong lúc cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, liền cúi đầu xuống đặt lên đôi môi xinh đẹp của cô một nụ hôn.

An Cẩm Y vòng tay qua hông anh, từ từ đáp lại nụ hôn ấy.

Dưới sảnh ngập tràn tiếng vỗ tay.

Sau khi cô dâu chú rể rời nhau ra, MC mỉm cười nói với cả hai: “Cô dâu chú rể có điều gì muốn nói với mọi người không?”

Thẩm Mộ Phong mỉm cười, một tay cầm mic, một tay vòng qua eo An Cẩm Y: “Ngày hôm nay tôi cảm thấy vô cùng may mắn khi được đứng ở đây, bởi vì tôi đã có thể danh chính ngôn thuận cưới cô ấy. Cô ấy là một người phụ nữ tốt, và dù cho cô ấy không phải là người hoàn hảo nhưng tôi cảm thấy có như vậy chúng tôi mới có thể chia sẻ với nhau, cùng sáng tạo một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Hôm nay, cô ấy – vợ tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian.”

Nghe những gì Thẩm Mộ Phong nói, An Cẩm Y cảm thấy quá đôi ngọt ngào. Dù cho đó không phải là những lời êm tai nhất thế gian nhưng nếu đó là những lời từ đáy lòng Thẩm Mộ Phong cô sẽ cảm thấy vô cùng cảm động.

An Cẩm Y mỉm cười, cầm mic từ tay Thẩm Mộ Phong, nhẹ giọng nói: “Thật ra, người may mắn không chỉ có mình anh ấy mà tôi cũng là người phụ nữ may mắn. Anh ấy vì tôi mà làm tất cả mọi điều, nắm tay tôi vượt qua mọi nỗi sợ hãi.” Dứt lời, cô quay sang nhìn Thẩm Mộ Phong bằng ánh mắt sáng sủa: “Chồng, vợ yêu chồng”.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Mộ Phong được nghe tiếng “Yêu” từ miệng An Cẩm Y, cho nên anh vô cùng sùng sốt, anh nhẹ nhàng hôn vào trán cô một cái thấp giọng nói: “Chồng cũng yêu vợ, cô dâu đẹp nhất của anh.”

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Thẩm Mộ Phong và An Cẩm Y cùng thề hẹn sẽ ở bên nhau trọn đời.

Những bó hoa tươi đẹp, tiệc cưới náo nhiệt, những lời chúc phúc, tất cả đều rất tốt đẹp.

An Cẩm Y ngắm nhìn mọi thứ, trong lòng hạnh phúc ngập tràn.

Cô đã từng mơ về đám cưới của mình, mơ về những gương mặt rạng rỡ chúc mừng, mơ về không gian tổ chức đám cưới lộng lẫy. Nhưng ngày hôm nay, cô mới có thể biết được thế nào là hạnh phúc.

Những lời Thẩm Mộ Phong nói với cô lúc trước vẫn còn vang vọng bên tai: “Chỉ cần em không buông tay anh ra thì anh tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay em.” Câu nói này giống như câu thần chú có ma lực tuyệt đối, đã in khắc vào trong trái tim cô.

Mộ Phong, cảm ơn anh đã cho em một đám cưới thật tuyệt, và cũng cảm ơn anh đã dành tình yêu cho em.

Em yêu anh, Thẩm Mộ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Cưới Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.